

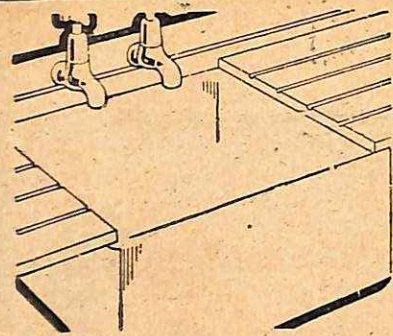
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε!

Αρ. ⁴⁷/₂₁₉

ΤΟ VIM ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΝΕΡΟΧΥΤΗΝ

Το VIM εξαλείφει άμέσως τας λιπαρές κηλίδες και κάθε ακαθαρσίαν του νεροχύτη.

*Ρίψτε VIM επάνω σέ βρεγμένη πετσέτα και τρίψτε.

*Άμέσως οι κηλίδες εξαφανίζονται και ο νεροχύτης γίνεται πάλιν καθαρός και άφαιρος.

Μεταχειρίσθε το VIM διά την καθαριότητα του σπητιού σας έν γένει. Πωλείται μόνον εις συσκευήν του εργοστασίου.

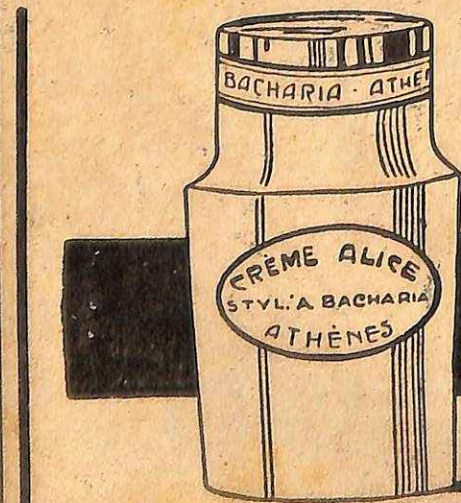
Τιμή εκάστου κυτίου ... Δρχ. 12.
Τιμή εκάστου πακέτου ... Δρχ. 4.

Δελφός Δεβ. Διευτ. Πόρτ Σάουτ, Άγγλοι

Γεν. Αντιπ. Τ. ΓΙΟΚΑΡΗΣ, ΚΑΛΟΝΟΔΥΝ 60, ΑΘΗΝΑΙ

Διά την δροσερότητα και την λεπτότητα του δέρματος συνιστάμεν εις τας Κυρίας την φημισμένην **CREME ALICE**.

Χονδρική και λιανική πώλησις.

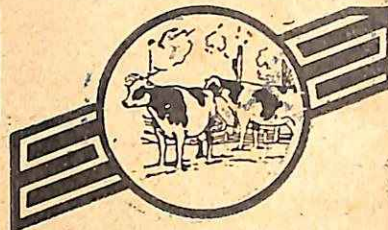
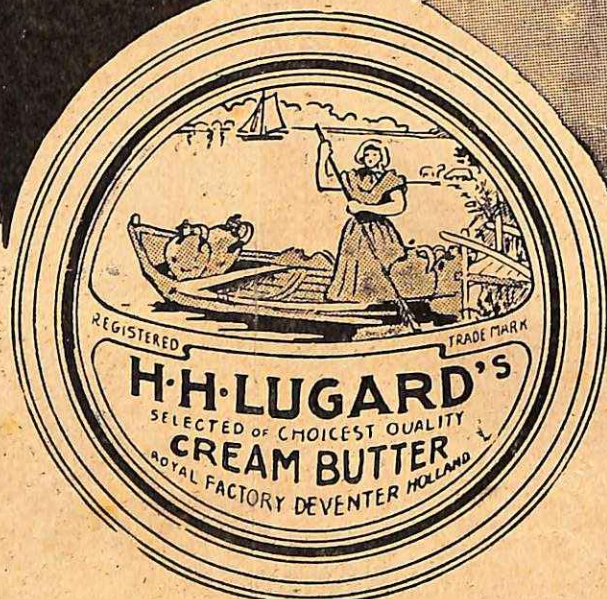
ΣΤΥΛ. ΜΠΑΧΑΡΙΑ

Αθήναι

Σταδίου 23

ΓΑΛΑ ΚΟΥΚΛΑΣ

το μυστικό της όμορφιάς
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Εάν δεν έχετε δοκιμάσει ήδη το καινούργιο συμπυκνωμένο γάλα Γκλόρια, μην άργοπαθείτε περισσότερο. Δοκιμάσατέ το σήμερα, αύριο θα είσθε κανονικοί καταναλωταί. Το γάλα Γκλόρια θά σας ευχαριστήσει γιατί είναι άγνό, εύγευστο, παχύ. Από το μυστό της άγέλλοδας στο κουτί. Δεν μένει έξω παρά ελάχιστον μόνον χρόνον όσον χρειάζεται να προστεθή ζάχαρις άρίστης ποιότητος. Και διατηρείται, γιατί τα κουτιά είναι άεροστεγή.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Το γάλα Γκλόρια είναι Όλλανδικό, καινούργιο όπως στην Ελλάδα. Ζητήσατέ το σήμερα από τον παντοπωλήν σας. Θα δοθήτε μία εύχρηστη διαφορά.

Ηγγυημένον από τον Άμερικαν. Συνσπασμόν Γαλακτοχών Προϊόντων Νέας Υόρκης.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Νά βάψετε μόνιμα τας περσινά σας φερέματα με Γερμανικής βαφας μαρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμού.

Γεν. Άντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ, ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

TO ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI (ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΟΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εύκολιαν διά την έπιτυχίαν του άνθρώπου σκοπού.

Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σήμερα. Τεσσαράκοντα διακομμύρια δραχμαί.

Άσφαλιστήρια ήγγυημένα παρά του Θεσαυροφυλακείου του Ιταλικού Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ :

Γαβρία Σταδίου 47 - Γ. Σταδίου 2, (2ος όροφος).

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛ. 12-23

Οικογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 150
ΕΞ ΑΜΗΝΗΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1930.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.

Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Έν Βελγικώ Κογκό δ κ. Γ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Άμερικη διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497

NEW YORK, CITY

*Όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Απο Οτι Βλεπώ Και Άκούω ΤΟ ΨΩΜΙ

Πρόκειται νά κανονισθή όριστικά και τελειωτικά ή τιμή του ψωμιού. Άς ληφθή λοιπόν συγχρόνως μέριμνα και γιά την ποιότητα του. Και γιά μέν τό άσπρο ψωμι δεν έχει νά διατυπώση κανείς οσδαρά παράπονα. Τό μαύρο όμως δεν είνε καθόλου καλό. Άρκεί νά τό παραβάλλη κανείς με τό γνήσιο σιταρένιο ψωμι πού ζυμάνουν στα γύρω χωριά, γιά νά δη άμέσως την τεραστίαν διαφορά. Έπίσης και τό λευκό και τό μαύρο ψωμι δεν φηνούνται επαρκώς, γιά άρισμένο λόγο : Γιά νά βαρύνουν περισσότερο. Άν κανονισθούν όλα αυτά τά ζητήματα και φτηνό και καλό και καλοζυμωμένο και καλοψημένο ψωμι θά φάη ό κοσμάκης.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μπορούμε νά τό τονίσουμε με όπερηφάνεια : Πρώτη σχεδόν φορά δίδει περιοδικά τό πλούσια δώρα πού προσφέρει ή «Οικογένεια» στους τυχερούς λύτας του διαγωνισμού πού είχε προκηρύξει πρό διμήνου. Δώρα δέ πραγματικά και όχι φανταστικά, όπως γίνεται έστιν ότε... Όσοι τά είδαν στα γραφεία μας έμειναν κατάπληκτοι. Γιατί πρόκειται—χωρίς ύπερβολήν—περί πρωτοφανούς χειρονομίας. Τό γραμμόφωνο «Στάρ» είνε από τά καλύτερα και άκριβότερα του Οίκου αυτού, ή φωτογραφική μηχανή άρίστη και πανάκριβη. Τό ίδιο δέ συμβαίνει και με όλα τ' άλλα δώρα. Κι' όλ' αυτά γιά νά δείξουμε στό κοινόν ότι, τόσο ή «Οικογένεια», όσο και τό «Μπουκέτο», είνε νε περιοδικά Εθροπαϊκά σ' όλα τους.

ΟΙ ΑΣΤΕΓΟΙ

Έλπιμε όριστικά ό χειμώνας. Κι' όμως υπάρχουν και στην πρωτεύουσα και στην γείτονα πόλιν πλείστοι άστεγοι, κακορίζικοι και δυστυχισμένοι άνθρωποι, οίκτρα της τύχης ναυάγια, οι όποιοι δεν έχουν πού ν' άκουγήσουν τό ταλαιπωρημένο κορμί τους. Υπήρχε άλλοτε ένα «Άστυλόν» γιά όλους αυτούς τους άποκλήρους της Μοίρας, στο όποιο κατέφευγαν τις νύχτες και κοιμόντοσαν. Υφίσταται ακόμα σήμερα άραγε; Άν όχι, άς λησθή κάποια μέριμνα γιά όλους αυτούς τους δυστυχισμένους, τους ό-

ποιους συναντά κανείς τις νύχτες αυτές νά κοιμούνται στις γωνίες των δρόμων.

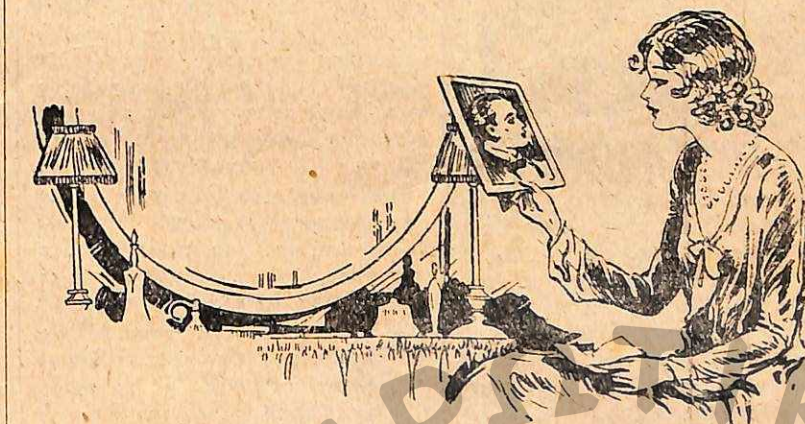
Η ΓΑΤΕΣ

Η γάτες της Άγκυρας πούφερε από τό ταξίδι του στην τουρκική πρωτεύουσα ό κ. Μιχαλακόπουλος, του έχουν γίνει άχόριστοι σύντροφοι. Στο σπίτι του θρονιάζονται δεξιά κι' άριστερά του στο γραφείο του. Ζωντανά, μεγαλοπρεπή κομψοτεχνήματα. Πιστοί... συνεργάτες του

ΤΕΝΝΙΕΣ

Ένα χαριτωμένο επεισόδιο συνέβη πρό ημερών στο σκοπό άστυφύλακα της διασταυρώσεως των λεωφόρων Κηφισίας—Πανεπιστημίου.

—Μία Άγγλίς κυρία, την όποιαν ό έν λόγφ άστυφύλαξ διευκόλυνε τακτικά νά περνά με τά δυο παιδάκια της από τό ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, γιά νά του εκδηλώση την εύγνωμότην της, του προσέφερε ως δώρον ένα πρωτό ένα κουτί με γλυκά.

κ. ύπουργού των Έξωτερικών!...

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τό σημερινό εξώφυλλο της «Οικογένειας» είνε έργο του Γερμανού ζωγράφου Μολχάλερ και φέρει τον τίτλο «Σπανιόλικη Ρομάτσα».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κατ' αυτάς έκυκλοφόρησε εις κομψήν πολύχρωμον έκδοσιν τό νέον κοινωνικόν μυθιστόρημα του λογοτέχνη κ. Μανώλη Κανελλή (Σιδέρου) ή «Σάκεα».

—Ό άστυφύλαξ όμως άρνήθηκε νά τά πάρη. Η κυρία επέμεινε και στο τέλος, πρό των επιμόνων ανήσεων του άστυφύλακα, αναγκάστηκε νά του τά άφήση στη θέση του και νά φύγη.

—Ό άστυφύλαξ, όταν τελείωσε ή υπηρεσία του, τά πήρε, τά πήγε στο ταχυμα και τά παρέδωσε στο δικαστή του, ό όποιος τά μοίρασε σέ όλους τους άνδρας.

—Μία μουσική δίκη διεξήχθη την περασμένη εβδομάδα στο Πλημμελειοδικείο. Μηνυτής ήτο ό μουσικός

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

Άνατριχιαστική άληθινή έρωτική ιστορία.

Επίσης θα δημοσιευθή ή ιστορία

ΤΟΥ ΜΙΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ

της περιφημής έρωτικής τραγωδίας πού συνετάραξε άλλότε την Αθήνα.

Ετοιμάζεται τό νέο «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ» του «Μπουκέτου».

Πολυτελές, καλλιτεχνικόν άριστόν έργο έκδόσεως.

Μοναδικόν μέσον έμπορικόν διαφήμσεως.

Οι άποστέλλοντες 25 δρχ. θα τό λάβουν μελίσ έτοιμασθή.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΝΑΠΑΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κατά τό έτος 1839, ή Γαλλική Ακαδημία έδράβευσε ένα ποίημα κάποιας Κολέ, αστυμάντου ποιητριάς του καιρού της. Ό Άλφόνσος Κάρο όμως, ό όποιος έγραψε τότε κριτικές σ' ένα περιοδικό, έγραψε ειρωνικά γιά τό βραβευμένο ποίημα και γιά την ποιήτρια.

Λίγες μέρες μετά τη δημοσίευσιν του άνωτέρω άρθρου του, ενώ βοσκόταν στον κήπο του και περπατούσε, είδε νά τον πλησιάσ η μία κυρία.

—Ό κύριος Κάρο; τον ρώτησε.

—Έγώ είμαι, κυρία μου. Σε τί μπορώ νά σας φανώ χρήσιμος;

—Έχω νά σας μιλήσω, κύριε.

Καλύτερα όμως θάταν νά μπουμέ στο γραφείο σας.

Ό συγγραφέας τότε έκανε τόπο γιά νά περάση πρώτη ή έπισκεπτριά του, όπως απαιτούσε ή εύγένεια, άλλ' έκείνη άρνήθηκε λέγοντας:

—Όχι. Προηγήθητε σεις πού έφέρετε και τό δρόμο...

Μόλις όμως ό Κάρο προχώρησε λίγα βήματα, ή κυρία έδωκε από την πλάτη της ένα μαχαίρι και θέλησε νά χτυπήσ η αυτό τον γραφείο.

Ευτυχώς ό Κάρο άντελήφθη την κινήσ της και πρόφτασε νά της πιάσ η το χέρι. Έτσι, τό μαχαίρι του έστάθηκε μόνο τό μπανάκι και του έκανε μία άμυχή στην πλάτη.

Η γυναίκα αυτή, ή όποια λίγο έλειψε νά γίνει δολοφόνος, ήταν ή προσβληθείσα ποιήτρια.

Τό γεγονός αυτό έκανε τη χειρότερη έντύπωσιν στον φιλολογικό κόσμο του Παρισιού. Ό δέ Κάρο έτοποθέτησε τό ιστορικό μαχαίρι σ' ένα περιβλεπτό μέρος του γραφείου του με την έξής έπιγραφή:

Κατεφέρθη έκ των διωσθεν υπό της κυρίας Κολέ!..

συνθέτης κ. Μ. Καλομοίρης και κατηγορούμενοι οι κριτικοί κ. κ. Προκόπιος, Βερνάρης και άλλοι, οι όποιοι κατά καιρούς είχαν κάνει τόνο κ' άλλ' όσο νά επιτεθούν δριμύτατα διά κριτικόν κατά του πρώτου...

—Τό άποτέλεσμα ήτο νά καταδικασθούν οι κατηγορούμενοι εις ολιγόμηνον φυλάκισιν. Κι' έτσι τώρα γάφουν τάς κριτικές των εις τον Παλιόν Σταυρόνα, ενώ καλύτερα γι' αυτούς θάταν νά... Στο πέν!..

Η ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΕΝΗ ΚΙΝΑ

ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Τὸ «μαρτύριο τῶν ἑκατὸ κομματιῶν». Τὸ βασανιστήριον τοῦ Κύφωρος. Ὁ ληστὴς ποὺ περιφέρεται μέσα σ' ἓνα κλουβί. Ἐνα γεῦμα στὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ. Ἡ ἐξαφνικὴ μελαγχολία τοῦ Μᾶ. Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ φίλου του. Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν δολοφόνων. Ἡ ἀπάθεια τῶν Κινέζων πρὸ τοῦ θανάτου. Ἡ «ἡμέρα τῶν βασανιστηρίων», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ποία περνάει τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου. Μὲ τὸ βάρος αὐτὸ στοὺς ὤμους του, βάρος τὸ ὅποιο γίνεται στὸ πέλος ἀνυπόφορο καὶ τρομερὰ ὀδυνηρό, οἱ δῆμοι ἐκθέτουν τοὺς καταδίκους δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἀφίνουν ἔτσι ἀκατέστης ἡμέρες.

Ἐπίσης στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας ἡ ἀποκεφαλίσαις δὲν γίνονται σὲ ὠρισμένα μέρη. Γίνονται μέσ' στοὺς δρόμους καὶ στίς πλατεῖες, οἱ δὲ δῆμοι ἀφίνουν τὰ αἰμόφυρα πτώματα ἐπὶ τόπον, ἐνῶ τὸ πλῆθος περνάει διπλὰ τοὺς ἀδιόφορους.

Ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης Φίλιππος Μπερτελώ ἀφηγείται τὰ ἐξῆς σχετικῶς μὲ τὰ βασανιστήρια στὴν Κίνα:

«Καθὼς ταξίδευε στὴν ἀπέραντη πεδιάδα τοῦ Χάν-τσουγκ-φου, εἶδα τέσσερους στρατιώτες, οἱ ὅποιοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἓνα μεγάλον τριγωνικὸ κλουβί, μέσα στὸ ὅποιο καθόταν ἓνας ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἓνας ληστὴς καταδικασμένος εἰς θάνατον καὶ οἱ στρατιώτες τὸν μετέφεραν σὲ ὅλα τὰ μέρη ὅπου εἶχε διαπράξει τὰ ἐγκλήματα του. Κινούμενος ἀπὸ περιέργεια, τὸν ἐπληρῆσα καὶ τοῦ ἀπηύρωνα μερικὲς ἐρωτήσεις. Ἀμέσως ὁ καταδικασμένος ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὴν λιποτότητα ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι στὴν Κίνα. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ μοῦ δικαιολογῇ τὰ ἐγκλήματα του καὶ, στὸ τέλος, μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια πάντοτε, μοῦ προσέφερε σιγάρο!»

Ἐνα ἀπὸ τὰ τρομερότερα βασανιστήρια τῶν Κινέζων εἶναι καὶ τὸ «Μαρτύριο τῶν ἑκατὸ κομματιῶν». Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ βασανιστηρίου αὐτοῦ, ὁ δῆμιος ἐκτελεῖται διχοτομητικὰ τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοῦ καταδίκου, ἔπειτα τοῦ ἐξαρθρώνει τοὺς ὤμους καὶ τὰ γόνατα, τοῦ ἐκτελεῖ τὰ μάλια καὶ τὰ βλάφαρα, τοῦ βγάζει τὰ μάτια καὶ, τέλος, τοῦ ἀνοίγει τὸ στήθος καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν καρδιά...

Τὸ βασανιστήριον αὐτὸ εἶναι τόσο τρομερὸ, ὥστε κι' αὐτοὶ οἱ Κινέζοι ἀκόμα ἀντελθόντων τῇ φρικῇ του καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο σήμερον μεθοῦν τοὺς καταδίκους ποὺ πρόκειται νὰ τὸν ὑποστοῦν μὲ ὅπιο. Ἐπίσης, πολλές φορές, σήμερον οἱ δῆμοι σκοτώνουν πρώτα τοὺς καταδίκους καὶ ἔπειτα ἐπιβάλλουν τὸ βασανιστήριον στὰ πτώματά τους...

Ἡ συνήθης ποινὴ ποὺ ἐπιβάλλεται στὴν ἐπὶ τῇ μαστὶ τοῦ Κινέζου καταδίκου εἶναι ὁ ἀποκεφαλισμὸς διὰ ξίφους. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως, τοποθετοῦν τὰ κεφάλια τῶν θυμάτων μέσα σὲ κλουβία καὶ τὰ κρεμῶν ἐπάνω σὲ δέντρα, ὅπου τ' ἀφίνουν βρομάδες ὀλοκήρες, πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων πολιτῶν.

Ἀκόμα μπαίνει κανεὶς στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας, περνάει, καθὼς προχωρεῖ κάτω ἀπὸ τίς θολὰς πύλες τῆς εἰσόδου του, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους ἔχει ἐπιβληθεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ «Κύφωρος». Ὁ «κύφωρος» ἀποτελεῖται ἀπὸ σανίδες, στὴ μέση τῶν ὁποίων ὑπάρχει μιὰ τρύπα ἀπὸ τὴν ὁ-

ποία περνάει τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου. Μὲ τὸ βάρος αὐτὸ στοὺς ὤμους του, βάρος τὸ ὅποιο γίνεται στὸ πέλος ἀνυπόφορο καὶ τρομερὰ ὀδυνηρό, οἱ δῆμοι ἐκθέτουν τοὺς καταδίκους δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἀφίνουν ἔτσι ἀκατέστης ἡμέρες.

Ἐπίσης στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας ἡ ἀποκεφαλίσαις δὲν γίνονται σὲ ὠρισμένα μέρη. Γίνονται μέσ' στοὺς δρόμους καὶ στίς πλατεῖες, οἱ δὲ δῆμοι ἀφίνουν τὰ αἰμόφυρα πτώματα ἐπὶ τόπον, ἐνῶ τὸ πλῆθος περνάει διπλὰ τοὺς ἀδιόφορους.

Ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης Φίλιππος Μπερτελώ ἀφηγείται τὰ ἐξῆς σχετικῶς μὲ τὰ βασανιστήρια στὴν Κίνα:

«Καθὼς ταξίδευε στὴν ἀπέραντη πεδιάδα τοῦ Χάν-τσουγκ-φου, εἶδα τέσσερους στρατιώτες, οἱ ὅποιοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἓνα μεγάλον τριγωνικὸ κλουβί, μέσα στὸ ὅποιο καθόταν ἓνας ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἓνας ληστὴς καταδικασμένος εἰς θάνατον καὶ οἱ στρατιώτες τὸν μετέφεραν σὲ ὅλα τὰ μέρη ὅπου εἶχε διαπράξει τὰ ἐγκλήματα του. Κινούμενος ἀπὸ περιέργεια, τὸν ἐπληρῆσα καὶ τοῦ ἀπηύρωνα μερικὲς ἐρωτήσεις. Ἀμέσως ὁ καταδικασμένος ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὴν λιποτότητα ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι στὴν Κίνα. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ μοῦ δικαιολογῇ τὰ ἐγκλήματα του καὶ, στὸ τέλος, μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια πάντοτε, μοῦ προσέφερε σιγάρο!»

Ἐνα ἀπὸ τὰ τρομερότερα βασανιστήρια τῶν Κινέζων εἶναι καὶ τὸ «Μαρτύριο τῶν ἑκατὸ κομματιῶν». Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ βασανιστηρίου αὐτοῦ, ὁ δῆμιος ἐκτελεῖται διχοτομητικὰ τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοῦ καταδίκου, ἔπειτα τοῦ ἐξαρθρώνει τοὺς ὤμους καὶ τὰ γόνατα, τοῦ ἐκτελεῖ τὰ μάλια καὶ τὰ βλάφαρα, τοῦ βγάζει τὰ μάτια καὶ, τέλος, τοῦ ἀνοίγει τὸ στήθος καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν καρδιά...

Τὸ βασανιστήριον αὐτὸ εἶναι τόσο τρομερὸ, ὥστε κι' αὐτοὶ οἱ Κινέζοι ἀκόμα ἀντελθόντων τῇ φρικῇ του καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο σήμερον μεθοῦν τοὺς καταδίκους ποὺ πρόκειται νὰ τὸν ὑποστοῦν μὲ ὅπιο. Ἐπίσης, πολλές φορές, σήμερον οἱ δῆμοι σκοτώνουν πρώτα τοὺς καταδίκους καὶ ἔπειτα ἐπιβάλλουν τὸ βασανιστήριον στὰ πτώματά τους...

Ἡ συνήθης ποινὴ ποὺ ἐπιβάλλεται στὴν ἐπὶ τῇ μαστὶ τοῦ Κινέζου καταδίκου εἶναι ὁ ἀποκεφαλισμὸς διὰ ξίφους. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως, τοποθετοῦν τὰ κεφάλια τῶν θυμάτων μέσα σὲ κλουβία καὶ τὰ κρεμῶν ἐπάνω σὲ δέντρα, ὅπου τ' ἀφίνουν βρομάδες ὀλοκήρες, πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων πολιτῶν.

Ἀκόμα μπαίνει κανεὶς στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας, περνάει, καθὼς προχωρεῖ κάτω ἀπὸ τίς θολὰς πύλες τῆς εἰσόδου του, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους ἔχει ἐπιβληθεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ «Κύφωρος». Ὁ «κύφωρος» ἀποτελεῖται ἀπὸ σανίδες, στὴ μέση τῶν ὁποίων ὑπάρχει μιὰ τρύπα ἀπὸ τὴν ὁ-

ποία περνάει τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου. Μὲ τὸ βάρος αὐτὸ στοὺς ὤμους του, βάρος τὸ ὅποιο γίνεται στὸ πέλος ἀνυπόφορο καὶ τρομερὰ ὀδυνηρό, οἱ δῆμοι ἐκθέτουν τοὺς καταδίκους δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἀφίνουν ἔτσι ἀκατέστης ἡμέρες.

Ἐπίσης στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας ἡ ἀποκεφαλίσαις δὲν γίνονται σὲ ὠρισμένα μέρη. Γίνονται μέσ' στοὺς δρόμους καὶ στίς πλατεῖες, οἱ δὲ δῆμοι ἀφίνουν τὰ αἰμόφυρα πτώματα ἐπὶ τόπον, ἐνῶ τὸ πλῆθος περνάει διπλὰ τοὺς ἀδιόφορους.

Ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης Φίλιππος Μπερτελώ ἀφηγείται τὰ ἐξῆς σχετικῶς μὲ τὰ βασανιστήρια στὴν Κίνα:

«Καθὼς ταξίδευε στὴν ἀπέραντη πεδιάδα τοῦ Χάν-τσουγκ-φου, εἶδα τέσσερους στρατιώτες, οἱ ὅποιοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἓνα μεγάλον τριγωνικὸ κλουβί, μέσα στὸ ὅποιο καθόταν ἓνας ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἓνας ληστὴς καταδικασμένος εἰς θάνατον καὶ οἱ στρατιώτες τὸν μετέφεραν σὲ ὅλα τὰ μέρη ὅπου εἶχε διαπράξει τὰ ἐγκλήματα του. Κινούμενος ἀπὸ περιέργεια, τὸν ἐπληρῆσα καὶ τοῦ ἀπηύρωνα μερικὲς ἐρωτήσεις. Ἀμέσως ὁ καταδικασμένος ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὴν λιποτότητα ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι στὴν Κίνα. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ μοῦ δικαιολογῇ τὰ ἐγκλήματα του καὶ, στὸ τέλος, μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια πάντοτε, μοῦ προσέφερε σιγάρο!»

Ἐνα ἀπὸ τὰ τρομερότερα βασανιστήρια τῶν Κινέζων εἶναι καὶ τὸ «Μαρτύριο τῶν ἑκατὸ κομματιῶν». Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ βασανιστηρίου αὐτοῦ, ὁ δῆμιος ἐκτελεῖται διχοτομητικὰ τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοῦ καταδίκου, ἔπειτα τοῦ ἐξαρθρώνει τοὺς ὤμους καὶ τὰ γόνατα, τοῦ ἐκτελεῖ τὰ μάλια καὶ τὰ βλάφαρα, τοῦ βγάζει τὰ μάτια καὶ, τέλος, τοῦ ἀνοίγει τὸ στήθος καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν καρδιά...

Τὸ βασανιστήριον αὐτὸ εἶναι τόσο τρομερὸ, ὥστε κι' αὐτοὶ οἱ Κινέζοι ἀκόμα ἀντελθόντων τῇ φρικῇ του καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο σήμερον μεθοῦν τοὺς καταδίκους ποὺ πρόκειται νὰ τὸν ὑποστοῦν μὲ ὅπιο. Ἐπίσης, πολλές φορές, σήμερον οἱ δῆμοι σκοτώνουν πρώτα τοὺς καταδίκους καὶ ἔπειτα ἐπιβάλλουν τὸ βασανιστήριον στὰ πτώματά τους...

Ἡ συνήθης ποινὴ ποὺ ἐπιβάλλεται στὴν ἐπὶ τῇ μαστὶ τοῦ Κινέζου καταδίκου εἶναι ὁ ἀποκεφαλισμὸς διὰ ξίφους. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως, τοποθετοῦν τὰ κεφάλια τῶν θυμάτων μέσα σὲ κλουβία καὶ τὰ κρεμῶν ἐπάνω σὲ δέντρα, ὅπου τ' ἀφίνουν βρομάδες ὀλοκήρες, πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων πολιτῶν.

Ἀκόμα μπαίνει κανεὶς στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας, περνάει, καθὼς προχωρεῖ κάτω ἀπὸ τίς θολὰς πύλες τῆς εἰσόδου του, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους ἔχει ἐπιβληθεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ «Κύφωρος». Ὁ «κύφωρος» ἀποτελεῖται ἀπὸ σανίδες, στὴ μέση τῶν ὁποίων ὑπάρχει μιὰ τρύπα ἀπὸ τὴν ὁ-

ποία περνάει τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου. Μὲ τὸ βάρος αὐτὸ στοὺς ὤμους του, βάρος τὸ ὅποιο γίνεται στὸ πέλος ἀνυπόφορο καὶ τρομερὰ ὀδυνηρό, οἱ δῆμοι ἐκθέτουν τοὺς καταδίκους δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἀφίνουν ἔτσι ἀκατέστης ἡμέρες.

Τὸ βασανιστήριον τῶν ἑκατὸ κομματιῶν!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ (μὲ τὸν ἀπελπισμὸν). — Πουλήθηκα!... Ὁχι, βέβαια στοὺς ἐχθρούς!... Ἐγώ, τὰ πάντα, ἐκτός τῆς τιμῆς... Πουλήθηκα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου... (Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί!...) Πουλήθηκα... πουλήθηκα γιὰ τέσσερα καταραμένα νοίκια ποὺ καθυστέρω... (Ὁ σπιτινοικιοχρὴς εἶναι πρὸς καταραμένους κι' ἀπὸ τὰ νοίκια κι' ἡ θυρωρὸς... αὕτη εἶναι πρὸς εἶναι... Κέρβερος στὸν Ἀδῆ...)

Ναί, πουλήθηκα... ἡ τουλάχιστον πρόκειται νὰ πουληθῶ. Ἀλλοίμονο... Τὸ πρᾶγμα φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πὼς θάρχοταν ἔτσι... Κι' ἐν πρώτῳ μου τὸ εἶπε ὁ πατέρας μου: «Παῖδι μου, μοῦ εἶπε, πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἂν θὰ πᾶς στὸ Παρίσι νὰ κἀνὲς τὸ ζωγράφον, θὰ πεθάνῃς στὴν γῆρα...» Ἐγὼ ὅμως τοῦ ἀπάντησα: «Ὁχι, πατέρα... Εἶμαι γενναῖος καὶ θαρραλέος. Ὡς μόνον πᾶς μου πόσα θὰ μοῦ στέλνῃς τὸ μῆνα...» Τότε αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε ἄγρια: «Πεντάρα...» Τότε κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα κοροϊδευτικὰ: «Δὲν κάνει λιγότερα;» καὶ ἔφυγα... Πῆρα ὥστόσο μὲ μὲ τὸ ἀσπρόρουχά μου, τὰ πινέλλα μου, λίγα χρήματα ποὺ μοῦ ἔδωκε ἡ μητέρα μου καὶ μιὰ... κλωτσιὰ ποὺ μοῦ ἔδωκε ὁ πατέρας μου... Ἐπειτα ἦρθα στὸ Παρίσι... Ἀμέσως νοίκιασα μιὰ κάμαρη κάτω ἀπ' τὰ κεραμίδια, κοντὰ στὸ Θεῖο... Ἐπειτα ἀρχισα νὰ συναναστρεφώμαι μὲ τοὺς καλλιτέχνες καὶ ἄρχισα τὰ μαλλιά μου νὰ μεταβληθῶν σὲ χεῖρ... Κάπνιζα μὲ πίπες μακρὲς ἓνα μέτρο, σόφαια στὴ Μονμάρτρη καὶ ζωγράφισα, ζωγράφισα μὲ τὸν πορτὸ τῆς μεγαλοφυΐας ἡ μάλλον τῆς ἀπελπισίας... Ζωγράφισα ἡλιοδρασιέματα κι' ἀνατολές... τοπία... πορτραῖτα... καὶ ἔπειτα ἐξέβητα τὰ ἔργα μου στὸ «Σαλόνι τῶν Ἀκαδημαϊκῶν». Τὸ ξέρετε αὐτὸ τὸ σαλόνι... Ἐκεῖ ἐκπίνονται ἔργα στὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος ἔχει χρώμα πράσινο, τὰ δέντρα μοιάζουν μὲ παλούκια καὶ ἡ γυναίκες μὲ μπουτίες...

Ἐκεῖ λοιπὸν ἄκουσα ἓναν ἀστὸ νὰ λέη στὴ γυναίκα του καθὼς ἐκθόταν ἓνα «Ἡλιοδρασιέμα» μου: «Ἐπὶ τέλους! Νὰ μὴ εἰκόνα ποὺ τὴν καταδιδᾷς!...» Καὶ ἐπρόσθεσε ἐξηγητικὰ: «Παριστάνει τὴν Ἀποκρῆ... Αὐτὰ τὰ μικρὰ κίτρινα, ρόζ, λιὰ σημάδια εἶναι ὁ χαρτοπόλεμος...»

Ἐπειτα, ἀπὸ τὸ ντεμποῦτο μου, εἶχα τὴ μεγάλη δόξα νὰ μὴ μὲ καταλαβαίνῃ ὁ ὄχλος... Μονάχα μ' αὐτὸν τρόπο, οἱ πίνακές μου δὲν πουλοῦντοσαν καθόλου καὶ ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ μοῦ κἀνῃ ἔξωσι ὁ σπιτινοικιοχρὴς μου καὶ νὰ βγάλῃ στὴ δημοπρασία τὰ πράγματά μου...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ δούξ ντὲ Λωζέν, ὁ ὁποῖος εἶχε διακριθεῖ ἐπανειλημμένως σὲ διάφορες μάχες, κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον εἰς θάνατον. Ὄταν ὁ δῆμιος πῆγε νὰ τὸν παραλάβῃ ἀπὸ τὸ κελλί του γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ ἱκρίωμα, ὁ κατεδικασμένος ἔτρωγε στρείδια.

— Ἀφῆστε με, φίλε μου, νὰ τελειώσω τὸ πρόγευμά μου, τοῦ εἶπε, κι' ἔρχομαι. Δὲν θὰ περιμένετε πολὺ.

Ἐν τῇ μεταξῇ, ἐνῶ ἔτρωγε τὰ νόστιμα ἀστραχόδεσμα, εἶπε στὸν δῆμο:

— Στὴ δουλειά μου ποὺ κἀνετε ἐσεῖς χρειάζεταιται θάρρος. Πιέτε ἓνα ποτήρι ἄσπρο κρασί γιὰ νὰ δυναμώσετε. Εἶναι πρῶτης ποιότητος...

Κι' ἔτσι ὁ δούξ ἀνέβηκε στὸ ἱκρίωμα μὲ τὴν ἀπάθεια ἑνὸς γενναίου πολεμιστοῦ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ἐλκόμενες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένεια», Δέμα 7 Ἀθήνας.

Εἶναι φοιητό! Ὁ πατέρα μου!... Θυμάμαι τὴν προφητείαν σου... (Φέρνει τὴ χεῖρα του στὴ μέση του, κἀνοντας μιὰ ἐκφραστικὴ γκριμάτσα). Ὁ πατέρα μου!... Δὲν θὰ μοῦ ἀφίσουν τίποτε... Ὁχι, τί θὰ γίνω!... (Προσποιοῦμενος ὅτι μιλάει σὲ κάποιον ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον). — Ναί, Κύριε, καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς... Εἶπα πολὺ καλὸς... Ὁ νόμος μου ἀφίνει ἓνα κρεβάτι... Τὸ κρεβάτι μου... Ἐπειτα θὰ μπορῶ τουλάχιστον νὰ κοιμηθῶ... Νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ ὀνειρεύομαι ἴσως...

Ὁ ὕπνος! Ὁχι, αὐτὸς εἶναι τὸ φάρμακον ἐναντίον ὅλων τῶν κακῶν. Ἐπειτα αὐτὸς ἀφίνει ἓνα κρεβάτι... Ἡ πρὶν γλυκαὶ ἀπ' τὴς αὐτοκτονίας, γιατί

γιὰ νὰ κάθουμαι, ὅταν ἔχω πολλοὺς επισκέπτες... Μπα! Κι' ἡ Λαβαντιέρα ἦταν λίγο κουστή... Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι μιὰ ἐκκεντρικὴ ὁμορφί... Ἐπειτα καὶ τὸ τραπέζι μου εἶναι πρῶτης τάξεως τραπέζι...

Ἄ! ἔφαγα καὶ κάτι ἄλλο... Ὁ νόμος μου ἀφίνει καρέκλα... Ὁχι! Πόσο καλὸς εἶναι ὁ νόμος... Καθὼς δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μόνον καρέκλα (λίγο ἐκκεντρίκως ἴσως), δὲν θὰ τὴ χάσω... Ἄ! μοῦ ἀφίνει ἀκόμα καὶ τὰ ἐργαλεία τῆς δουλειᾶς μου... Εὐτυχῶς! Γιατί, τί θὰ γινώσκονα χωρὶς αὐτά... Εὐτυχῶς... Σόφισμα! Ἀπὸ κρατῶ τὴν παλέττα μου στὸ ἓνα χεῖρ καὶ τὰ πινέλλα μου στὸ ἄλλο, νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου ἱκανὸ νὰ... μουντζουρώσῃ ὅλο τὸν κόσμον...

Ἐγὼ ὅμως καὶ ἐπιθυμῶ... Θέλω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ ὅποιο μὲ διώχνει ἓνα τέρας (Χρ! τέσσερα νοίκια εἶν' αὐτά!) νὰ τοποθετήσω μιὰ μέρα μαρμαρένιαν πλάκα μὲ τὴν ὀνομασίαν μὲ χρυσὰ γράμματα... (Μὲ τρυφερό τόνο). Ὁχι, εἶμαι τότε πρὶν πεθάνω καὶ δὲν θὰ τὴν δώσω... (Ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀκροατήριον). — Ἐπειτα ὅμως ἴσως τὴ δώσω...

(Παίρνοντας πάλι τὸν ἀποφασιστικόν). — Μὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὴν καταστροφή μου... Τὰ ἔργα μου;... Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τύχη τους; (Ἀφαιρούμενος). Ναί!... Ὅλοι μου οἱ πίνακες ποὺ εἶναι κρεμασμένοι σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς τοίχους, θὰ πουληθῶν στὴ δημοπρασίαν... (Μὲ ἐκφραστικὴ χαρά). Μὰ τότε αὕτη ἡ κατάγχεσις θὰ εἶναι ἡ δόξα μου... Ὁχι, εἶναι ἡ εὐτυχία μου... Ὁ πλοῦτος μου... Ὁχι! Τὴν εὐτυχίαν... Ὁχι, πουληθῶν ὅλα τὰ «Ἡλιοδρασιέματά» μου. Κι' ἐν τῇ φροντίδᾳ μάλιστα τοῦ κρατῶτος... Μὰ αὐτὸ θὰ εἶναι ἐπίσης ἀναπόφευκτον: μου ὡς καλλιτέχνη...

βασταί μόνον μιὰ νύχτα... (Μὲ μιὰ κομικὴ τρυφερότητα):

Γλυκὸ μου καὶ θερμὸ προσκεφάλι δέξου τὸ κεφάλι μου καὶ πάλι καὶ σὺ, φτωχὸ μου καὶ ἄχρηστο (στρώμα), ξεκουράσε τὸ μαῦρο μου τὸ σῶμα...

(Μὲ τὸν φονεὺ καὶ θετικόν). — Ἐνα κρεβάτι, ἔστω... Μὰ! Μὲ ἓνα μονάχα σκεπάσμα, μὲ ἓνα στρώμα... (Δείχνοντας τὴ γροθιά του). — Ἄ! καταραμένε νόμος... Ὡστόσο αὐτὸ δὲν μὲ στενοχωρεῖ καθόλου, γιατί μονάχα μιὰ κουβέρτα ἔχω καὶ ἓνα στρώμα...

Ὁ νόμος ἐπίσης μοῦ παραχωρεῖ καὶ ἓνα τραπέζι... Μάλιστα, κρεῖται... Ὁχι, κατ'ὸν ἄλλον τὸ τραπέζι μου ποὺ ἀξίζει γιὰ πολλὰ τραπέζια... Μοῦ χρησιμεύει γιὰ νὰ τρώω, γιὰ νὰ διαβάζω, γιὰ νὰ γράφω... καὶ ἀκόμα

Κόρη μ' ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου νὰ στέκεται κι' ἡ ποδιά σου. Κάλιο νὰ μ' ὀργισθῇ ὁ Θεός παρά οἱ ἄνθρωποι.

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑ

Πιστεύω να θυμούνται ακόμα μερικοί το έγκλημα που είχε δικαστεί εδώ και δέκα χρόνια στο Κακούργο δικείο της Λαών, κατά το 1888.

Μιά από τις ώριμότερες ήθοποιους του Παρισιού, η Κλοτίλδη Μορσύ, είχε δολοφονηθεί, όπως είπαμε, από το βαρώνο Μελύ, τον νέο της φίλο.

Ο βαρώνος ήταν περίπου εικοσιπεντάχρονος και κατοικούσε μόνος του με την Κλοτίλδη, έχοντας διώξει και την υπηρέτριά του.

Στην ανάκριση, όταν συνελήφθη, κατέθεσε ότι το πρωί του τραγικού δράματος, μόλις ξύπνησε, βρήκε την αγαπημένη του να πλέει μέσα στο αίμα, μ' ένα μαχαίρι μπηγμένο στην καρδιά της!

Αν και διαμαρτυρόταν δε βεβαιώνοντας πως ήταν άθωος, τον παρέπεμψαν στο Κακούργοδικείο και κατά το τέλος της διαδικασίας δηλητηριάστηκε για ν' αποφυγή την καταδίκη του.

Η ιστορία αυτή είχε παραμείνει σκοτεινή στην αρχή. Διερωτήθη όμως κατόπιν χάρις στη διήγησι ενός πρελλού.

Και νά τι διηγήθηκε ο πρελλός αυτός:

Τη βραδιά του εγκλήματος, πενταετή νέος διεισδύσας μέσα σε μιά ιδιαίτερη αίθουσα ενός αριστοκρατικού εστιατορίου.

Η ώρα ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα.

Η πεσέτες ή ριγμένες στο τραπέζι, π' αποσπείρατα τα στυμένα, τα άδεια πιάτα, τα μισογεμισμένα ποτήρια, όλα έδειχναν πως είχε προηγηθεί γερό γλέντι.

Τώρα ήταν η στιγμή των εκμυστηρεύσεων, των εξομολογήσεων, των ονειροπολήσεων.

Καθένας φανερώσε τους βαθειούς του λογισμούς που έθιγαν απ' το στόμα του, μαζί με τον καπνό των ποτών.

— "Αν ε'χα σήμερα, έλεγε ο ένας απ' τους συνδαιτημένους, τις εξήντα χιλιάδες που έχασα στο χαρτοπαίγνιο, θα αγόραζα τα λαχωνικά του ντε Ρισαρντιέ που πουλιούνται αύριο. Εγώ όμως μόλις κατορθώνω να τρέφω τον υπηρέτη μου και τα δύο αδέρφια μου..." Εσύ πως τα πιάς, Έρρικε;

— Αρρίζω να συνέχωμαι. Η τύχη αυτή την εβδομάδα μ' εύνοει. Δεν χάνω πείρα παρά μόνο είκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Και πώς ξανακέρδιες απ' τα χαμένα;

— Διακρίσεις χιλιάδες περίπου.

Ο νεανιότερος απ' τους συνδαιτημένους, ο Ραούλ Κ., ξαπλωμένος σε ένα νιφθάρ, φάνταζε σαν ξένος στη συντροφιά των φίλων του.

— Τι συλλογίζεσαι, Ραούλ; τον ρώτησε ένας απ' τους συνδαιτημένους.

— Ήρω; απήντησε αυτός ξαφνιασμένος, σαν άνθρωπος που τον ξυ-

πνύσαν. Δεν συλλογίζομαι τίποτε...

— Αυτός έβρι το βάσανο το δικό του, είπε ο πρώτος γυρίζοντας στους άλλους.

Κι' έπειτα, χτυπώντας το νέο στον ώμο, πρόσθεσε μ' ένα γέλιο ειρωνικό:

— "Ο,τι κι' αν κάμης, φίλε μου, σου προλέγω πως δεν θα το κατορθώσεις αυτό που ζητάς..."

— Τι συμβαίνει; ρώτησαν οι άλλοι περιέργοι.

— Τίποτε σοβαρό, απήντησε εκείνος που έδειχνε πως ήξερε το μυστικό του νέου. Ο Ραούλ, απλούστατα, δεν ενδιαφέρεται για τη ζωή. Του αναγγέλλεις ότι το τάδε αλόγο νίκησε στις ιπποδρομίες και αυτός σου απαντά ότι του είναι αδιάφορο. Του λες ότι η ώραία Μαργαρίτα ένεχυ-

λά αυτή η ιδέα και δεν έννοει να την αφήσει...

Ο Ραούλ σπρώχθηκε άπάνω ώχρότατος και είπε με άπαράξια:

— Εκείνο που θα σάς εκπλήξει πολύ περισσότερο, φίλοι μου, είναι ότι θα επιτύχω!

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

Οι άλλοι νέοι του έρριψαν ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο. Ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

— Και τι σκοπεύεις να κάνης, όταν θα γίνης άόρατος;

— Θα κάμω περισσότερα καλά παρά κακά, αποκρίθηκε ο νέος ζωηρά. Θα παίρνω απ' τους μισούς για να δίνω στους άλλους μισούς. Θα καταπολεμώ την κατάχρησι και θα εκπαιδεύω την αδικία. Θα εξοντώνω τους προδότες, τους ύποκритές, όλα τα κακοποιά όντα...

— Καλά για το καλό. Αλλά για τι κακό τί θα κάνης;

— Για το κακό; επανέλαβε άφηγμένα ο Ραούλ.

— Ναι...

— Α, νά τί θα κάνω, αποκρίθηκε συνεχίζοντας μ' έξαψη. Θα πάω πρώτα—πρώτα στην Κλοτίλδη. Θα μπω στο σπίτι της μαζί με τον άγγελο και θα βρεθώ πάλι στο δωμάτιό εκείνο, όπου συνήθιζα να κάθωμαι μπρος στα πόδια της. Από τη θέση αυτή θ' ακούω καθαρά τί θα πής λέει ο άλλος που αγαπάει τώρα, ο αντικαταστάτης μου, και τί θα πει άπάντα αυτή. Θα τοβ λεί βέβαια τους ίδιους ύρκους και τα ίδια λόγια που έλεγε σε μένα. Δεν θα χάσω, από κει που θα βρί-

σκει, ούτε μιά λέξη της, ούτε μιά κίνησή της... Η βεβαιότης της εκδικήσεως θα καταπαύει την όργή μου και θα μου δώσει τη δύναμη να μείνω άπάραχος ως το τέλος... Τότε, τη στιγμή που θα ιδώ τα χείλη της Κλοτίλδης να σιμώνουν στα χείλη του φίλου της, θα ζυγώσω κι' εγώ και γονατισμένος θα σπριαδέψω την καρδιά που με πρόδωσε... Θα σηκώσω το χέρι και θα μπήξω στο στήθος της το μαχαίρι με δύναμη... Κ' ικανοποιημένος πείθ θα μείνω εκεί άκίνητος, για να ιδώ την άπόννησι και τον τρόμο του άλλου... Θα ιδώ τα δάκρυά του και το σπαραγμό του. Κι' όταν ακούσω τους γειτόνους να ρωτούν "ποιος εινε ο δολοφόνος", θ' αναι μιά άλλοδαπή εύχαριστήσι για μένα να ιδώ τον αντίηλό μου να πιάνει με τα δύο του χέρια το κεφάλι του και να γυρεύει τον ένοχο... Θα χτυπή το μετωπό του και θα λέη:

— Ποδ εινε ο δολοφόνος; Έδω δεν ειν' άλλος κανένας από μένα!... Η πόρτα εινε κλειστή...

Θα ιδώ τότε να τον πιάνουν οι χωροφύλακες και να τον πάνε στη φυλακή... Θα τον συνοδέψω κι' εκεί, για να παρακολουθήσω την αγωνία του και να χαρώ...

Κι' αν η δικαιοσύνη δεν θάχη αρκετές αποδείξεις για να τον καταδικάσει, θα φροντίσω να τις παρουσιάσω εγώ... Θα τοποθετήσω άπάνω στο τζακι του το ματωμένο μαχαίρι... Θα σταξω αίμα άπάνω στο πουκάμισό του... Κι' αν ο δήμιος ειν' άρρωστος, θα φορέσω εγώ τη μαύρη προσωπίδα για να του πάρω την ψυχή!...

Οι συνδαιτημένους στάθηκαν και τον άκουγαν με φρίκη.

— Είνε πρελλός! έμψαν στο τέλος.

Και γέμισαν και ξαναγέμισαν τα ποτήρια τους για να ξεχάσουν τις πίκρες και τους καύμους των...

Ο Ραούλ βγήκε από το εστιατόριο κι' αφού χωρίστηκε από τους μεθυμένους φίλους του τράβηξε για το σπίτι της Κλοτίλδης, της γυναίκας που τον είχε πληγώσει κατάκαρδα με την απιστία της...

Γλυττώντας άδύρωδα στην πόρτα, χωρίς να τον καταλάβει κανένας και προχώρησε προς τον κοιτώνα της. Έβγαλε ένα κλειδί, άνοιξε σαν νοικοκύρης και μπήκε μέσα...

Την είδε να κοιμάται δίπλα στον καινούργιο αγαπημένο της και γίνηκε άλλοιωτικός από την όργή του... Χωρίς να βλέπει τίποτε άλλο γύρω του, χωρίς να συλλογίζεται τίποτε άλλο, σήκωσε το όπλισμένο χέρι του και τη χτύπησε με το μαχαίρι στην καρδιά...

Η Κλοτίλδη δεν πρόφτασε να βγάλει ούτε μιά κραυγή. Τόσο φοβερό και θανάσιμο ήταν το τραύμα...

Έφερε μονάχα το δεξί της χέρι

στο πανάκι έχει μεγάλη καθαρχική δύναμη και γι' αυτό λέγεται «σκοπούς των εντέρων».

Το πράσσο έχει την ιδιότητα να κάνει ζωηρότερο το χρώμα του ανθρώπου.

Η ντομάτα είναι δροσιστική και όρεκτική. Πρέπει όμως να την αποφεύγουν όσοι πάσχουν από αρθρίτιδα και ρευματισμούς.

Το σέλινο είναι δύσπεπτο, αλλά με μετρία χρήσι δυναμώνει όσους έχουν ευαρεστίστα νεύρα.

Το σπαράγγι είναι καλό, αλλά πρέπει να τρώγεται πολύ φρέσκο.

Το μαρούλι είναι δροσιστικό και προλαμβάνει τις φλογώσεις των εντέρων και τις ασθένειες των νεφρών.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΤΡΟΦΕΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Από τα λαχανικά, η άγκινάρα είναι τροφή τονωτική, στυπτική και ορεκτική.

Το λάχανο είναι δυσκολοχώνευτο και πρέπει να το αποφεύγετε όταν έχετε άδύνατο στομάχι.

Το σπανάκι έχει μεγάλη καθαρχική δύναμη και γι' αυτό λέγεται «σκοπούς των εντέρων».

Το πράσσο έχει την ιδιότητα να κάνει ζωηρότερο το χρώμα του ανθρώπου.

Η ντομάτα είναι δροσιστική και όρεκτική. Πρέπει όμως να την αποφεύγουν όσοι πάσχουν από αρθρίτιδα και ρευματισμούς.

Το σέλινο είναι δύσπεπτο, αλλά με μετρία χρήσι δυναμώνει όσους έχουν ευαρεστίστα νεύρα.

Το σπαράγγι είναι καλό, αλλά πρέπει να τρώγεται πολύ φρέσκο.

Το μαρούλι είναι δροσιστικό και προλαμβάνει τις φλογώσεις των εντέρων και τις ασθένειες των νεφρών.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

Η πατάτα άπ' όσους έχουν άδύνατο στομάχι πρέπει να τρώγεται μόνο ως πούρες.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η νγαριμία της ήθοποιου και τευ ιεροκήρυκος. Πώς δυο προσωπικότητες άγνωστων ή μιά την άλλη. Η καλσύνη ενός μεγάλου χειρουργού. Τα ρέστα της φτωχής γυναίκας. Η άφηρημάδα τευ ήθοποιου. Με... δυο καπέλλα μέσα στο βασιλικό γραφείο. Η σφαίρα τευ Μπλύχερ. Το πάθημα των γιατρών, κτλ.

Μια βροχερή μέρα, ο όνομαστός Γερμανός ιεροκήρυξ Κάρολος Γέροχ περπατούσε στον κήπο της Στουτγάρδης κρατώντας άνοιχτή την ομπρέλλα του.

Σε λίγο είδε κοντά του μιά άγνωστή του νέα κυρία, η οποία δεν είχε ομπρέλλα και βρεχόταν.

— Αμέσως ο Γέροχ της προσέφερε ευγενικά θέσι δίπλα του κάτω απ' την ομπρέλλα του και ανέλαβε να τη συνοδεύει ως το σπίτι της.

Όταν έφτασαν στην πόρτα της νέας κυρίας και ο ιεροκήρυξ επόκειτο να ν' αναχωρήσει, ζήτησε να μείνει στο σπίτι της.

— Μπορώ να μάθω πως σάς λένε, κυρία μου; τη ρώτησε.

— Από την ερώτησή σας βλέπω, του άπάντησε εκείνη, ότι δεν πατάτε ποτέ στο θέατρο... Εμαι η πρωταγωνίστρια του μελοδράματος. "Ο-λος ο κόσμος έδω πέρα με ξέρει. Και σεις, παρακαλώ, ποιός είστε;

— Απ' την ερώτησή σας, άπάντησε με τη σειρά του και ο έξυπνος κληρικός, βλέπω ότι δεν πατάτε ποτέ στην έκκλησία. Εμαι ο ιεροκήρυξ Γέροχ. Με ξέροντε όλοι οι πιστοί της Στουτγάρδης...

Για τον διάσημο Γερμανό χειρουργό Φόλκμαν διηγούνται το εξής ανέκδοτο, που φανερώνει την καλοσύνη της καρδιάς του.

Μιά μέρα, κατά την ώρα των επισκέψεων, παρουσιάστηκε στο σπίτι του και μιά γυναίκα φτωχικά ντυμένη, η οποία ήταν άρρωστη.

Ο Φόλκμαν την έζητσε και άπεφάνθη ότι χρειαζόταν μιά μικρή χειρουργική επέμβαση στο πονεμένο μέρος, την οποία και εξέτελεσε άμέσως.

Υστερα απ' αυτό, η άρρωστη, φεύγοντας άφησε άπάνω στο τραπέζι του ένα χαρτονόμισμα των πέντε μαρκων.

Όταν ο χειρουργός το είδε, έτρεξε πίσω απ' τη φτωχή και προσέταξε την στην πόρτα, της είπε:

— Συγγνώμη, κυρία μου. Ξεχάσατε να πάρετε τα ρέστα σας από το χαρτονόμισμα των έκαυι μαρκων που μου άφήσατε...

Και πριν η γυναίκα συνέλθει από την έκπληξή της, ο φιλόανθρωπος χειρουργός της έδωσε στο χέρι ένα μάτσο χαρτονομίσματα κι' έφυγε.

Κάποιος Λανός ήθοποιος περίφημος για την τέχνη του και για την άφηρημάδα του, έπήγε μιά μέρα στο ανακτορά για να εύχαριστήσει το βασιλέα του, επειδή τον είχε παραστή-

μοφορήσει. Την ημέρα όμως εκείνη ήταν και πολλοί άλλοι που επρόκειτο να παρουσιαστούν στο βασιλέα. Γι' αυτό ο ήθοποιός αναγκάστηκε να μείνει στον προθάλαμο περιμένοντας τη σειρά του.

Επειδή δε έκανε πολύ κρύο και μόλις είχε γίνει καλός από ένα κουλούρι, ο καλλιτέχνης παρακάλεσε τον αδελφό της υπηρέτης να του επιτρέψει να φορέσει το καπέλλο του.

Επειτα αποτραβήχτηκε σε μιά γωνία και βυθίστηκε νεύρα στη μελέτη κάποιου καινούργιου έργου, στο οποίο δε πρωταγωνιστούσε σε λίγες μέρες.

Έξαφνα όμως άκουσε το όνομά του και, ξαναγυρίζοντας στην πραγματικότητα, σπρώχθηκε άμέσως από τη θέσι του.

— Αλλ' ενώ επόκειτο να μείνι στο

πολλά για έναν άνθρωπο που δεν έχει κεφάλι!...

Όταν ο στρατάρχης Μπλύχερ, ο νικητής του Βατερλώ, ήταν ακόμα ύπολαρχός, έτοχε να πληρωθεί από μιά σφαίρα στο πόδι του.

Τον ώδηγησαν άμέσως στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί άρχισαν να εξετάζουν την πληγή και να προσπαθούν με τα άελη τότε μέσα της έπιστήμη να σταματήσουν την αιμορραγία.

Επειτα άρχισαν να του κόβουν τις σάρκες και ν' ανοίγουν περισσότερο την πληγή, σαν να ζητούσαν κάτι να βρουν.

Επειδή όμως δεν εύρισκαν αυτό που ήθελαν, άρχισαν να άδηνουόν και να κυττάζονται άναμεταξύ τους έρωτηματικά.

— Τι γυρεύετε αυτό; ρώτησε ο Μπλύχερ χάνοντας την ύπομνη.

— Τη σφαίρα! Και δεν μου το λέγατε από τόση ώρα να σάς τη δώσω;...

Και, λέγοντας αυτό, έβγαλε από την τσέπη του τη σφαίρα που τον είχε τραυματίσει και που την είχε βγάλει μόνος του και τους την έφερε κατόπιν.

Μιά μέρα ο Κάινς δέχτηκε στο σπίτι του την επίσκεψη του Θεοφίλου Γκατιέ.

— Αγαπητέ μου φίλε, του είπε ο αίχμοσπότης, την παραίευσή της άναίμεθα άκούστης κοιταμάρες. Πρώ ο-λίγον ε'χα έδω το βουλευτή κ. Μ... και μιλούσας μαζί πολιτικά.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΒΟΣΝΙΑΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Καλή γυναίκα είναι αυτή που δεν έχει γλώσσα.

— Μονάχα όποι δεν θ' άκούση ή γυναίκα δεν θα το ξαναπεί σε άλλον.

— Η γυναίκα έχει τα δάκρυά της ως έφευγε τον όρκο.

— Η γυναίκα γελάει όταν μπορεί και κλαίει όταν θέλει.

— Να παντρεύεσαι νέος είναι πολύ ναός, να παντρεύεσαι γέρος είναι πολύ άργά.

— Η γυναίκες, τα παιδιά και τα σκυλιά θέλουν ευταίες.

— Η γυναίκες είναι σαν τα λουλούδια, που άλλα εύδιάζουν κι' άλλα βρωμούν.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η καρδιά της σφιγγόταν, ήθελε να σταματήσει, να κρατηθεί κάπου, μα δεν μπορούσε, δεν μπορούσε...

Ηθελε να φωνάξει μα κι' αυτό της ήταν αδύνατο.

Δεν έδινε φωνή από τα κλειστά της χείλη.

Και το στήθος της ήταν βαρύ, σαν να το έπιζε ολόκληρο βουνό...

Πλησίαζε τώρα περισσότερο στο φρικτό βάραθρο. Άκουγε καλά το τριζοβόλημα της φωτιάς, το θρόισμα των φλογών...

Και μέσα από το τρομερό, το απέραντο αυτό καμίνι, μέσ' απ' τα κατάρβατα του, ακουγόταν κραυγές κι' ούρλιαχτά πόνου και φρίκης, ακουγόταν φωνές που πάγωναν το αίμα στις φλέβες, ακουγόταν μια παράξενη, μια άγρια μουσική...

Σαν να την έσπρωχνε ο άνεμος που φύσκει πίσω της βουίζοντας λυσσασμένα, σαν ναχε χέρι ο αέρας και να την παρέσυρε προς το βάραθρο αυτό της φωτιάς και του ολέθρου, η Μελανία κατακυλούσε προς τα κάτω, σαν φύλλο που τ' άρπάζει ο μαγισμένος βορράς, σαν κλαδί που το συνεπαίρνει το όρμητικό ποτάμι...

Καταλάβαινε ότι ήταν χαμένη. Έννοιωθε στο πρόσωπό της, σ' έλο της το σώμα την πόρτα της τρομερής φωτιάς...

Και σαν να υή της έφτανε αυτό, είδε ξαφνικά πως ήταν γυμνή, θεόγυμνη, όπως παρουσιάστηκε μπρός στον Εγγένιο.

Ο αέρας που φυσούσε και μαγνότανε γύρω της, της άρπάζει ένα ένα τα ρούχα της και της τάβγαζε από πάνω της, σπίζοντας τα σε κομμάτια...

Καμιά έλπιδα πια...

Καμιά σωτηρία...

Σήκωσε τα μάτια της ψηλά για να κοιτάξει προς τα ουράνια, μα είδε κι' αυτό το στερέωμα βαρείς ανταρσμένους.

Στά μαύρα σύννεφα πορφυροκοκκίνιζε κι' άστραφτε ή λάμψη της θεώρατης φωτιάς...

Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα, λίγες στιγμές μονάχα κι' η Μελανία θα πεφτε κατακέφαλα μέσα στην πυρίνη θάλασσα που απλωνόταν μπροστά της, άτελειωτη και βουερή...

Έξαφνα αυτή τη στιγμή, την τελευταία στιγμή του ολέθρου της, μια σκιά σάλεψε ανάμεσα στον ώκεανό των φλογών, μια σκιά όμοια με πουλιού τεραστίου, κι' η Μελανία είδε να της χαμογελάει και να της γνέφει, ανάμεσα από τις φλόγες, ένα τρομερό, ένα σπτανικό πρόσωπο, το πρόσωπο του Διαβόλου!...

Ο τρόμος της στη φοβερή αυτή

στιγμή ήταν τόσος, ώστε ένα σκούζιμο αγωνίας και τρόμου ξέφυγε από τα στήθη της. Φώναξε δυνατά, λαχταρισμένα και ζύπνησε...

Άνοιξε τότε τα μάτια της και κύτταξε γύρω.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Βρισκότανε στο κελλί της.

Σταυροκοπήθηκε από συνήθεια και ανακάθισε στο κρεβάτι της.

Ήταν μουσική στον ιδρώτα.

Έπιασε το κεφάλι της με τα δύο της χέρια κι' άρχισε να σκέφτεται.

Τί όνειρο ήταν αυτό που είδε; Ποτέ της δεν είχε όνειρευτεί τόσο αλλόκοτα και τόσο τρομερά πράγματα...

Αυτό ήταν...

Η νύχτα είχε προχωρήσει τώρα. Η Μελανία ήθελε ν' αναπνεύσει καθαρά, μα δεν τολμούσε. Φοβότανε τα τρομακτικά όνειρα...

Σηκώθηκε λοιπόν, έδεξε με δροσερό νερό το πρόσωπό της κι' άρχισε να ντύνεται.

Ύστερα, αφού έτοιμασε ό,τι μικροπράγματα θαπάρνε μαζί της, βγήκε και κήλησε στον εξώστη του μοναστηριού.

Η νύχτα ήταν ήσυχη κι' απέραντα σιωπηλή. Στον ουρανό σπιθαμίζανε τ' άστρα...

Η σκέψις της Μελανίας πέταξε

θα πήγαινε πρώτα στο μοναστήρι που ήταν πριν ο Εγγένιος. Θα τον κατασχορπαντούσε. Θάλεγε φρικτές ψευτιές εναντίον του. Κι' ύστερα θα συνέλζε στην οδοπορία της για την Αλεξάνδρεια. Δεν θα ήρνούσε, παρά μόνο όταν θάβλεπε τον Εγγένιο να σπαράζει μπροστά της από την αγωνία του θανάτου...

Γιατί να μην την πιστέψουν άλλοτε;

Μήπως δεν μισούσαν οι έθνικοι άρχοντες της Αλεξανδρείας τους χριστιανούς μοναχούς;

Θ' άκούσε ή καταγγελία της για να ρίξουν στη φωτιά δέκα μαζί ή γουμένους.

Θ' άκούσε άλλωστε να δούν τον Εγγένιο για να πιστέψουν στα λόγια της.

Τα νιατά του θα τους έδωζαν σε ύποψιες και θα τον καταδικάζαν...

Είχε άκουστά άλλωστε πως ο έπαρχος Αλεξανδρείας ήταν έθνικός και φερνότανε άστυρά, σκληρά στους χριστιανούς.

Τους κατέδιωκε πρό πάντων απ' τον καιρό που είχε την κόρη του Εγγένιο.

Για την εξαράνιση της Εγγενίας κυκλοφορούσαν περίεργες φήμες, ή όποιες είχαν φτάσει κι' ως το μοναστήρι.

Οι έθνικοι, και πρώτος ο πατέρας της Εγγενίας, πίστευαν πως ή νέα βρισκότανε στον ουρανό. Την είχαν άρπάξει οι βεσι για την ωμορφιά της και την εξακριβή της σοφία.

Ο πατέρας μάλιστα της νέας, όπως και σε προηγούμενο κεφάλαιο γράψαμε, τη θεωρούσε πια άθνηατη κοντά στους θεούς της Ορθοδόξης του, της είχε στήσει αγάλματα και την έλάτρευε.

Όλ' αυτά όμως δεν τα πιστεύανε οι χριστιανοί. Τ' απέδιδαν στη φαντασία των ειδωλολατρών.

Και' αυτούς δεν υπήρχε παρά ένας και μόνος Θεός και υιός αυτού ήταν ο Σωτήρ της ανθρωπότητας, ο μαρτυρής επί του Γολγοθά.

Αν λοιπόν χάθηκε μια ειδωλολάτρη, δεν θα πή πως βρίσκεται στους ουρανούς. Ποιος ξέρε; ποιον ώραίο άρχοντα ν' άγίαζε και ν' άκολουθούσε... Ποιος ξέρε σε ποιον μακρινό τόπο θα ζή...

Αλλά πίστευαν και διέδιδαν σχετικά με την εξαφάνιση της ωραίας Εγγενίας ή χριστιανούς.

Ο πατέρας της Εγγενίας τα μάθαινε κι' εξαγριωνότανε εναντίον τους. Και σ' αυτή ακριβώς την όρμή του, στο θεσηκενικό φανατισμό που και στο πατρικό του παίσμα στήριζε ή Μελανία όλα της τα σχέδια για να εκδικηθή τον Εγγένιο. (Άκολουθεί).

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ

Κλαίει με τα δακρά της χρόνια, με τα ξανθά μαλλιά της και με τα ροδοκόκκινα μάγουλά της φαίνεται ακόμα πιο ωραία σήμερα το πρωί.

Είπε άκουμπισμένη στο χαμηλό παράθυρο του πλινόχτιστου σπιτιού της που υφώνεται μοναχικό, εκεί πλάι στις όχθες του ποταμού, ανάμεσα στα μεγάλα λείρια που κυματίζουν κι' εινε γεμάτα από φως...

Δεν συλλογίζεται τίποτε, δεν άκούει το μουσικό κελάρημα του ρυακιού, δεν άκολουθεί με το βλέμμα το μικρό χελιδόκι που πετάει, πετάει και στο τέλος χάνεται...

Κάθετα εκεί, χωρίς να ξέρη γιατί, με την καρδιά της πλημμυρισμένη από μια άοριστη ευτυχία, χαμογελώντας χαρούμενα...

Το ωραίο αυτό τοπίο που βλέπει από τ' άνοιχτό της παράθυρο εινε ένα θέλγητρο, μια χάρι, μια λάμψη ξεχωριστή...

Άγνοει ότι εινε ένα πλάσμα λατρευτό και ότι αυτό εινε άπαραίτητο για την ευτυχία της...

Μοιάζει με το λουλουδι που άνοίγει τα πέταλά του και δεν ξέρει πως σκορπά ένα άρωμα γλυκό ολόγυρα στη φύση...

Έξαφνα, καθώς εινε σκυμμένη προς τα έξω, ο άνεμος άρπάζει από τα χροιά της μαλλιά ένα μικρό άγριολούλουδο, δεμένο σε μια κορδέλλα, το παίρνει μαζί με το φύσημά του και τ' άφίνει να πέση μέσα στο ποταμού το ρέμα...

Η κορδέλλα άφίνει πίσω της ένα λεπτό αιλάνι και το άγριολούλουδο άκολουθεί τη διεύθυνση του νερού ανάμεσα από τις πικνόφυλλες λιτές...

Απάνω στο λουλουδι που κυματίζει κάθεται ένα μικρό έντομο με φτερά λαμπερά και ξαννά για μακρινό ταξίδι...

***

Όλη την περασμένη νύχτα, σ' ένα από τα φτωχότερα σπίτια της γειτονικής πόλεως, ένας νέος έλαψε πολύ, με το κεφάλι χωμένο στα χέρια του, άκουμπώντας τον άγκωνα σ' ένα μικρό τραπέζι, όπου ήταν ριγμένα πολλά γράμματα...

Η άχτιδες της αύγης, που διαλύουν τα νυχτερινά σκοτάδια, δεν μπορούν να διώξουν τη θλίψη από την πονεμένη του καρδιά...

Σπρώχνεται, περπατεί, σταματά, ξαναπερπατεί, ξανασταματά, με συνοφρυωμένο το πρόσωπο, δαγκώνοντας τα χείλη του με λύσσα...

Είλ' αλήθεια λοιπόν! Δεν τον αγαπά πια!...

Η άμορφη νέα, στην όποια είχε σπριζήσει όλες του τις έλπίδες και ή όποια τον έκανε να λημονή την άθλια του ζωή, έφυγε κι' έναν άλλο...

Ύστερ' από τούτους δορυς, ύστερ' από τόσα λάγια τρυφερά, ύστερ' από τόσα φιλήματα γλυκά, ή άγασμένη του όρμάζεται τώρα σ' έναν άλλο πως θα τον αγαπά παντοτεινά και προσφύ-

ρει σ' έναν άλλο τα χείλη της που εινε υγρά άκόμα από τα φιλά του προδομένου.

Η άπιστη! Και τώρα τί θ' άπογίνει αυτός ολόμναχος, χωρίς καμιά έλπίδα, χωρίς κανένα σκοπό;

Οι πλούσιοι και οι φημισμένοι, που έχουν το χρῆμα και τη δόξα, ύποφέρουν λιγώτερο, αν τύχη να τους εγκαταλείψουν ή άγαπημένες των...

Αιτός όμως, ένας νέος φτωχός και άσημος, που δεν έχει ούτε φίλους ούτε οικογένεια, πως θα μπορέση να περάση τις ώρες της μοναξιάς του και πως θα κατορθώση να λησμονήση την παρη άνάμνησι των ποθητών περασμένων;...

Συλλογίζεται πως δεν θα ξαναδη ποτέ πια, πως δεν θα την άκούση ποτέ πια, πως δεν υπάσχει πια γι' αυτόν, πως χάθηκε για πάντα...

Συλλογίζεται πως δεν θα ξαναπαί

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο Γάλλος ποιητής και ακαδημαϊκός Σουλνύ Πρυντώ

ποτέ στην καμαρούλα του, όπου όλες ή χαρές κι' όλα τα γέλια μπαίνουν μαζί της...

Συλλογίζεται πως δεν θα ξανά πια στο πλάι του με τις πρώτες άχτιδες του ήλιου, άπάνω στο μικρό της κρεβάτι που θα μείνει άδειο, άνοιστώντας σαν τριαντάφυλλο το στόμα της...

Και με τις σκέψεις αυτές, ο νέος κυριεύεται από άγανάκτησι και θέλει να συντριφή τα έπιπλα, να βάλει φωτιά στα ρούχα, να πεθάνη κάτω απ' τα έρεβια και τη στάχτη...

Σπρώχνει την πόρτα, πηδαίει έξω και προχωρεί ανάμεσα από την κομισμένη πόλη.

Κοιτάζει τα κλειστά παραθυρόφυλλα και συλλογίζεται πως έχει πίσω όποια πιστές γυναίκες που κοιμούνται στην άγκαλιά των συζύγων τους και που σε λίγο ξυπνώντας θα τους

δώσουν ένα άγνό φιλά...

Κι' αυτά το πόδι του στη γη, δαγκώνει τα χέρια του, τρέχει σαν να τον κυνηγούν και σε λίγο φτάνει στην όχθη του ποταμού που κυλάει ανάμεσα στις λιτές...

Άλλά ούτε ή πρωινή δροσιά, ούτε ή φαιδρή χλόη, ούτε ή ωραία κι' ήλιόλουστη φύσι κατορθώνουν να χαροποιήσουν τον δυστυχισμένο νέο...

Κοιτάζει για πολλήν ώρα τα νερά του ποταμού και δεν μπορεί ν' άποσάση το βλέμμα του από τη γυαλιστερή τους επιφάνεια...

Συλλογίζεται πως πρέπει να πεθάνη, να, να πεθάνη, χλίες φορές να πεθάνη! Τί να την κάνει πια τη ζωή, αφού δεν έχει κανέναν προσορισμό;

Αισθάνεται το χειρότερο θυμό και τη χειρότερη άποστροφή γι' αυτόν τον κόσμο, όπου υπάρχουν ή πιο άοριστες και ή πιο άπιστες γυναίκες...

Δεν έπεσε στα νερά του ποταμού...

Έπιασε στο διάβα του το λουλουδι με την κορδέλλα και τώρα περπατεί στην άεροποταμιά και το κοιτάζει μελαγχολικά...

Γιατί; Ούτε κι' αυτός το ξέρει... Μονάχα το κοιτάζει και κάπου-κάπου το φιλεί...

Από πού νάχρηται αυτό το λουλουδι; Από πού νέο κεφάλι, από πού γυναίκα στήθος νάχε πέσει;

Το φαίνεται πως ήθε έπιπες εκεί μπροστά του, για να του θυμίση πως ή ζωή δεν εινε πάντα παρη και πως δεν πρέπει να άτελειζέται κανείς έτσι εύκολα από τις γυναίκες...

Δεν πολλά πια να πινγή μέσα στο νερό που το ξέφανε το λουλουδι. Μα ή συγκίνησι αυτή λίγο βαστά. Ο νέος κυριεύεται πια από την άπελπισία του και ξανακυβίει στο ποτάμι...

Τό έχει αποφασίσει πια... Πρέπει να τελειώση αυτή ή ιστορία. Νά, τώρα θα πηδήση...

— Άχ, το λουλουδι κι' ή κορδέλλα μου! άκούεσαι τότε μια φωνή, παρόμοια με κάποια πουλιού...

Ο νέος γυρίζει και βλέπει στο παράθυρο του πλινόχτιστου σπιτιού μια νέα κοπέλλα, ωραία σαν την άνοιξη, με τα σκατά της χρόνια, με το ξανθό της κεφάλι, με τα ροδοκόκκινα χείλη...

Ο νέος παίρνει το λουλουδι με την κορδέλλα και της το δίνει με άόχουλα τριμμένα...

Καθώς της τ' άφίνει στα χέρια, αισθάνεται την καρδιά του να βγαίνει και να κάθεται άπάνω σ' ή καρδιά του λουλουδιού που ξεκίνησε για μακρινό ταξίδι...

Και θέλει πια να ζήση, να ξαναχρη ή άγάπη και την ευτυχία της ζωής...

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΚΑΘΕΡΦΤΗΣ Κ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Οι καθέρφτες αναφέρονται για πρώτη φορά στην Αγία Γραφή, ή όποια λέγει ότι ο Μωυσής είχε διατάξει να μαζέψουν τα όρεα ήλινα κάτοικα των γυναικών και να κατασκευάσουν απ' αυτά... μια λεκάνη!

Ο Πλάτωνς αναφέρει ότι οι πρώτοι καθέρφτες από γυναι κατασκευάστησαν στη Σιδώνα και ότι ήταν γνωστοί και στους Αιγυπτίους.

Το πονόμιο της κατασκευής καθέρφτη στην αρχαία Ελλάδα το είχε ή Κέρνθος. Οι καθέρφτες της Κερνθίας είχαν τετράγωνο ή όμοιες σχήμα και έφεραν από το κάτω μέρος γυναικείων ήλινα έλασμα.

Οι καθέρφτες ήταν άσχετά διαδεδομένοι στην αρχαιότητα και ή γυναίκες έκαναν την τουαλέτα τους πάντοτε με τους καθέρφτες.

Αν κρίνουμε δε από τη ματορία του Διαβόλου, ή όποιος λέει ότι μελετούσε μπρός στον καθέρφτη του τις πλεις που έπεσε να πάρη όταν ο άγγελος, σάφεται: ότι οι καθέρφτες της εποχής του θα ήταν άσχετά μεγάλου.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ...

"Ένα νυχτερινό συναπάντημα στο δρόμο... Ένας περίφημος τραγουδιστής. Όπου ο τενόρος μεταβάλλεται σε ληστή. Ένα χτύπημα στο κεφάλι. Ο μυστηριώδης ληστής παρμένει άσυλληπτος. Πλάι στο ραδιόφωνο... Μία καταπληκτική αποκάλυψη. Στο γραφείο των ραδιο-συναυλιών. Πώς συνελήφθη ο ληστής. Το παρελθόν του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

TAN, έκαινο το βράδυ, ο νεαρός Τζώρτζ "Ορσλαινκ βγήκε από τη λέσχη του, μ: α από τις άριστοκρατικές κώστες, λέσγες της Νέας Υόρκης, ο θυρωρός τον έρώτησε, πώς έκαναν πάντα:

—Θέλετε να

φωνάξω ένα ταξί;

—Όχι, ευχαριστώ, επέτρεψε ο νέος, προσκω να πάω πεζός για να πάρω και λίγαν αέρα. Πιστεύω ότι θα μπορέσω να φτάσω στο σπίτι μου. Δεν είναι δα και μακρινό.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, αναπαύθηκε τον γεμάτο σεβασμό χειρισμό του θυρωρού, επέτρεψε τον γιακά του πανωφοριού του, κοινοστάθηκε μία στιγμή στο κατώφλι της έξωπορτας για να συνηθίσει τα μάτια του στο μισοσκόταδο της νύχτας κι' έπειτα ξεκίνησε.

—Μπρρρ! Τι κρύο κάνει άπόψε!

μουνούρισε καθώς προχωρούσε.

Πράγματι, έκαινο το βράδυ το κούρο τρουπούσε τα δόκκαλα. "Αν ήταν άλλη περίσταση, ο νεαρός "Αμερικανός δεν θ' άπορώπνε να πάη πεζός στο σπίτι του και να έκτελλθ στο κούρο αυτό. "Αλλά το βράδυ έκαινο, είχε πει λίγην περισσότερον από το έκλεκτο ποτό που του ε'χε σερβίρει ο σεοβιτόρος της λέσχης, αντί σεβαστού πουρουπουτό. Στο ιδιαίτερον σιλονάκι των σ'Υγρών. "Έτσι, άφ' ενός μόν αίσθη-νόταν το κρύο στην πραγματική έντασι του και άφ' έτέρου το κεφάλι του ήταν τόσο θολωμένο, ώστε έννοιωθε την ανάγκη να τον γυμνήσει λίγην ο άέρας για να συνιθθ χάπας και να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Έγνε άκοστά λεπτά της ώρας πού

εβάρδιζε, γωός να συνιθίσαι κανέ-ναι στη δόξου του, ήταν έξαφνα έ-

σπασε σε' αυτιά του μία νεανική,

ήλικη και δυνατή φωνή, πού του α-

νιάρησε ένα λαϊκό τραγουδάκι πη-

υόδας.

—Τι όμοια φωνή! Ψηφίσεις με

θαυμασμό ο "Ορσλαινκ.

Και μηχανικά παρακολουθούσε

τους στίχους του τραγουδιού, πού

τοτε ήξερε πολύ καλά. Οι στίχοι αυ-

τοί έλεγαν:

"Αν έναγυρίσω πονεμένος

κάποτε σ' εδω γλυκειά μου Ντόλυ

Δέξου με πάλι κοντά σου

δ γλυκειά, γλυκειά μου Ντόλυ.

—Τι γλυκειά φωνή, ξαναείπε μο-

νολογώντας ο "Ορσλαινκ. Νά ένας

άγνωστος πού έχει ένα πολύτιμο με-

ταλλείο στο λαβύρινθ του και δεν έ-

σει να το έκμεταλλευθθ,

άλλα κήκεται και τρα-

γουδάει δωρεάν στους δρό-

μους.

Και πραγματικά, ο ά-

γνωστος τραγουδιστής είχε τόσο κα-λή φωνή τενόρου, ώστε ήταν θαύμα πώς δεν τον είχε ανακαλύψει άκόμα κανένας ήμπεσάριος λυρικού θεάτρου.

Ο "Ορσλαινκ εξακολούθησε κι'

αυτός να παραρωθ τιγοτραγουδώντας

και αυτός το ίδιο τραγουδί. Ο ά-

γνωστος τραγουδιστής έν τώ μεταξύ

είχε σωπάσει και προχωρούσε κι' αυ-

τός έξ αντιθέτου, έρχόμενος προς το

μέρος του νέου, ο οποίος σε λίγο διέ-

κρινε άμυδρά τη σιλουέττα του μέσ'

στην όμίχλη. Σε λίγο ο άγνωστος

τον πλησίασε, κατόπιν πέραςε δίπλα

του, τον έπροσέπασε κι' έπειτα εξα-

φνικά ο "Ορσλαινκ έννοιωσε ένα δυ-

νατό χτύπημα πίσω στο κεφάλι του,

πού τον έκανε να σωριασθ κατ' γης

άνισθήτας.

—Όταν συνήλθε, είδε πώς ήταν εξα-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

τίποτε, άπάντησε ο "Ορσλαινκ. Το

μόνο πού είδα ήταν ότι κάποιος έρ-

χόταν έξ αντιθέτου, κάποιος του ό-

ποιού μόνο τη σιλουέττα έδλεπα ανά-

μεσα στην όμίχλη... Όταν ο άγνω-

στος αυτός μ' έπροσέπασε, έννοιω-

σα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι

μου. Αυτό μονάχα ξέρω...

"Έτσι όλες ή έρευνες της άστυνο-

μίας για την άνακάλυψη του μυστη-

ριώδους ληστού απέδωσαν άκαρπες.

***

"Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ο

Τζώρτζ "Ορσλαινκ, του οποίου είχε

κλείσει πειά το τραύμα του, μετεφέρ-

θη στο σπίτι του. "Αλλά οι γιατροί

του συνέστησαν να μόν εργάζεσαι

και να μόν βγθ έξω, παρ' όσον ό-

ταν άναρρώση τελείως. "Έτσι ή άτυ-

χής νέος ήταν άναγκασμένος να μέ-

—Δέν είμαι σε θέση να σας πώ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY ROGER DOMBER

ΠΩΣ ΕΠΗΡΑ ΤΗΝ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Έκείνο το βράδυ έχω πάει στο θέατρο, όπου παίζονταν η «Δαίτη». Κατά το διάλειμμα της δεύτερης πράξης, μόλις έπεσε η αλλαγή τρώγης, κάποιος διευθύνθηκε βιαστικά προς την εξοδο.

«Ήθελα ν' αναπνεύσω λίγον αέρα καθαρό, να καπνίσω κανένα τσιγάρο και να πιω καμιά μπύρα».

«Αλλά καθώς προχωρούσα με βία για να βγω γρήγορα έξω, πάτησα, χωρίς να το θέλω, μ' όλο το βάρος του σώματός μου, ένα λεπτό ποδαράκι».

Σημειώστε πως είμαι σωστός γίγας, γιατί ζυγίζω 92 κιλά! Σημειώστε ακόμα πως το ποδαράκι που πάτησα μοιάζει είχε μήκος μιάς σπιθιάς και ήταν όμορφο, ω, πολύ όμορφο...

Εννοείται ότι τις πληροφορίες αυτές τις έλαβα άρρηκτα κατά τρόπο κάθε άλλο παρά σκανδαλώδη.

Έκείνη τη στιγμή τα έλαπα όλα θολά, γιατί είμαι μύωψ, μύωψ σε βαθύ πρωτοφανή...

«Αλλά αν είμαι μύωψ, δεν είμαι και κουφός, και η κραυγή που έβγαλε απ' τον πόνο το θύμα μου μου σπάρξε την καρδιά».

Ήταν τότε μελωδικός ο τόνος της κραυγής της, ώστε άμεσα σχημάτισα καλή ιδέα για την ιδιοκτήτρια του παπουτσιού που είχα πατήσει. Όταν δε πλησίασα και την πρόσεξα καλύτερα, ε δα ότι πραγματικά ήταν θελκτικώτατη...

Είχε όντως κάτασπρα, χρώμα ροδακνέينو, μάτια καταγάλανα, μαλλιά θεία, χείλη ροδοκόκκινα...

Τ' όνομά της το έμαθα από την πρώτη στιγμή, γιατί άκουσα τη μητέρα της να τη ρωτάει ανήσυχα:

— Τί έχεις, Ιουλιέττα;

Και η ώραία νέα της απάντησε:

— Τίποτε, μαμά... Μου πάτησαν το πόδι...

«Επί τέλους βγήκα έξω, αλλά με τη διαφορά ότι είχα ξεχάσει τώρα γιατί έβγαينا».

Όσοι τσιγαράκι κάπνισα, ούτε μπύρα ήπια, μονάχα πήρα μια δυνατή αναπνοή που μου δόθηκε τ' αθήνη. Κι' έτσι, πριν περάσουν δυο-τρία λεπτά της ώρας, βρισκόμουν πάλι κοντά στην Ιουλιέττα.

«Αλλά την εύρηκα τώρα τόσο ατύχη, όσο και τη μητέρα της σκυμμένης και να ζητούν κάτι στο πάτωμα».

Η στοιχειώδης ευγένεια μ' έκανε τότε να τους απευθύνω την ερώτησή:

— Έχασατε τίποτα, δεσποινίς;

Το πρόσωπο της Ιουλιέττας έγινε με μίση κόκκινο σαν παπαρούνα και με τη μελωδικώτατη φωνή της μου απάντησε κάποις διακριτικά:

— Ναι, κύριε, αλλά μην ενοχλείστε...

«Η ευγένειά μου επέβαλλε πειρά να καθήσω σ' αργά μου».

Αφού πέρασαν ίσως πέντε λεπτά, ματών αναζητήσεων, ενώ η Ιουλιέττα εξακολουθούσε να κυτάζει

έπιμονα καταγής, η μητέρα της τολμήσε να μου πει:

— Νά τι συμβαίνει, κύριε. Πρώτο-λίγου πατήσατε από άπροσεξία το πόδι της κόρης μου...

— Πόσο λυπούμαι!... Πόσο λυπηθήκα! της απάντησα. Ποτέ δεν θα λησμονήσω αυτή τη χονδροειδή άπροσεξία μου!

— Δεν πρόκειται τώρα γι' αυτό. Η κόρη μου, για ν' ανακουφισθί από τον πόνο, έβγαλε μιά-δυο φορές το πόδι της, και το γόδακι που της έρχόταν λίγο μεγάλο, έφυγε από το πόδι της...

— Αυτό λοιπόν ζητάτε τώρα;... Τό γόδακι;

— Ναι, Θεέ μου! Κι' είναι δέκα λεπτά που ψάχνουμε να το βρούμε! Φαίνεται πως θα τσπαρώζε κάποιος απ' αυτούς που περνούσαν, έπειτα άλλος, και ποιος ξέρει πού θα βρισκείται τώρα...

— Θα το βρω εγώ, κυρία της άποκαίθηκα και άρχισα να ψάχνω...

«Η Ιουλιέττα ήταν όλο κι' είχε τα μάτια διακυρμένα. Και με το δι-

κρο της η φτώχ! Ήταν να μ' επανοηγοριέται;

Σε λίγο θα βρισκόταν στην ανάγκη να βγί από το θέατρο πηδώντας σαν κουτσά... Και δεν πιστεύω να υπάρξει καμιά νέα που νάκανε μ' εύχρηστική αυτό το γόνασμα μέσα σε τόσο κόσμο...

«Η δυστυχισμένη κυτάζε ολόένα κάτω από τα καθίσματα, παραμερίζοντας με τη βεντάλια της τα φορέματα των διπλανών της».

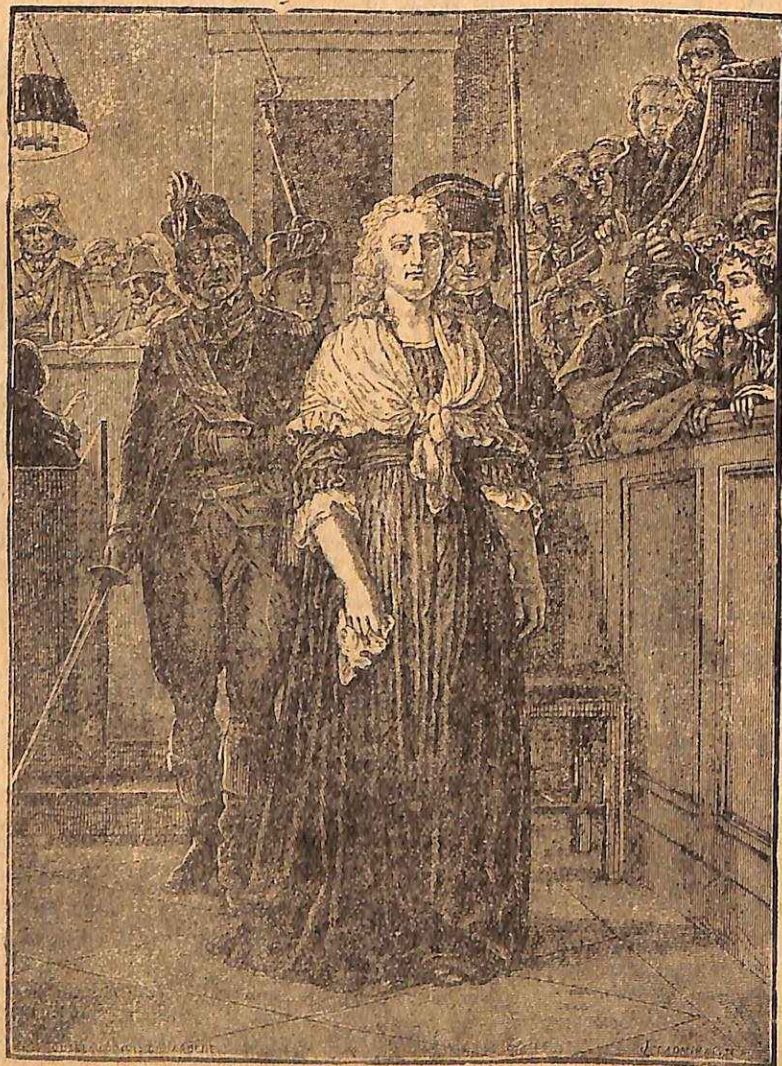
«Η μητέρα της ήταν πιο σωματώδης από μένα και δεν μπορούσε να τη βοηθήσει αποτελεσματικά στις έρευνές της».

Εγώ αποφάσισα να συνεχίσω την αναζήτηση πιο πέρα και—ω, ετύχη!—κατόρθωσα μ' όλη μου τη νοσηρία να βρω το αποπλανημένο γόδακι...

Φαντάζεστε τώρα ότι έσπευσα να το παρουσιάσω στην ιδιοκτήτρια; Κόψε άλλο. Τόχωση απλούστατα στην τσέπη μου, όχι με κακό σκοπό, για να εγγυηθώ...

Σε έλο το διάστημα της τρίτης πράξης...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Η Βασίλισσα Μαρία Άντουανέτα οδηγούμενη από το Επαναστατικό δικαστήριο στη φυλακή της, μετά την καταδίκη της εις θάνατον!

πράξεως ή ώραία γειτόνισσά μου είχε προμετα συσπασμένα τα φρύδια και η σκίψις του παπουτσιού της δεν την έφθνε καθόλου να ενδιαφερθή για τις περιπέτειες της κισθηματικής ηρωίδος του έσχατου.

Αφού τελείωσε η παράσταση κι' έφυγε όλος ο κόσμος, η δού γυναικίς κι' εγώ μείναμε γυροδρόντας άνακα τ' γόδακι...

Τόλος πάντων, βλέποντας πως η ώρα περνούσε άνωφελος, τους πρότεινα να σποντίσω να πάνε στη σπίτι τους; μ' ένα άμαξι, ως το όποιο ή δεσποινίς θάρτανε πηδώντας με το ένα της πόδι, μιά και δεν υπήρχε πειρά κανένας στο θέατρο να την ιδί...

Δέχτηκαν εξ ανάγκης την πρότασή μου, αλλά δεν μπορούσε να τρατηφί με πόση χάρη η Ιουλιέττα διήγους το διάστημα που μ'ας χωρίζε από την εξοδο.

Μόλις μπήκαν στο άμαξι και με αποχωρήσαν με ήλιες, έκφρασεις ευγνωμοσύνης, πρόσεξα ν' άκούσω την όδ και τον άριθμό του σπιτιού που δώσανε την άυλας.

«Όσοι, την άλλη μέρα, παρουσιάστηκα, κατά τη συνθησμένη ώρα των επισκέψεων, στην υπ' αριθμόν 153 κατοικία της όδοσ Σακίπ και ζήτησα να ιδώ την κυρία».

«Η υπηρέτρια με ώδήγησε στην αίθουσα υπολόγης και σε λίγο ε δα να μπαίνουν μέσα η γνωστή μου κυρία με την κόρη της, η όποια φορούσε τώρα παπούτσια και στα δυο πόδια της».

Μόλις τις ε δα, έβγαλα από την τσέπη μου ένα μικροσκοπικό γόδακι και σ' έβεβαιώνω ότι τη στιγμή που το έδινα στην ώραία Ιουλιέττα, είχα διάθεσι να της φωνάξω:

— Δεσποινίς, μέσα σ' αυτό το παπουτσάκι, έχω βάλει και την καρδιά μου! Προσέξτε, για το Θεό να μην την πατήσετε κι' αυτή!

«Εν τούτοις περιορίστηκα να της πω μερικά ψέμματα, ότι δήθεν το παπούτσι της το είχε βρει μιά υπηρέτρια του θεάτρου, η όποια φορούσε και μου τσέρεε το πρώτο...

«Όπως όποτε γνωριστήκαμε καλύτερα, ανταλλάξαμε φιλόφρονες έκφράσεις, αλληλοχολακευτήκαμε».

«Εκτός απ' αυτή την επίσκεψι, έκανα κι' άλλες τρεις, καθεμιά απ' τις όποιες διαρκούσε περισσότερο από την προηγούμενη».

Στο τέλος επακολούθησε αίτησι γάμου και μετά δέκα μήνες είχαμε...

Τώρα που σ'ας γράφω αυτά, ο πρώτος τόκος διάδοχός μου έχει βγάλει δύο δοντάκια και διακρίνει μ' αυτά τα παπουτσάκια του...

Τί καταλαβαίνει τάχα ο κατεργάρης;

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY T. ROSNY

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΙΛΙΟΥ

Θέλετε να σ'ας πω για τη γυναίκα που άγάπησα περισσότερο στη ζωή μου; «Α, πέρασαν από τότε πολλές άνοιξες και πολλά φθινόπωρα. Όσο-σο όμως δεν μ'αρώ ακόμα να την ξεχάσω...

Βρισκόμουν τότε στην ήλικία που νοιώθει κανείς τον έαυτό του έντε-λώς έλευθερο και επειδή δεν είχα τί καλύτερο να κάνω, περιπλανιόμουν σε μέρη όρεινά, όπου οι άνθρωποι είνε λιγοστοί και τα δέντρα άμέτρητα».

«Ενα βράδυ, την ώρα που έπεφτε το σούρουπο, ε γα βγεί από ένα ξε-μο δάσος και προχωρούσα κατ'άκρο και πεντασμένος, ζητώντας μέρος για να κοιμηθώ».

Περπατώντας λοιπόν εφτασα μπρός σ' ένα ψηλό κτίριο γεμάτο πολέμ-στρες, που έμοιαζε με παλιό πύργο. «Ενα μεγαλόσωμο σκυλί με υποδέχτη-κε με δυνατά γαυγίσματα και συγ-χρόνως παρουσιάστηκε ένας σωματω-δέσποτος άντρας».

— Τί θέλετε; με ρώτησε από-τομα.

«Ήμουν καλά ώπλισμένος και γι' αυτό δεν αισθάνθηκα κανένα φόβο από το άγριο ύψος του».

— Ζητώ να με φιλοξενήσετε, άπο-κριθήκα.

Και επειδή ήξερα ότι οι κάτοικοι του μέρους αυτού είνε πολύ φιλοχρή-ματοι, πρόσθεσα:

— Και θα πληρώσω όπως στο ξε-νοδοχείο!

Καλά! είπε. Έλάτε μαζί μου. Μου άνοιξε την πόρτα και βρέθηκα μέσα σε μιά χαμηλή αίθουσα που φω-τιζόταν από τη λάμψη της φωτιάς και το φως μιάς μεγάλης λαμπάδας.

Μέσα εκεί διέκοινα μιά κοπέλλα, που στεκόταν όρθη και με κυτάδεσε με περιέργεια.

«Η κόρη αυτή είχε μεγάλα μάτια, μαύρα μαλλιά, γυαλιστερή επιδερμίδα και κατ'άκρο χείλη».

«Όταν την πρωτοείδα, στάθηκα κατάπληκτος κι' όταν άργότερα μου σεβόρισε το φαγητό, όμολογώ ότι έρχα με μεγάλη όρεξι».

***

«Επειτα πήγα να πλαγιάσω και, παρ' όλη τη δυσπιστία που μου είχε εμπνεύσει η άπρόσμη συμπεριφορά του οικοδεσπότη, κοιμήθηκα σχεδόν ήσυχα ως το πρωί».

Μόλις αντίκρισα το πρώτο φως της αύγης και θυμήθηκα την ώραία κο-πέλλα που είχα δει το προηγούμενο βράδυ, κυριεύθηκα από μιά ανέκφρα-στη χαρά. «Αλλά, άμέσως θυμήθηκα ότι ήμουν υποχρεωμένος ν' αφήσω το μέρος όπου ζούσε το θανμάσιο αυτό πλάσμα και μεταγγόλησα».

Αφού πλόηξα, βγήκα έξω και βρήκα την κοπέλλα μόνη στην εξο-δο. Καθώς γύρισε να με δει, το πρόσωπό της φωτίστηκε ξαφνικά απ' τις πρώτες τριανταφυλλίνες άρχίδες του ήλιου.

«Ω, τί ανέκφραστη εύφροσνη χό-θηκε τότε στην καρδιά μου!

Ποτέ άλλοτε, σ' όλη μου τη ζωή, δεν αισθάνθηκα τον έαυτό μου πιο ευτυχισμένο από το πρωί εκείνο του Σεπτεμβρίου, που είδα την όμορφη χωριατοπούλα στεφανωμένη με το λαμπρό φως της ανατολής...

Δεν θυμάμαι πειρά τί της είπα τότε σαν τρελλός, αλλά θυμάμαι ότι την άκουσα να μου λέει:

— «Ο πατέρας μου είχε δουλειά κι' έφυγε»...

«Η φωνή της όμως είχε κάποια ταρυχή που με κατέπληξε και με άνησύχησε και μ' έκανε να την κυ-τάξω στο πρόσωπο».

«Η νέα τότε γλώσσισε, κοκκίνισε και τέλος μου είπε:

— Δεν πιστεύω να φανήτε άνα-δρος και προδότης. Μου υποσχέστε-σθε ότι θα σωπάτετε ότι κι' αν μάθετε;

— Σ' ότι σ'α υποσχεθώ, της ά-πάντησα. Θα προστηθώ να πεθάνω καλύτερα παρά να μην τηρήσω τον λόγο μου...

«Η κόρη σώπασε και σε λίγο ξε-ναίσα:

— Άκούστε εδω. Δεν θα συνεχί-σατε το όρκο σας... Θα γυρίσετε ε-

καί απ' όπου ήρθατε... Και θα αλλά-ξετε κατεύθυνσι...

— Γιατί; ρώτησα.

«Η νέα χαμήλωσε τα μάτια της κι' εγώ άμέσως κατάλαβα. «Ο πατέ-ρας της με παρασύλαγε κάπου εκεί κοντά για να με σκοτώσει και να με ληστεψί...

«Η κόρη μάντεψε τις σκέψεις μου και θέλησε κάπως να τον δικαιολο-γήσει».

— Ποτέ του δεν θάκανε τέτοιες δουλειές, μου είπε σιγανά. Αλλά η ιδέα ότι θα χάσει τον πόρο του, τον πατρικό του πόρο, τον έκανε να τρελλαθί...

— Τί; φώναξε. Έγχε; χρέη;

— Ναι. Χωστά τριάντα πιστό-λες...

Το ποσόν αυτό ήταν γελοίο για μένα, αν και δεν είχα στην τσέπη μου παραπάνω από εφτά πιστόλες.

«Εν τούτοις έμωσ στη γειτονική πό-λη, όπου θα πήγαινα σε λίγο, θα μπο-ρούσα να άποσύρω από την Τράπεζα ένα χρέματι ήθελα».

«Ο πόρος θα μείνη δικός σας! της είπα, και βγάζοντας κάμποσα

χρυσά είκοσφορικά τάβαλα άπάνω στο τραπέζι».

«Η ώραία κόρη με κυτάζεε παρά-ξένα και μου είπε:

— Το κάνετε για να με άνταμι-ψετε που σ'ας ποσοδοποίησα;

— Όχι, έβελίσσα, δεν το κάνω γι' αυτό...

— Αλλά γιατί;

Σάστια πειρά και με φωνή τρεμά-μενη αποκρίθηκα:

— Γιατί είμαι ευτυχισμένος που δεν θα χ'άσατε τον πόρο σας...

«Η νέα χαμογέλασε και μ' ανέκ-φραστη γλυκύτητα χύθησε στο πρό-σωπό της».

— Δεν μπορώ, είπα, να σ'α δώσω τίποτα σ' αντίλλαγμα κίττου που μου προσέχετε. Είμαι άρραβωνιασμένη, και κάθε άρραβωνιασμένη στον τόπο μας προτιμά να πεθάνη παρά να άπιστή-σει στο μνηστήρα της».

— Δεν θέλω τίποτα, της είπα. Μου άρκεί ή χαρά ότι σ'α άφίρεσα μιά λύπη...

«Εκείνη έμωσε για κάμποσες στιγ-μές συλλογισμένη, με τα μάτια χα-μλωμένα».

«Έβλεπα το στήθος της ν' ανεβο-κατεβαίνει άνήσυχα».

«Έσφρα άφωρσε άπάνω μου συγ-κινμένα, άποφασιστικά, αλλά και τσανά».

— Θέλετε να σ'α δώσω ένα φιλή; με ρώτησε.

— Ένα φιλή ευχαριστίας.

— Όχι, ένα φιλή άγάπης, ένα φιλή έρωτικό, μου άπάντησε. Ένα μονά-χα και να σ'αγαπώ...

Δεν ήταν ανάγκη να της άπαντή-σω με το στόμα. Τα μάτια μου μι-λούσαν καλύτερα».

Τότε άρπαξε το κεφάλι μου μες στα χείρα της και κούλησε τα χείλη της στα δόντα άπάνω στα δικά μου με τρυφερότητα και άπόγνωσι πρω-τοφανή.

— Όσα καλά! μου φώναζε κατό-πιν παραμερίζοντας...

«Όταν σε λίγο, στη στροφή του δρόμου, γύρισα πίσω το κεφάλι μου, την ε δα να στέκεται στο κατώφλι της διακυρμένη».

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΟΙ... ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

(Σε μιά Μαρία)

Χαίρε, γλυκειά, παρήγορη κουζίνα, που είσαι από κεφτέδες φορτωμένη, χαίρε που μου δινάρεσες την πείνα,

χαίρε, Μαρία μεγαλειωμένη! Χαίρε που είσαι άγγελος και καλή, χαίρε που είσαι κόκκινη κι' άφράτη,

χαίρε της γειτονιάς μου άμορφονιά, χαίρε στολίδι έσύ στη γειτονιά, χαίρε, ό δουίλα καλωσομένη,

χαίρε, Μαρία μεγαλειωμένη!

Ο ποιητής Λαμαρτίνος καθισμένος και συγκαταίν τον εξαγο-ωμένο λαό του Παρισιού, την στιγμή που έτοιμάζεται να δημώση κατά του Δημοσθένους.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΠΑΣΧΑΛΙΩΝ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΜΙΧΑΟΥ

Η βραδυή αύρα πλανιέται μέσα στον κήπο κι' αγγίζει τις χαριτωμένες πασχάλιες που θηπολογούν:

— Άλλοιμονο! Η μικρή ωρή πριγκίπισσα πέρασε πάλι από κοντά μας, αδιάφορη και ψυχρή... Τ' αδύνατα χέρια της, τὰ τόσο αναμικά, δὲν ἀπλώθηκαν νὰ μὰς κόψουν... "Ω, γιατί μὰς περιφρονεί; Μήπως ἡ μικρή πριγκίπισσα δὲν ἀγαπά;...

Καὶ ὁ Ἑμερὺλ, ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος πού περπατᾷ ὀνειροπόλος ἀνάμεσα στὶς σκιερὲς δεντροστοιχίες, ἀπαντᾷ στὸ παράπονό τους σὰν ἰχώρ: — Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα δὲν ἀγαπά! Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα δὲν ἀγαπά!

— Ἡ πασχάλιες ἀναρριγοῦν:

— Γι' αὐτὸ ἔχει τὰ μάτια της τόσο μελαγχολικά! "Ω, τὴν καὶ μὲν! Μὰ εἰμὶς δὲν θὰ τὴν ἀφήσουμε ἔτσι λυπημένη! Εἴμαστε τ' ἀνὴρ πού ἐμπνέουν τὴν ἀγάπη! Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ προσρισμός μας... Ἡ ψυχὴ μας, χυμένη μέσα στὸν κήπο, ζυγώνει προσστατευτικά τίς ψυχὲς τῶν παρθένων σὰν μὴ ἀπιστὴ φίλονα πού μαθαίνει τὰ μυστικά γιὰ νὰ τὰ προδώσῃ... "Ω, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ περισσότερον καιρὸ χωρὶς ἀγάπη ἢ πριγκίπισσα...

Ἄλλ' ὁ Ἑμερὺλ ἀπαντᾷ μὲ δυσπιστία:

— Τὰ μεγάλα μάτια της μικρῆς πριγκίπισσας θάναν πάντα μελαγχολικά καὶ ποτὲ δὲν θὰ φωτίσῃ ἢ χαρὰ τὸ πρόσωπό της. Στὴν κούνια της ἀπάνω ὅταν γεννιόταν, μὴ κακὴ μοῖρα τὴν καταδίκασε νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ παραμικρὸ σκίσημα στὴν καρδιά της.

Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα τὸν εἶδε νεκρὸ μὲ τὰ ῥιζὰ ἀσυγκίνητα κι' ἀδάκρυτα μάτια.

Καὶ μέσα στὸν κήπο, ἡ ψυχὴ τῶν πασχάλιων ἐλοένα θηπολῶν:

— "Ω, τὴ φτωχὴ μικρὴ, ὦ, τὴ φτωχὴ μικρὴ πού δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ... Μὰ ὅχι, δὲν θὰ ἀφῆσόμε εἰμὶς ἔτσι πάντα μελαγχολικὴ... "Ω, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξορκίσουμε τὴ μοῖρα τὴν κακὴ;...

Ἐξάφν, μὴ μέρ, ὁ λαὸς σήκωσε ἐπανάστασι καὶ κατέβασε τὸ βασιλεῖ, τὸν πατέρα τῆς Ἑλαίνης, ἀπὸ τὸ θρόνο του.

Γιὰ ποῖα αἰτία σήκωσε ὁ λαὸς ἐπανάστασι; Δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμα, οὐτε καὶ θὰ τὸ μάθουμε ποτέ... Ἰσως γιατί ὁ βασιλεὺς, πού εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του καὶ ἔδωκε ἀγέλαστὴ τὴν κόρη του, ἔγινε κι' οὐτὸς ἀκυθρωπὸς καὶ στυγνός.

Κι' οἱ λαοὶ δὲν ἀγαποῦν τοὺς κατσούφρηδες βασιλεῖδες. Τοὺς θέλουν εὐθymiους κι' ὀνειρικοὺς, στὶς διασκέδασεις καὶ στὸν πόλεμο.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς δύστηνης Ἑλαίνης...

χωρὶς τὴν παραμικρότερη συγκίνηση. Κι' ὅταν ἀκόμα στὴν κηδεὶα ὄλοι τριγύρω της ὠλόυζαν, ἡ πριγκίπισσα δειχτήκε σὰν ἀνίσθητη εἰς τὴ συμφορὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς χώρας της...

Θέλετε κι' ἄλλο παράδειγμα γιὰ νὰ δῆτε πόσο ἀσυγκίνητη ἦταν. Ἀκούστε:

Ἡ μεγάλη φήμη τῆς ὁμορφίης της ἔκανε κάποτε ἕναν ζακουσμένο ξένο πολέμιστὴ νὰ πάῃ στὸ παλάτι της καὶ νὰ πᾶσι μπρὸς στὰ πόδια της, ζητώντας νὰ γίνῃ γυναῖκα του καὶ βασιλισσά του.

Ἡ Ἑλαῖνη δὲ μὴ οὐτε τοῦ χαμογέλασε. Ἡ καρδιά της δὲν φάνηκε νὰ αἰσθάνθηκε καθόλου ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν προσφορά τῆς ἀγάπης του.

Κι' ὁ πολέμιστῆς πέθανε σὲ λίγον καιρὸ ἀπὸ τὴν ἐν περιφρόνησί της κι' ἀπὸ τὸν καὶ μὴ του.

Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα τὸν εἶδε νεκρὸ μὲ τὰ ῥιζὰ ἀσυγκίνητα κι' ἀδάκρυτα μάτια.

Καὶ μέσα στὸν κήπο, ἡ ψυχὴ τῶν πασχάλιων ἐλοένα θηπολῶν:

— "Ω, τὴ φτωχὴ μικρὴ, ὦ, τὴ φτωχὴ μικρὴ πού δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ... Μὰ ὅχι, δὲν θὰ ἀφῆσόμε εἰμὶς ἔτσι πάντα μελαγχολικὴ... "Ω, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξορκίσουμε τὴ μοῖρα τὴν κακὴ;...

Ἐξάφν, μὴ μέρ, ὁ λαὸς σήκωσε ἐπανάστασι καὶ κατέβασε τὸ βασιλεῖ, τὸν πατέρα τῆς Ἑλαίνης, ἀπὸ τὸ θρόνο του.

Γιὰ ποῖα αἰτία σήκωσε ὁ λαὸς ἐπανάστασι; Δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμα, οὐτε καὶ θὰ τὸ μάθουμε ποτέ... Ἰσως γιατί ὁ βασιλεὺς, πού εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του καὶ ἔδωκε ἀγέλαστὴ τὴν κόρη του, ἔγινε κι' οὐτὸς ἀκυθρωπὸς καὶ στυγνός.

Κι' οἱ λαοὶ δὲν ἀγαποῦν τοὺς κατσούφρηδες βασιλεῖδες. Τοὺς θέλουν εὐθymiους κι' ὀνειρικοὺς, στὶς διασκέδασεις καὶ στὸν πόλεμο.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς δύστηνης Ἑλαίνης...

χωρὶς τὴν παραμικρότερη συγκίνηση. Κι' ὅταν ἀκόμα στὴν κηδεὶα ὄλοι τριγύρω της ὠλόυζαν, ἡ πριγκίπισσα δειχτήκε σὰν ἀνίσθητη εἰς τὴ συμφορὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς χώρας της...

Θέλετε κι' ἄλλο παράδειγμα γιὰ νὰ δῆτε πόσο ἀσυγκίνητη ἦταν. Ἀκούστε:

Ἡ μεγάλη φήμη τῆς ὁμορφίης της ἔκανε κάποτε ἕναν ζακουσμένο ξένο πολέμιστὴ νὰ πάῃ στὸ παλάτι της καὶ νὰ πᾶσι μπρὸς στὰ πόδια της, ζητώντας νὰ γίνῃ γυναῖκα του καὶ βασιλισσά του.

Ἡ Ἑλαῖνη δὲ μὴ οὐτε τοῦ χαμογέλασε. Ἡ καρδιά της δὲν φάνηκε νὰ αἰσθάνθηκε καθόλου ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν προσφορά τῆς ἀγάπης του.

Κι' ὁ ἀλήτης ἄρχισε νὰ κλαίει, γιατί δὲν εἶχε τίποτε νὰ δώσῃ εἰς τὴν φτωχὴ κοπέλλα...

Ἀλλὰ σὲ λίγο φάνηκε σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ διακάκι πού κρεμόταν ἀπ' τὸν ὦμο του.

Ἡ μικρὴ χλωμὴ πριγκίπισσα εἶδε τότε τὸν πατέρα της νὰ πέφτῃ μπρὸς τῆς σφαγμένους... Ἡ ἰδία σωθῆκε χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν ἐνὸς παλῆρ ὑπηρέτου τῶν ἀνακτόρων...

Ἡ Ἑλαῖνη εἶναι τώρα μὴ κουρελιάρα ζητιάνη καὶ γυρίζει στοὺς δρόμους...

Ἐχει τέσσερες μέρες πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ λεηλατημένο παλάτι καὶ τρέχει, τρέχει μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κατατροφῆς.

Κι' ὅταν κατέβηκε ἡ χαροῦνι καὶ ἀκούσῃ τὴν αὐγὴν τῆς καλῆς τῶν λόφων, ἡ μικρὴ πριγκίπισσα κουρασμένη, πολλὴ κουρασμένη, ἔπεσε εἰς τὴν ἀκρὴν ἐνὸς χαντακιού.

Σὲ λίγο, εἶδε νὰ περπατᾷ τὸν δρόμο ἕνας ἀλῆτης χλωμός καὶ κουρελιάρης, χλωμός καὶ κουρελιάρης σὰν αὐτὴ...

Σερνότανε μὲ κόπο καὶ ὀλοένα προχωροῦσε.

Ἐξάφν, φτάσῃς κοντὰ της, ὁ ἀλήτης σταμάτησε.

— "Ω, τί ὦραία πού εἶσαι, τῆς φώναξε. Τί ὦραία πού εἶσαι! Ἀλλὰ γιατί ἔχεις πέσει ἀπάνω στὰ ὑγρά χορτάρια; Ἐλα μαζὺ μου! Δὲν ξέρεις πῶς ἡ ποικίλῃ δροσιὰ εἶναι βλαβερή;

— Εἰμαι πάρα πολλὴ κουρασμένη, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ πριγκίπισσα.

— Κι' ἐγὼ εἰμαι κουρασμένος, ἀλλὰ ὥστόσο ἔχω τὴ δύναμιν νὰ σὲ βοηθήσω...

— Πεινῶ! εἶπε ἡ μικρὴ πριγκίπισσα.

— Ἀλλοῖμονο, ἀλλοῖμονο! τῆς ἀπήντησε ὁ ἀλήτης. Καὶ δὲν ἔχω τίποτε, ξέρεις, νὰ σοῦ προσφέρω... Τὸ τελευταῖο κομμάτι ψωμοῦ πού εἶχα τὸ ἔφαγα χτές...

Ἡ ἀρρώστεια ἔρχεται φτωχὴ καὶ φεύγει κοτυσθῆ.

— (Ὁ ἔρωτες εἶναι τὸ κέντημα πού κάνει ἡ φαντασία στὸ ὕψωμα τῆς ζωῆς.

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸν ἀνδρὶν ἀπὸ τὸν πόντο πού δὲν εἶναι κοτυσθῆ.

Ἡ κοτακία εἶναι ἡ δύναμις τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων.

Κι' ὁ ἀλήτης ἄρχισε νὰ κλαίει, γιατί δὲν εἶχε τίποτε νὰ δώσῃ εἰς τὴν φτωχὴ κοπέλλα...

Ἀλλὰ σὲ λίγο φάνηκε σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ διακάκι πού κρεμόταν ἀπ' τὸν ὦμο του.

Ἡ μικρὴ χλωμὴ πριγκίπισσα εἶδε τότε τὸν πατέρα της νὰ πέφτῃ μπρὸς τῆς σφαγμένους... Ἡ ἰδία σωθῆκε χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν ἐνὸς παλῆρ ὑπηρέτου τῶν ἀνακτόρων...

Ἡ Ἑλαῖνη εἶναι τώρα μὴ κουρελιάρα ζητιάνη καὶ γυρίζει στοὺς δρόμους...

Ἐχει τέσσερες μέρες πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ λεηλατημένο παλάτι καὶ τρέχει, τρέχει μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κατατροφῆς.

Κι' ὅταν κατέβηκε ἡ χαροῦνι καὶ ἀκούσῃ τὴν αὐγὴν τῆς καλῆς τῶν λόφων, ἡ μικρὴ πριγκίπισσα κουρασμένη, πολλὴ κουρασμένη, ἔπεσε εἰς τὴν ἀκρὴν ἐνὸς χαντακιού.

Σὲ λίγο, εἶδε νὰ περπατᾷ τὸν δρόμο ἕνας ἀλῆτης χλωμός καὶ κουρελιάρης, χλωμός καὶ κουρελιάρης σὰν αὐτὴ...

Σερνότανε μὲ κόπο καὶ ὀλοένα προχωροῦσε.

Ἐξάφν, φτάσῃς κοντὰ της, ὁ ἀλήτης σταμάτησε.

— "Ω, τί ὦραία πού εἶσαι, τῆς φώναξε. Τί ὦραία πού εἶσαι! Ἀλλὰ γιατί ἔχεις πέσει ἀπάνω στὰ ὑγρά χορτάρια; Ἐλα μαζὺ μου! Δὲν ξέρεις πῶς ἡ ποικίλῃ δροσιὰ εἶναι βλαβερή;

— Εἰμαι πάρα πολλὴ κουρασμένη, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ πριγκίπισσα.

— Κι' ἐγὼ εἰμαι κουρασμένος, ἀλλὰ ὥστόσο ἔχω τὴ δύναμιν νὰ σὲ βοηθήσω...

— Πεινῶ! εἶπε ἡ μικρὴ πριγκίπισσα.

— Ἀλλοῖμονο, ἀλλοῖμονο! τῆς ἀπήντησε ὁ ἀλήτης. Καὶ δὲν ἔχω τίποτε, ξέρεις, νὰ σοῦ προσφέρω... Τὸ τελευταῖο κομμάτι ψωμοῦ πού εἶχα τὸ ἔφαγα χτές...

Ἡ ἀρρώστεια ἔρχεται φτωχὴ καὶ φεύγει κοτυσθῆ.

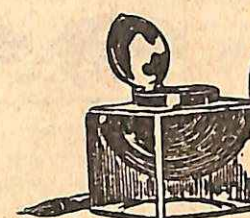
— (Ὁ ἔρωτες εἶναι τὸ κέντημα πού κάνει ἡ φαντασία στὸ ὕψωμα τῆς ζωῆς.

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸν ἀνδρὶν ἀπὸ τὸν πόντο πού δὲν εἶναι κοτυσθῆ.

Ἡ κοτακία εἶναι ἡ δύναμις τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων.

Μὲ τὴν ἐργασία ἀπαλλασσόμεθα ἀπὸ τρία κακά: Ἀπὸ τὴν ἀνία, ἀπὸ τὴν κακία καὶ ἀπὸ τὴν φτώχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΜΟΝΣΟΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

— Καὶ κάνεις καὶ τοὺς ἄλλους ν' ἀμαρτάνουν, δίνοντάς τους τὸ παράδειγμα... εἶπε ἡ φωνή. Ἐτσι σήμερα λίγο ἔλειψες νὰ κολάσῃς τὸ φτωχὸ Σαῖν-Λούκ. Γι' αὐτὸ σὲ προστάζω νὰ τὸν στείλῃς πάλι αὐριο τὸ πρωὶ στὸ σπίτι του.

— Πάρε, τῆς εἶπε, αὐτὸ τὸ κλωνί τῆς πασχάλιας πού τῷκοψα πρὸ ὀλίγου. Μύρσε το αὐτὸ τὸ λουλουδί. Θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ...

— Διάβολο! ἔκανε ὁ Σικό. Παρατήρησε, Ἐρρίκο, πῶς ὁ Θεὸς ἐνδιδέεται γιὰ τὸ Σαῖν-Λούκ... Λὰς κ' εἶναι προσταγμένονός του...

Μὰ ὁ Ἐρρίκος III δὲν ἐπρόσεχε τὰ λόγια τοῦ Σικό.

— Εἰμαι χαμένος, μουρμούριζε περὶ τοῦ Σικό. Εἰμαι χαμένος. Αὐτὴ ἡ φωνὴ πού ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, θὰ μὲ κάμῃ νὰ πεθάνω...

— Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ! εἶπε εἰρωνικά ὁ Σικό. Ἀπατάσαι, Ἐρρίκο. Ἡ φωνὴ αὐτὴ οὐτε τοῦ Θεοῦ εἶναι, οὐτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔρχεται. Ἀπλούστατα ἔρχεται ἀπὸ τὸ διπλὰνὸ δωμάτιο.

— Πῶς; Ἀπὸ τὸ διπλὰνὸ δωμάτιο; ἐπανελάβε ὁ βασιλεὺς. Ἐρρίκος ἔξαφνισμένος. Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ; Ἀθες! Βλαστημήας!

— Τότε ἔλα μαζὺ μου, εἶπε ὁ Σικό. Καί, λέγοντας αὐτά, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀνοίξε ἀόρυστα τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου πού ἔβγαίνει στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο, ὅπου, καθὼς θὰ θυμῶνται οἱ ἀναγνώστες, εἶναι ὁ Σαῖν-Λούκ.

Ἐτοίμαζόταν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα αὐτὴ, ὅταν ἔξωθεν εἶδε μὴ ἀκτί-δα φωτὸς νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὴν κλειδωμένη.

Ἐπείαε τότε τὸ βασιλεῖα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὴν κλειδωμένη.

Μονομῶς ὁ Ἐρρίκος, ὁ ὁποῖος ἦταν κατὰχλωμος, κοκκίνησε ἀπὸ ὀργήν, σηκώθηκε καὶ ἔσπρε τὰ μάτια του σὰν νὰ μὴ ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ πού ἔδωκε.

Μὰ τὸ Διάβολο! φώναξε. Ποτὲ δὲν θὰ φανταζόμουν πῶς θὰ μπορούσαν νὰ μοῦ παίξουν ἕνα τέτοιον παίγνιο.

Εἶχε δίκιο νὰ εἶναι τόσο ἐξοργισμένος, γιατί τὸ θέαμα πού εἶχε δεῖ μέσα στὴν κάμαρὴ τοῦ Σαῖν-Λούκ ἦταν πράγματι καταπληκτικόν.

Σὲ μὴ γωνία τοῦ δωματίου, ὁ Σαῖν-Λούκ, φορώντας τὰ μεταξωτὰ του νυχτικὰ, ἀπὴργγελε μέσα σ' ἕνα μέγα ὡς λόγια τοῦ Θεοῦ. Κοντὰ του καθόταν μὴ γυναῖκα μὲ μεταξωτὰ καὶ διαφανὴ ρούχα.

Ἡ Ἰωάννα μέσα στὴν κάμαρὴ τοῦ Σαῖν-Λούκ! φώναξε ὁ βασιλεὺς. Πῶς τόλμησαν νὰ παίξουν μὴ τέτοια φάρσα σὲ μένα.

Ἀ! οἱ ἄθλιοι, θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριβῶς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σαῖν-Λούκ φώναξε μὴ φράσι πρὸς:

δλητικώτερη ἀπὸ τίς προηγούμενες: Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ὁπισθοχώρησε ἕνα βῆμα πίσω καὶ μὴ κλωτσιὰ τρμερὴ παραβίασε τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα, μισόγυμνη καθὼς ἦταν, κρύφτηκε πίσω ὅπ' τὰ παραπετάσματα, βγάζοντας μὴ κραυγὴ φρίκης.

Ὁ Σαῖν-Λούκ πάλι, μὲ τὸ κέρασὸ χέρι, χλωμός ἀπὸ τὸν τρόμο, γονάτισε μπρὸς στὸν ἐξορισμένο βασιλεῖα.

Σιωπὴ ἐπεκράτησε γιὰ μερικά λεπτά. Ἐπειτα ὁ βασιλεὺς, αἰνόμενος, ἄρπαξε τὸ κέρασιν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σαῖν-Λούκ καὶ τὸ σήκωσε ψηλὰ γιὰ νὰ τοῦ τὸ καταφύγει στὸ κεφάλι.

Μὰ ἀμέσως ὁ Σαῖν-Λούκ ἀνορθώθηκε καὶ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χτυπήσετε... Εἰμαι εὐγενής!

Τότε ὁ Ἐρρίκος πέταξε τὸ κέρασιν ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ βγήκε ἔξω.

Συγχρόνως, ὁ Σικό, πλησιάζοντας τὸν Σαῖν-Λούκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἔχῃς καλὸ ἔλεος, ἔλ-λωσέ το ἀμέσως νὰ φύγῃς καὶ σπεῖσε νὰ φάῃς σὲ ἀποστασι εἰκοσιλευγῶν ἀπὸ δῶ!

IV

Ὅταν, ἐκείνη τὴ νύκτα, ὁ Μπουσσὺ γύρισε στὸ σπίτι του, ἀλλὰς στολὴ καί, ἀφοῦ πήρε τὸ πῖο γερὸ σπαθί του, τυλίχτηκε πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Βασιλῆας, μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστηριώδες σπίτι, στὸ ὁποῖο εἶχε καταφύγει μετὰ τὸν τραυματισμό του.

Ἐξάφν μὲς' εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ τὸ σκοτάδι τῆς πλατείας εἶδε ἕνα φῶς πού μετεκινεῖτο ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Γεμάτος περιέργεια, ὁ Μπουσσὺ πλησίασε καὶ εἶδε ἕναν ἄνθρωπον μὲ δεμένα τὰ μάτια, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἕνα φανάρι.

Καί, τί θέλετε ἐδῶ;

— Τίχτω κι' ἐγὼ νὰ βρῶ τὸ σπίτι... Μὰ εἴστε δὲν τὸ ξέρετε;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός, ἀφοῦ μὴ πῆγαν σ' αὐτὸ μὲ χλειστὰ τὰ μάτια...

— Καὶ ἀπορέσατε τώρα νὰ τὸ ἀνακαλύψετε;

— Μοῖ φαίνεται, εἶπε ὁ γιατρός, πῶς εἶναι ἐδῶ ἕνα ἀπὸ τὰ διπλὰν.

— Ὅρα, εἶπε ὁ Μπουσσὺ. Ὅστε δὲν ὀνειροδύναται;

— Πῶς; Δὲν ὀνειροδύναται;

— Ναί... Νόμισα πῶς ὀνειροδύναται.

Καί, τί θέλετε ἐδῶ;

— Τίχτω κι' ἐγὼ νὰ βρῶ τὸ σπίτι... Μὰ εἴστε δὲν τὸ ξέρετε;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός, ἀφοῦ μὴ πῆγαν σ' αὐτὸ μὲ χλειστὰ τὰ μάτια...

— Τί διάβολο! φθόρισε ἔξαφνισμένος. Τὴν τυφλότητα παίξει ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

Καί, λέγοντας αὐτά, πήγε καὶ στάθηκε μπρὸς σὲ μὴ πόρτα καὶ εἶπε:

— Μοῖ φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός μελαίει ὀλομόναχος. Σίγουρα θὰ εἶναι μισοσκέπτος ἢ τρελλός... Ἡ καλὴν μάθηματικός, ὁ ὁποῖος φάγγει νὰ βρῇ τὴ λύσιν ἐνὸς προβλήματος...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΠΟΝ

ΟΡΤΑΝΣΙΑ

('Από το 'Ημερολόγιο του Γκν Λατούρ).

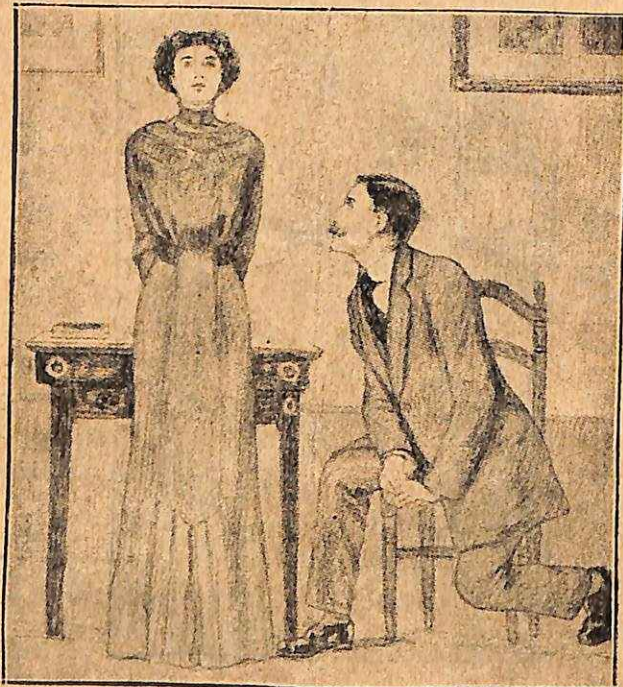
10 Μαρτίου. — Ναι, μπορώ να το γράψω με βεβαιότητα... Είμαι έρωτευμένος! Έρωτευμένος τελικά, με όλη τη δύναμη, με όλη τη σιγή της νύκτας μου ψυχής! Πού ολίγων άκουα ήμερων είδα για πρώτη φορά την Ορτανσία και τώρα την άγαπώ περισσότερο... Τόσες ώρες γυναίκες που τις έβλεπα επί ολόκληρη χρόνια, πώς δεν τις έρωτευα ποτέ; Την Ορτανσία όμως, μόλις την είδα, έννοιωσα να με τραβάει άκατα- νίκητα σιγή κοντά μου! "Ω, τί τρομερή που είναι η δύναμη του έρω- τος! Τί τρομερή και άκατανίκητη! Είμαι θαυματούχος και καταπληκτικός ακόμα!" Αγαπώ! Τί έκστασις, τί μαγεία, τί μέθη! Τώρα μόνο αισθάνομαι ότι ζω...

14 Μαρτίου. — "Αχ, δεν εί- νε μόνο έκστασις, μαγεία και μέθη ο έρωτας... Είναι και πόνος, ανησυχία, ά- γονία. Δεν ξέρω αν μ' αγαπά κι' έ- κεινη. Η αλήθεια ωστόσο είναι πως όταν μου μιλάει ή με κοιτάει από μακριά, μου χαμογελάει τόσο γλυκά! Πώς είμαι τάχα συμπαθής; Μαντεύει ή ψυχή της πόσο την αγαπώ; Χθές όμως μου φάνηκε ότι χαμογέλασε πολ- λό γλυκύτερα απ' ό,τι χαμογελάει σέ μένα στον 'Ερρίκο Ντυβάλ... Ζη- λώω, ναι! Υποφέρω... Τί πόνος, τί άγωνία η άγάπη!"

17 Μαρτίου. — Είμαι εύτυ- χής! Θεέ μου, πόσο είμαι εύτυχής! Χθές, στο χορό της κοινής Φερόν, έμεινα ώρες ολόκληρες μαζί με την Ορτανσία. Βρισκόμουν στους εύχα- ριστημένους από τη συντροφιά μου... Για να μείνει τόσες ώρες μαζί μου, για να χαρύνει περισσότερο μ' έμένα, αυτό βέβαια σημαίνει ότι με προτιμά απ' όλους τους άλλους, ότι με συμ- παθεί... Θεέ μου, τί εύτυχία! Πόσο ήταν ωραία με το άπλο λευκό φό- ρεμά της! Μόνο που φαινόταν λίγο γλωμώ. "Α, δεν βάφεται ή Ορταν- σία. Σεχωρίζεις σε όλα από τις άλλες γυναίκες. Είναι ένα λευκό ρόδο, άπι- νο και πάναγγο, τόσο στη μορφή ό- σο και στην ψυχή. Σοφίστηκα για χίλια δυο πράγματα και είδα ότι ται- ριάζουμε πολύ σε όλα. Είμαστε κα- μωμένοι ο ένας για τον άλλο! "Από τη στιγμή που την πρωτοείδα, το αισθάνθηκα αυτό και δεν άπατήθηκα."

25 Μαρτίου. — Μ' αγαπά κι' ή Ορτανσία; Θεέ μου, είναι αλή- θεια; Όταν της είπα ότι την αγα- πώ, χαμήλωσε τα μάτια της και ά- νυσεν. Πήρα τότε το χέρι της μέσα στο χέρι μου και το έφερα στη χείλη μου. Τό έννοιωσα να τρέμει ο- θύος από φιλοδοξία... Και της έλεγα ο- λένα: "Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!" Η Ορτανσία άκουγε τα λόγια μου, δε- χόταν τα δικά μου σιωπηλά. Έξαφ- να όμως είδα τα μάτια της να γεμίζου- ν δάκρυα. Είδα τα χείλη της να τρέ- μουν... Θέλησα να φίλησω τα μάτια και τα χείλη της και να πιω τα δά- κρυά της, τους στεναγμούς της. Τότε όμως κύπη μ' έπρωσε έλαφρώς κι' έφυγε. Έμεινα μόνος στη βεράντα του έξοχου σπιτιού της θείας μου, ή οποία δεχόταν εκείνη την ήμερα. Έμεινα εκεί, μ' ήσυχία και τους στεναγ- μούς της Ορτανσίας. "Αλλά δεν ύ- παρχει άριστοβόλια..." Μ' αγαπά! Μο- τό είπαν τα μάτια της, ή έγκυρά- λειψς του χεριού της στο χέρι μου, ή συγκίνησής της... Μα γιατί έκλι- γες; Γιατί έφυγε τη στιγμή που θέ- λω να φιλήσω τα χείλη της; Μή- πως με παρεξήγησε; Μήπως την πρόσβαλα χωρίς να θέλω; Μά δεν μπόρεσα να κρατηθώ, όταν είδα τα μάτια της δακρυομένα... Θέλησα να τρονγίσω με τα χείλη μου τα δάκρυά

βαμμένα τα μάγουλα και τα χείλη της... Η Ορτανσία βαμμένη; Αυτό που δεν είχε βάλει ποτέ ούτε πού- ντο στο πρόσωπό της!... Και είχε ένα ύψος τόσο αλλοιώτικο!... Είχε ένα παλίζενο χαμόγελο στη χείλη της, που δεν μπορούσα να καταλάβω τί είδους χαμόγελο ήταν... Είρωνικό, χαρούμενο, λυπημένο;... Είχε επί- σης πολύ παράδοξη έκφρασι στα μά- τια της... Μήπως τα είχε βαμμένα κι' αυτά; Δεν ξέρω! Μά είχαν ό- λόγους μια έντονη σκιά... Η Ορταν- σία ήταν εύθυμη, όπως ποτέ. Με- λούσε με όλους, γελούσε... Έγώ ά- νυπομνώντας να βοηθώ μόνος, μαζί της στη βεράντα. Πήγα δυο-τρείς φο- ρές εκεί, και περιμένα. "Αλλ' ή Ορ- τανσία δεν ήλθε..." Άρχισα ν' απελ- πίζωμαι και να σχηματίζω διαφορε- τική ιδέα για τη γυναίκα που αγα- πώ...

Έξαφνα είδα τα μάτια της να γεμίζουν δάκρυα...

τους... Η καρδιά μου χτυπά δυνατά μέσα στο στήθος μου. Θέλω να την ένωθώ! Δεν την είδα ξανά από εκείνη τη στιγμή. Όταν γύρισα στο παλόνι δεν ήταν εκεί. Είχε φύγει από το σπίτι της θείας μου. Θα της γράψω ότι πρέπει χωρίς άλλο να την ιδώ. Η Ορτανσία όμως δεν μιλάει, με τις άλλες γυναίκες. Είναι λεπτή και υπερήφανη και δεν μπορεί να της έρωσω ένα ραντέβου. Όπως θα έκανα σε μια οποιαδήποτε από τις μονότονες δευτερεύουσες. "Όχι! Θα την παρακαλέσω αν θέλη να είναι στο σπίτι της θείας μου την Τρίτη..." Έ- στο θα μπορούσαμε να βοηθούμε στη βεράντα μόνι οι δυο μας...

30 Μαρτίου. — Η Ορτανσία ήθελε την Τρίτη στο σπίτι της θείας μου. Μόλις την είδα, άντελέφθη μια άλλαγή στη φυσιογνωμία της. Είχε

βαμμένα τα μάγουλα και τα χείλη της... Η Ορτανσία βαμμένη; Αυτό που δεν είχε βάλει ποτέ ούτε πού- ντο στο πρόσωπό της!... Και είχε ένα ύψος τόσο αλλοιώτικο!... Είχε ένα παλίζενο χαμόγελο στη χείλη της, που δεν μπορούσα να καταλάβω τί είδους χαμόγελο ήταν... Είρωνικό, χαρούμενο, λυπημένο;... Είχε επί- σης πολύ παράδοξη έκφρασι στα μά- τια της... Μήπως τα είχε βαμμένα κι' αυτά; Δεν ξέρω! Μά είχαν ό- λόγους μια έντονη σκιά... Η Ορταν- σία ήταν εύθυμη, όπως ποτέ. Με- λούσε με όλους, γελούσε... Έγώ ά- νυπομνώντας να βοηθώ μόνος, μαζί της στη βεράντα. Πήγα δυο-τρείς φο- ρές εκεί, και περιμένα. "Αλλ' ή Ορ- τανσία δεν ήλθε..." Άρχισα ν' απελ- πίζωμαι και να σχηματίζω διαφορε- τική ιδέα για τη γυναίκα που αγα- πώ...

είδα τελευταία τη διακριτική συναν- τησής. Ήταν πολύ βαμμένη και έ- ρωτευμένη διακριώς με τον Ντυ-βάλ. Μά δεν πρέπει πειν να τη συλ- λογίζωμαι αυτή τη γυναίκα... Οι γο- νείς μου θέλουν να με παντρεύουν με την Άλίκη Ντυβάλ. Ήνα, όπως με λένε, πρώτης τάξεως κορίτσι. Μά πως μπορώ πειν έγω να πιστέψω σε γυναίκα; "Αχ, καταπληκτική Ορταν- σία. Σκέφτομαι κάθε ώρα πίστι με- σε μου, κάθε ιδανικό... Σε μισώ!"

25 Απριλίου. — Έγώ, μέρες να γράψω στο 'Ημερολόγιο μου. Τί να γράψω όμως; Όσοένα μεγαλώνει ή άποστολή, μου πρέπει την Ορταν- σία. Κάθε φορά που τη βλέπω, μου φαίνεται πιο άνηθις, πιο άνταρτική, πιο άνηθις. Θα είμαι να ένοιωθώ σαν έκείνη, αν θά εξακολουθώ να την σκέπτομαι ακόμα με συμπάθεια. Πρέ- πει να φανώ λογικός και να υποκύ- ψω στη θέλησι των γονέων μου. Η Άλίκη είναι πλούσια, όμορφη, σεινή. Έτσι φαίνεται τουλάχιστον. Είναι ά- κόμη μικρό. Δεν άξίζει ή Ορτανσία τόσο, ώστε ν' άπαρνηθώ τη ζωή για χάρη της.

2 Μαΐου. — Άρξαμε να σκέφτομαι με την Άλίκη. Οι γονείς μου είναι πολύ εύτυχημένοι... Μά κι' έγω είμαι εύ- τυχημένος. Αισθάνομαι μια μεγά- λη ανακούφιση. Μου φαίνεται ότι τό- σω, σώθηκα έντελώς και για πάντα από την Ορτανσία.

3 Μαΐου. — Τί μαθαίνω. Θεέ μου, Η Ορτανσία αυτοκτόνησε! Γιατί; Μήπως την έγκυράλειψς ο Ντυβάλ; Δεν θα περίμενα ποτέ μου ν' αυτο- κτονήσει αυτή ή γυναίκα, ή τόσο εύ- θυμη και φιλόσοφη, τελευταία. Και δεν περίμενα ότι κι' έγω θα λυπό- μουνά τόσο για το θάνατό της. Τα μάτια μου δακρύζουν... Ναι, δακρύ- ζουν...

7 Μαΐου. — Ορτανσία! Αγάπη μου... Λατρεία μου... Δυστυχισμένη μάρτυς, θυσιασμένη ψυχή!... "Αχ, τί άποκάλυψις το γράμμα σου. Ήσουν έρωστη, καταδικασμένη να πεθάνω και δεν το ήξερα... Το ήξερες όμως έσύ... Και μ' αγαπούσες. Πόσο μ' ά- γαπούσες!... Ήσουν εύτυχισμένη γιατί μ' αγαπούσες. Αλλά..." Άρ- ρωγή μου Ορτανσία... Είναι αλήθεια λοιπόν ότι είσαι τώρα νεκρή; Και πώς, αφού έσύ δεν ζής, λάμπει ακό- μα ο ήλιος; Κι' έγω πώς ζω ακόμα; "Σ' αγαπούσα, μου λέει το γράμμα

της, πριν να σε γνωρίσω. Και όταν είδα, ότι μ' αγαπάς, τί εύτυχία!... Αλλά είχα το θάνατο μέσα μου. Δεν έπρεπε ν' μ' αγαπάς. Γι' αυτό θέ- λω να με μισήσεις. Γι' αυτό προ- σπαύμουνά ότι δεν σ' αγαπώ και ότι αγαπώ άλλον..." Ω, να ήξερες πόσο τον συχαίνομαι τον Ντυβάλ!... "Αλ- λά έπρεπε να παίζω το ρόλο μου με- χει τέλους. Έπειδή δόξαμε γλώσσα σε περισσότερο, άρχισα να βάφωμαι για να μη καταλάβεις ότι πεθαίνω. Έβασα κοκκινάδι στα μάγουλά μου,

στα χείλη μου. Μόνο δεν μπορούσα να κρύψω τους μαύρους κύκλους γύ- ρω στα μάτια μου. "Όση πούντο και αν έβαζα, γύρω τους φαινότουσαν ότι είναι κομμένα. Αλλά έσύ θα τα νόμιζες βαμμένα κι' αυτά. Θα πής ίσως: "Γιατί δεν κατάφυγες κάπου για να πεθάνεις ήσυχα; Μά ήθελα να σε κάνω να με μισήσεις. Και κάτι άλλο ακόμα. "Ηθελα να σ' έβλεπα ά- νόμα μερικές φορές, έστω και αν δεν μ' αγαπούσες πειν. Τώρα μαθαί- νω ότι έραβωνιστήκαμε. Το σκεπτό- μουν έπείγουσα. Τώρα μπορώ πειν να πεθάνω. Καθώς άντελέφθη από τα λόγια του γιαιρού μου, θά μπορούσα να ζήσω ακόμα κάμποσο καιρό. Μά δεν μπορώ πειν, δεν μπορώ!... "Ο ρόλος μου τελειώσε..." "Ας είσαι εύ- τυχημένος. Θέλω μόνο να σου πω πριν πεθάνω, πόσο σ' αγαπώ..." Και το γράμμα της εξακολουθεί γε- μιστό άγάπη, συμπόλησι και ικεσί- ας να ζήσω εύτυχισμένος. Και στο τέλος μου λέει: "Μόνο αν θέλεις, ό- ταν ο Θεός σου δώσει μια κόρη, ώ- νόμασέ τη "Ορτανσία".

Πόσο πονώ. Θεέ μου!... Πόσο πονώ...

ΑΝΕΚΔΩΤΑΚΙΑ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΙ' Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Ο Άλέξανδρος Δουμάς, υιός, μα- ζύ με το ταλέντο, είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του και την περιφη- μή γεννησιμότητα του.

Μία μέρα, τον έπεσκέψθη κάποιος ζωγράφος, έλλεινος στην εμφάνιση.

"Εργάζομαι, του είπε, έξι μέρους του φίλου σας Β. και βρίσκωμαι σε μεγάλη δυστυχία. Δεν έχω ούτε να φάω..."

"Ο Δουμάς τον έπλησίασε για να του δώσει μερικά χρήματα, αλλά μό- λης έφτασε κοντά του άντελέφθη ότι μόριζε κοραπίδες. "Ο αναίσωπαθών καλλιτέχνης ήταν τούφα στο μεθύσι.

"Ότόσο ο Δουμάς τον έδοθήθηκε και τον άφησε να φύγει.

Την ίδια μέρα, ο Δουμάς έφυγε να βρει στο δρόμο το φίλο του Β.

— Σήμερα που ήρθε ο προστάτευ- μένός σας, του είπε, είχατε πολλούς άλλους σαν αυτόν;

— Μάλιστα, άποκρίθηκε έκείνος, έχω άκατοές τέτοιους. Τους παίρνω γιατί πεθαίνουν από την πείνα οι δυ- στυχημένοι.

— Πολύ καλά, του άπάντησε ο Δουμάς. Σε μένα όμως να τους στέλ- νετε όταν θά πεθαίνουν απ' τη δίψα...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Τα φύλλα των γερανίων είναι μο- ναδικά για τη θεραπεία και την έ- πόλωση τραυμάτων.

— Το μεγαλύτερο ήφαιστειο του κόσμου βρίσκεται στο όρος Σάγκαυ της Νοτίου Αφρικής.

— Οι Ζουλό άποφύγουν συστή- ματικώς την πεθερά τους και το θεο- γονό καινού είωνό ήταν τη συναν- τησούν.

— Υπολογίζεται ότι κάθε μέρα ταξιδεύουν σ' όλον τον κόσμο 1,200,000 άνθρωποι.

— Ο Γλάδστον πωτάς τον Όμηρο, το γαλιεύτερο ποιητή τον Όμηρο, το Δάντη και το Σαίξπηρ.

— Η τορπίλη άνεαλούθη στα 1777 από τον Δανιήλ Βοδσνελ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

—Τί αισθάνονται οι κρεμασμένοι;

Τί αισθάνονται οι κρεμασμένοι; Να μία έρώτησις, στην οποίαν ή ά- πάντησις είναι δύσκολη, γιατί όσοι άποφασίζουν να κρεμαστούν δεν ξα- ναγκάζουν στη ζωή για να μάς πουν τίς έντυπώσεις των.

Εν τούτοις κάποιος Άμερικανός, ο οποίος άπεπειράθη να άπαρνησθή και έσώθη, χωρίς στην έγκαιρη έ- πέμβασι των οικείων του, διηγείται: "Ο δι' άπαρνησμού θάνατος, λέ- γει, είναι ο πιο εύχρηστος θάνατος που έχουμε. Δεν αισθάνεσαι τίποτε, άπολύτως τίποτε."

«Από τη στιγμή που έβαλα τη βελόνα στο λαι- μό μου και κρε- μάστηκα, έχασα κάθε αισθησι- κή έντύπωσι, κάθε άνησιν. Δεν αισθάνθηκα ούτε πόνο, ούτε τίποτε άλλο.

Επαναλαμβά- νω λοιπόν ότι ο δι' άπαρνησμού θάνατος είναι ο εύκολότερος και ο ωραιότερος θά- νατος. Δεν νοιώ- θετε τίποτε, ά- πολύτως τίποτε. Ένα πείσμα από κενό και τελειώσε..."

Γι' αυτό ή έ- πρεπε να μην φιλονεικώσι, όλοι οι καταδικαζόμενοι σε θάνατο να άπαρ- νησούν. Το ίδιο θα είχα να συ- στήσω και σ' όσους παίρνουν την ά- πόρασι να αυτοκτονήσουν.

Η μόνη δυσάρεστη για μένα έν- τυπώσι απ' αυτή μου την περιπέτεια ήταν ότι, έναυχούσα στη ζωή, γιατί έπιθυμούσα πραγματικά να πεθάνω."

— Λείψαν των μεγάλων άνδρών.

"Ενα δόντι του Νεύτωνος πουλή- θηκε στα 1816 αντί 16,595 φράν- κων. Το καπέλλο που φορούσε ο Να- πολέων στη μάχη του Έβλν άγορά- στηκε αντί 1920 φράγκων στο 1835. "Ο έπενδυτής που φορούσε ο βασιλεύς της Σουηδίας Κάρολος στην περιφημή μάχη της Πολιτάδας πουλήθηκε στα 1825 αντί 500,000 φράγκων.

Σχετικώς διηγούνται ότι μια φορά ένας άρχοντάς πηλος εξέβατο προς πώλη- σιν ένα κρανίο, το όποιον δέχθη άνηκε στον Άδμ.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

—Τό μέλι βρίσκεται στον κάλυκα του λουλουδιού και στα χείλη της γυναίκας.

— Η γυναίκα είναι το ω- ραιότερο πουλί που έχουμε στη γη.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΙΖΖΗ

Ένα βράδυ, καθώς ο γέρο Χάς, ο ξυλοκόπος, ξαναγύριζε απ' το δάσος με το τσεκούρι του στον ώμο, εξαφνικά, σ' ένα μονοπάτι, βρήκε ένα μικρό πλάσμα εγκαταλειμμένο που θρηνούσε παραπονιστικά.

Ο γέρο Χάς είχε καλή καρδιά κι' άμέσως, σκύβοντας πάνω απ' το παιδάκι που ή μόλις είχε βγάλει στο δρόμο του, το πήρε στην άγκυλιά του. Ήπειτα, καρτώντας το πάντοτε στα χέρια του, το άγγιξε για την καλύβη του.

Η καλύβη του γέρο Χάς, βρισκόταν στη μέση ενός δάσους από βελανιδιές. Οι τοίχοι της ήταν καμωμένοι από κλαδιά δέντρων και η στέγη της απελευθερώθηκε από άχυρα. Εκεί ο γέρο Χάς άπλωσε το μικρό στην άγροστειωμένη του κι' άρχισε να το κυτάζει με κατάπληξη. Σιγά-σιγά ένα χαμόγελο φάνηκε στο τρυχό πρόσωπο του ξυλοκόπου, και επειδή, εκείνη τη στιγμή, θυμήθηκε πως του έλειπε λίγο γάλα σε μία γαβιά, πήγε και το έφερε. Άμέσως το παιδάκι άρχισε να πίνει σαν νατάνι, ποτίζοντας το έκανε την καρδιά του γέρο Χάς ν' αναλλιάσει.

Ένωμαστού, η νύκτα είχε απλωθεί πειά και το παιδάκι αποκοιμήθηκε άπανάω στη στωμά του. Ο ρυθμός της αναπνοής του έπαυσε μόνον τη στιγμή της καλύβης κι' ένω ένα άηδον άκούγονταν έξω στα δέντρα, ο γέρος ξυλοκόπος βυθίστηκε σε σκέψεις.

Καταλάβαινε άδοιστα πώς μια καινούργια ζωή άρχισε γι' αυτόν. Από τα παιδικά του χρόνια δεν είχε γνωρίσει παρά τη στώγεια και την κούραση και δεν είχε άκούσει ποτέ του ποσά λόγια... Τώρα καταλάβαινε πώς τα λόγια κι' ένω έλαμπε στη ζωή του σαν ήλιος άναπτε και προγής.

Το παιδάκι πειά κοιμόταν. Ο γέρο ξυλοκόπος κλήσισε και το έβγαζε με προσοχή. Στις φακίες του δεν υπήρχε κανένα ίχνος στο στωμά, που να τραβήξει την προσοχή του. Άσπαστο, κάτω απ' το πουλημένο του, πρόσεξε ότι το στωμά του ήταν τυλιγμένο σε μία ναντική στωμά απάνω στην οποία διασπαρύνονταν δυο τσεκούρια... Τά κύταζε επί ώρα και πειά:

μιά άμφιβολία... Το παιδί αυτό προορίζεται για μένα και το έβαλαν επίτηδες στο δρόμο μου...

Το παιδάκι σιγά-σιγά μεγάλωνε και τώρα είχε γίνει μία χαριτωμένη κοπελίτσα. Ο γέρο Χάς την είχε βαπτίσει: χαϊδευτικά Λίζζη και την έλάτρευε. Έχε γίνει η νεράιδα του δάσους. Ο θετός της πατέρας δεν ήθελε να κάνει καμιά δουλειά. Τού άρεσε μόνο να τη βλέπει να παίζει και ν' άκούη το άργυρόχο γέλιο της να σμίγη με τα τραγούδια των πουλιών.

Η Λίζζη πλανιόταν όλημερίς μέσα στο δάσος, άκολουθούμενη από τη λευκή γίδα της και από το σκύλο του πατέρα της. Μάζευε λουλούδια και στόλιζε μ' αυτά τα μαλλιά της και φράουλες, με τις όποιες ίκανοποιούσε την όρεξή της. Ένω δέ ή γίδα έβασκε, αυτή εξαπλωνόταν ανάσκελα και κύταζε στον ούρανό τα λευκά σύννεφα.

Όστόσο, ή ζωή αυτή την έπληρξε και την στενοχωρούσε... Γι' αυτό, ένω άπόγευμα, γωρίς την άδεια του ξυλοκόπου, έφυγε από το δάσος και πήγε στο γειτονικό γιά να δη τί γινόταν κι' εκεί.

Έξαφνα όμως, καθώς προχωρούσε, στάθηκε έξαφνα κατάπληκτη και έπειτα όπισθοχώρησε με τρέμα.

Έχε δει μπροστά της ένα παιδί. Πρώτη φορά έβλεπε άλλο παιδί στον κόσμο κι' επειδή δεν ήξερε τίποτε άλλο από τα παραμύθια που της έλεγαν ό παππούς της, το ρώτησε χαμογελώντας:

— Έσύ 'σαι ο Κοντορεθιούλης;

— Ναί, έγω είμαι, της άπάντησε το παιδάκι.

Τότε άρχισαν να περιπατούν μαζί και σε λίγο τα χεράκια τους ένώθηκαν άπάνω στις τριγές της γίδας.

Τότε άρχισαν να περιπατούν μαζί και σε λίγο τα χεράκια τους ένώθηκαν άπάνω στις τριγές της γίδας.

Τότε άρχισαν να περιπατούν μαζί και σε λίγο τα χεράκια τους ένώθηκαν άπάνω στις τριγές της γίδας.

Τότε άρχισαν να περιπατούν μαζί και σε λίγο τα χεράκια τους ένώθηκαν άπάνω στις τριγές της γίδας.

Τραβούσαν άργά μέσ' απ' τους θάμνους, φλουρώντας άτελείωτα γιά να έκδηλώσουν τη χαρά τους που είχαν γνωριστεί.

— Έφτασαν έτσι μπρός στην καλύβη του μπαμπά Χάς.

— Νά ο Κοντορεθιούλης, παπού! έίπε ή Λίζζη, βλέποντας το γέρο ξυλοκόπο να στέκεται μπρός στην πόρτα.

— Όχι, της άπάντησε εκείνος. Δεν είναι ο Κοντορεθιούλης. Είναι το παιδί της κυράς Μπουσόν...

— Όχι, επέμεινε ή Λίζζη, είναι ο Κοντορεθιούλης.

Και, λέγοντας αυτά, έβιασε τον καινούργιο της φίλο νά υπή μείνα...

Το είδύλλιο βάσταζε πολύν καιρό. Τα δυο παιδάκια συναντιόντουσαν ταχτικά στο δάσος και συχνά περπατούσαν άργά μέσ' απ' τους θάμνους, φλουρώντας άτελείωτα γιά να έκδηλώσουν τη χαρά τους που είχαν γνωριστεί.

— Έφτασαν έτσι μπρός στην καλύβη του μπαμπά Χάς.

— Νά ο Κοντορεθιούλης, παπού! έίπε ή Λίζζη, βλέποντας το γέρο ξυλοκόπο να στέκεται μπρός στην πόρτα.

— Όχι, της άπάντησε εκείνος. Δεν είναι ο Κοντορεθιούλης. Είναι το παιδί της κυράς Μπουσόν...

— Όχι, επέμεινε ή Λίζζη, είναι ο Κοντορεθιούλης.

Και, λέγοντας αυτά, έβιασε τον καινούργιο της φίλο νά υπή μείνα...

Το είδύλλιο βάσταζε πολύν καιρό. Τα δυο παιδάκια συναντιόντουσαν ταχτικά στο δάσος και συχνά περπατούσαν άργά μέσ' απ' τους θάμνους, φλουρώντας άτελείωτα γιά να έκδηλώσουν τη χαρά τους που είχαν γνωριστεί.

— Έφτασαν έτσι μπρός στην καλύβη του μπαμπά Χάς.

— Νά ο Κοντορεθιούλης, παπού! έίπε ή Λίζζη, βλέποντας το γέρο ξυλοκόπο να στέκεται μπρός στην πόρτα.

— Όχι, της άπάντησε εκείνος. Δεν είναι ο Κοντορεθιούλης. Είναι το παιδί της κυράς Μπουσόν...

— Όχι, επέμεινε ή Λίζζη, είναι ο Κοντορεθιούλης.

Και, λέγοντας αυτά, έβιασε τον καινούργιο της φίλο νά υπή μείνα...

Το είδύλλιο βάσταζε πολύν καιρό. Τα δυο παιδάκια συναντιόντουσαν ταχτικά στο δάσος και συχνά περπατούσαν άργά μέσ' απ' τους θάμνους, φλουρώντας άτελείωτα γιά να έκδηλώσουν τη χαρά τους που είχαν γνωριστεί.

— Έφτασαν έτσι μπρός στην καλύβη του μπαμπά Χάς.

— Νά ο Κοντορεθιούλης, παπού! έίπε ή Λίζζη, βλέποντας το γέρο ξυλοκόπο να στέκεται μπρός στην πόρτα.

— Όχι, της άπάντησε εκείνος. Δεν είναι ο Κοντορεθιούλης. Είναι το παιδί της κυράς Μπουσόν...

— Όχι, επέμεινε ή Λίζζη, είναι ο Κοντορεθιούλης.

Και, λέγοντας αυτά, έβιασε τον καινούργιο της φίλο νά υπή μείνα...

Το είδύλλιο βάσταζε πολύν καιρό. Τα δυο παιδάκια συναντιόντουσαν ταχτικά στο δάσος και συχνά περπατούσαν άργά μέσ' απ' τους θάμνους, φλουρώντας άτελείωτα γιά να έκδηλώσουν τη χαρά τους που είχαν γνωριστεί.

ΤΟΥ EDMOND PILON

Κι' έκλαιγε όλοένα, έκλαιγε όλημερίς.

Ο γέρο Χάς, βλέποντας την άπελπισία της, της έίπε μία μέρα:

— Θέλεις νά ξαναβείς το φίλο σου... Πάω νά σου τον φέρω...

Και ξεκίνησε γιά νά βοηθή τον Κοντορεθιούλη. Διέσχισε το δάσος προς τις διευθύνσεις, ρωτώντας όσους δασοφύλακες και καβουναρέους συναντούσε στο δρόμο του, μ' κανείς δεν είχε δει ούτε την κυρά Μπουσόν, ούτε το γιό της.

— Ήξερε όμως ότι ή άναπημένη του Λίζζη δεν θα περνούσε ποτέ γι' αυτό το γωρισμό και τα γέριμα πόδια του, σαν κορμιά δέντρων, πατούσαν άπάνω στο χιόνι...

— Άλλοίμονο! έλοι οι κόποι του πήγαν χαμένοι...

Δεν μπόρεσε νά συναντήσει πουθενά τον Κοντορεθιούλη.

Τέλος, ξαναγύρισε στην καλύβη του και έίπε στη Λίζζη με λύγμούς:

— Έφυγε, κόρη μου, ο Κοντορεθιούλης, έφυγε...

— Ω! αυτός ο χειμώνας! Ο κακός χειμώνας!

— Έθαψε πολλά στωά πουλιά, πολλά στωά λουλούδια και πολλά φτωχά όνειρα...

Η Λίζζη φοβόταν ότι θα έθαψε και τον Κοντορεθιούλη της.

Γι' αυτό, μία νύκτα που χιονίζει περισσότερο από τις προηγούμενες, θέλοντας με κάθε τρόπο νά τον ξαναβεί, έπωφελήθηκε του ύπνου του γέρο Χάς κι' έφυγε από την καλύβη. Πήγε στο δάσος, όπου γιά πρώτη φορά είχε συναντήσει το φίλο της. Μά έλα εκεί ήταν σκεπασμένα από το χιόνι.

Γιά μία στιγμή, σκέφτηκε νά μείνει κι' αυτή εκεί και νά τη θάλει το χιόνι, νά έπειδή δεν είχε γάση ακόμα το θάρος της και τις έλπιες της, τράβηξε και πήγε στις πολιτείες και τους ανθρώπους άναζητώντας τόν άγαπημένο της.

Όταν ο γέρο Χάς ξύπνησε την άλλη μέρα δεν κατάλαβε άμέσως όλη τη δυστυχία του.

— Έμεινε τρεις ή τέσσερις μέρες στην πόρτα του, σιωπάζοντας τη Λίζζη με τόνους της κι' έπειτα άρχισε νά ψάχνει μέσ' στο δάσος...

Μά το χιόνι σκέπαζε τα πάντα και ή Λίζζη δεν φαινόταν πουθενά.

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΡΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Μία φορά, στα παλαιά χρόνια, σε κάποια επαρχιακή πόλη της Ελλάδος γινόταν μία δική επί υποθήκης ληστών. Κατηγορούμενος ήταν ένας βλάχος.

— Πες μου, κατηγορούμενε, τον ρώτησε σε μία στιγμή ο πρόεδρος του δικαστηρίου, πόσον άπειχε το ποινιστάσιό σου από το χρησφύγετο των ληστών;

Ο κατηγορούμενος όμως δεν κατάλαβε τί του έλεγαν και ο πρόεδρος άναγκάστηκε νά επανέλθει την έρώτησή του.

— Άλλά και πάλι ο βλάχος εξακολουθούσε νά μείνει άφωνος, με την άπορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Τότε επενέβη ο συνήγορός του και το έίπε:

— Ο κύριος πρόεδρος σε ρωτάει πόσο μακριά ήταν η στανή σου από το λημέρι των κλεφτών.

Ο κατηγορούμενος γύρισε άμέσως προς τον πρόεδρο και, μουντζώνοντας κατά την έδρα του, φώναξε:

— Αδύνατο με ρωτάει τόση ώρα; Όρσε μες στο ποσεδριλχί σου!

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΥΓΙΕΙΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Η κατάχρησης του νερού, του πάγου, και των διαφόρων ψυχρών ποτών, επιφέρει πάντοτε άνωμαλίες στο στομάχι και μπορεί νά προκαλέσει και σπουδαιότερες βλάβες, όπως συμφορησεις, φλεγμονές, βρογχίτιδα κ.λπ.

— Οι γιατροί λοιπόν συμβουλεύουν, όταν πίνει κανείς κρύο νερό, νά βάζει μέσα λίγη ζάχαρη ή λίγο κρασί.

— Επίσης καλόν είναι νά πίνει κανείς ό,τιδήποτε λίγο-λίγο και νά το βασιτά το ποτό όσο μπορεί περισσότερο στο στωμά του.

— Όσάυτως παίρνε πριν από το ποτό όποιδήποτε στερεά τροφή, έστω και σε μικρή ποσότητα.

— Έν περιπτώσει έσωτερικής ψύξης νά καταφεύγει κανείς σε ζεστό τσάι, το όποιο εξουδετερώνει τα όλεθρια πολλάκις αποτελέσματα της χρήσεως των παγωτών κ.λπ.

— Έν πειά σαν τρελλός... Έκδικείται τα δέντρα... Τά χτυπάει με το τσεκούρι του και τά σωριάζει βαρείά κατά γής...

Στο τέλος ο καρδινάλιος, κατόπιν της έπιμονής του Πάπα και όλων των άλλων συναδέλφων του, δέχτηκε νά βγάλει το παγκρατικό πολύμο ρολόι του και νά το παραδώσει στον ταχυδακτυλουργό, συνιστώντας του υπερίστη προσοχή γιά νά μόν πάθαι τίποτε.

— Άς αην άνησυχή ή Πανισρότης σας, το άποκοιήθηκε ο Χουδέν παίνοντάς το. Έρω άλλωστε άσκητική πείρα της δουλειάς του καί...

— Άλλά μία κραυγή άγωνίας την δέχθηκε. Το ρολόι είχε ξεφύγει απ' τα χέρια του κι' είχε πέσει καταγής.

— Μή φοβάσαι, δεν έπαθε τίποτε, έίπε τότε καθισχυαστικά ο άπόροσχος ταχυδακτυλουργός.

Μά ένω έπλωνε το γέρι του νά το πιάσει, ένας δυνατός τριγμός άκούστηκε σαν τά ζουμπούλια...

Την ψυχή του του την πήρε ή Λίζζη... Η Λίζζη που είχε τά μάτια της σαν τά ζουμπούλια...

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ ΜΑΡΙΝΙ

Ο περίφημος ταχυδακτυλουργός Χουδέν Μιά παρأسτασις στο Βατικανό. Το οικογενειακό κειμήλιο του καρδινάλιου. Πώς έγινε συντριμματα το ρολόι. Τό κοπάνισμα μέσα στο γουδί. Πώς ξαναερέθηκε άδικτο στην τσέπη του Πάπα. Πώς ο Χουδέν έγινε περίφημος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περιφραγμένος και έπιτηδεύς ταχυδακτυλουργός του περασμένου αιώνα ήταν άσφαλώς ο Ροβέρτος Χουδέν, το όποιο μάλιστα ή σήμη ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον προσκάλεσε κι' ο ίδιος ο Πάπας γιά νά έπιδείξει την τέχνη του στο Βατικανό.

Ο ταχυδακτυλουργός δέχτηκε φυσικά προθυμάτα την τιμητική αυτή πρόσκληση και έσπευσε νά παρουσιάσει πρό του Πάπα και πολλών καρδινάλιων, μεταξύ των οποίων ήταν και ο καρδινάλιος Μαρίνι.

Ο Χουδέν, άπου έκαμε πρώτα μερικές έπιτυχείς έπιδείξεις της τέχνης του, ζήτησε κατόπιν νά του δώσουν ένα ρολόι που το χρειαζόταν, όπως έίπε, γιά ένα νέο κόλπο. Οι παριστάμενοι έσπευσαν νά του προσφέρουν καθενας το δικό του, αλλά δυστυχώς κανένα δεν το έκανε.

Επειδή όμως έτσι κινδύνευε νά παραλειφθεί το παιχνίδι του ρολογιού, ο Πάπας γύρισε προς τον καρδινάλιο Μαρίνι και τον παρακάλεσε νά δώσει αυτό το ρολόι του.

— Άλλά ο καρδινάλιος άπάντησε με κάποια δυσάρεσκεια ότι το ρολόι του ήταν οικογενειακό κειμήλιο και δεν ένοιουσε νά κανέναν τρόπο νά το βγάλει από την τσέπη του.

Στο τέλος ο καρδινάλιος, κατόπιν της έπιμονής του Πάπα και όλων των άλλων συναδέλφων του, δέχτηκε νά βγάλει το παγκρατικό πολύμο ρολόι του και νά το παραδώσει στον ταχυδακτυλουργό, συνιστώντας του υπερίστη προσοχή γιά νά μόν πάθαι τίποτε.

— Άς αην άνησυχή ή Πανισρότης σας, το άποκοιήθηκε ο Χουδέν παίνοντάς το. Έρω άλλωστε άσκητική πείρα της δουλειάς του καί...

— Άλλά μία κραυγή άγωνίας την δέχθηκε. Το ρολόι είχε ξεφύγει απ' τα χέρια του κι' είχε πέσει καταγής.

— Μή φοβάσαι, δεν έπαθε τίποτε, έίπε τότε καθισχυαστικά ο άπόροσχος ταχυδακτυλουργός.

Μά ένω έπλωνε το γέρι του νά το πιάσει, ένας δυνατός τριγμός άκούστηκε σαν τά ζουμπούλια...

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

στης. Ο Χουδέν είχε πατήσει με το τακούνι του και είχε κατακουμπήσει το ρολόι!

— Άμέσως, κατασπυγχεμένος, έσκυψε κι' άρχισε νά μαζεύει απ' το χαλί τα μηχανήματα και τους πολυτίμους λίθους που είχαν σκορπιστεί έδώ κι' εκεί.

Ο Πάπας είχε κατεβάσει τα φρύδια του, ο καρδινάλιος Μαρίνι, είχε πραινίσει, οι άλλοι παριστάμενοι σιωπούσαν κατάπληκτοι.

— Έλπιζω νά έπιστρέψω στην Πανισρότητά σας άπείραχτο το ρολόι, έίπε ο Χουδέν δειλά. Είπε άνάγκη όμως νά το κάνω μία γενική έπισκευή.

Και, πλησιάζοντας σ' ένα πέτρινο γουδί που είχε αφήσει στο τραπέζι, μαζεύει άλλα έργαλεία του, έριξε μέσα όλα τα κομμάτια του ρολογιού κι' άρχισε νά τά κοπάνη μ' όλη του τη δύναμη.

Φτάνει, φτάνει! Τάχνες σάβη! Φτάνει θρηνώντας και όδυνούμενος ο καρδινάλιος.

— Η έπιδιόρθωση πάει πολύ καλά, άπάντησε άτάραχος ο Χουδέν. Δέστε...

Το ρολόι πειά είχε μεταβληθεί σε μία άμμοση μάλα όπου δεν ξεχωρίζε κανείς τίποτε, γιατί ναιτί, διακρίνεται, σωματίνα είχαν γίνει ένα.

Επί τούτου ο ταχυδακτυλουργός αποκλήθηκε με χαρά μπρός στον καρδινάλιο Μαρίνι, ο όποιος είχε γίνει έσω φρεσών και τον ρώτησε:

— Πού έπιθαρεί ή Πανισρότης σας νά βρεθεί το ρολόι;

Ο καρδινάλιος τον άγορεύταζε και δεν άπάντησε.

— Και γιά νά μόν έχη καμιά ύποψια ή Πανισρότης σας, έξακολούθησε ο ταχυδακτυλουργός, το ρολόι ήτας νά ταχυδακτυλουργός, συνιστώντας του υπερίστη προσοχή γιά νά μόν πάθαι τίποτε.

Μά ένω έπλωνε το γέρι του νά το πιάσει, ένας δυνατός τριγμός άκούστηκε σαν τά ζουμπούλια...

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

Τώρα ο γέρο Χάς

ΣΥΝΗΘΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΜΑΥΡΟΣ ΚΥΚΝΟΣ

Άπάνω στα κοιμισμένα νερά περνούσε ένα σύννεφο από άσπρους κύκνους. Στο διάβα τους σκόρπιζαν ένα άσπμενιο άντιφωγγισμα.

Από μακριά φαντάζανε σαν το κυματιστό χιόνι.

Έξαφνα όμως έδαν ανάμεσα τους έναν μαύρο κύκνο που ή παρΆξενη όψης του, χαλούσε την άρμονία του χρωματός των. Τά φτερά του ήσαν πένθνια και το όμορφος του κατακόκκινο σαν ματωμένο.

Οι κύκνοι τρώζαν βλέποντας τον έλλόκοτο αυτό σύντροφό τους.

Και ο φόβος τους σιγά-σιγά μεταβλήθη σε έχθρα.

Κι' έλοι ρίχτηκαν άπάνω του με λίσσα και τον έδιωξαν μακριά.

Τότε ο μαύρος κύκνος έίπε:

— Άγαλήστεικα απ' την άπνοια των άδελφών μου που δεν μοιάζουμε με μένα... Άγαλήστεικα απ' την έχθρα και τους θυμούς... Θά φύγω γιά πάντα προς τις άπέραντες μοναξίες...

Θά γνωρίσω τις αύρες του πελάγους και τις ήδονες της τρικυμίας... Θά νανουριστώ στα παραμύθια κύματα και θά ξεκουράσω τά φτερά μου μέσ' στην μπόρα...

Ο μυστικός μου άδελφός θά ναι άσπροπέλεκι κι' ή βροντή άγαπημένη μου άδελφή...

Και, λέγοντας αυτά, άπλωσε τά φτερά του και πέταξε μακριά κατά τη θάλασσα.

Τά νελαστά φιδά δεν τον κρατήσανε. Τ' άντιφωγγίσματα των δέντρων και των γορταριών μέσ' στα νερά δεν τον σταμάτησαν.

Και σ' άκίνητα, άγορευμένα βουνά τά κύτταζε με καταφρόνια.

Άκουγε από μακριά τη ρυθμική θούη των κυμάτων.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΕΝ ΠΑΛΑΣ

ΤΟΥ Α. DE WARD

ποπό της είχε γίνει άπαιστο. από κοουστικό.

Ο ήθικός κλονισμός για το φοβερό ατύχημά της την εκρότισε αρκετούς μήνες στο κρεβάτι. 'Επί τέλους όμως συνήθεσε στην ιδέα της απηλπίας της και άρχισε να συλλογίζεται τί έπρεπε να κάνει. Δεν μπορούσε βέβαια να χορεύει με το αποκοσμητικό εκείνο πρόσωπο, αλλά και δεν έννοοσε να παραιτηθεί απ' τον χορό και απ' τον θαυμασμό του κοινού. Και τότε βρήκε μια λύση.

Σε κάποιο καμπαρέ της Βουδαπέστης ανέκαμψε μια άρτίστα μετρίας αξίας, την Γκαράστια Χόρσοσεβ, αλλά έκκεσε ώραία, ή όποια της έμοιαζε. ή μάλλον έμοιαζε με την παλιά, την ώραία Φλώρα Γκολντστάιν. Με την άρτίστα αυτή έκανε μια πρωτότυπη συμφωνία. Συμφώνησε δηλαδή να την πάρει μαζί της και ενώ στα θέατρα θα χορεύει ή ίδια ή Φλώρα, έξω από τὰ θέατρα, στην Κοινωνία, θα παρουσιάζονται αόρατα όσα της είχε χορηγήσει όλο το Λονδίνο. Κάθε βράδυ, ή αίσθηση του «Έντεν Πάλας» ήταν ασφυκτικά γεμάτη. 'Ισως αυτό που τραβούσε τόσο κόσμο στο «Έντεν Πάλας» να ήταν τόσο ή τέχνη της Φλώρας, αλλά μια άλλη λεπτομέρεια, το ότι δηλαδή ή γυναίκα αυτή έγόρευε πάντοτε φορώντας μάσκα. 'Απ' την στιγμή που ξεκινούσε απ' το καμαρίνι της για να πάει στη σκηνή, φορούσε μια μάσκα, την όποια δεν έβγαζε παρά μόνον όταν ξανάμπαινε μέσα στο καμαρίνι της, αφού προηγουμένως το εκλείδωνε καλά. 'Εξω στην πόλη όμως, καθώς και στα νυχτερινά κέντρα όπου οι θαυμαστές της της παρέβησαν πλουσιώτατα σουπέ, κυκλοφορούσε χωρίς μάσκα.

Όλοι έπίστευαν ότι ή Φλώρα από ιδιοτροπία ήθελε να χορεύει με μάσκα και κανείς ούτε είχε μάθει, ούτε είχε εξακριβώσει την αλήθεια. Και ή αλήθεια ήταν έντελως διαφορετική. 'Εκρυβε ένα δόγμα, που κατέληξε σε τραγωδία.

Τρία χρόνια πρίν, ενώ ή Φλώρα πήγαινε απ' την Βιέννη στη Βουδαπέστη, το αυτοκίνητό της έπεσε επάνω σ' ένα τσίρκο. Βύθιως ή Φλώρα δεν σκοτώθηκε, και τα τραύματά της δεν ήταν πολύ βαρύνια. 'Εν τούτοις, με την ευρωπαϊκή, το αυτοκίνητο ανέφελε και ή φλόγα του συνρούφλησε το πρόσωπο της ώραία χορεύτριας. (Όταν οι γιατροί έπεισαν από μερικές δοκιμασίες, έβγαλαν τους επίδεσμούς της, μια κραυγή οίκτης βγήκε απ' το στόμα της. 'Η παλιά της όμορφιά είχε χαθεί και το πρό-

«Μις Χ...» Πολλοί έρωτεύθηκαν τη γοητευτική χορεύτρια κι' έπολιορκούσαν στενά την Γκαράστια, νομίζοντας ότι αυτή ήταν ή πραγματική Φλώρα Γκολντστάιν. 'Ενας απ' αυτούς ήταν και ή περίφημος ζωγράφος 'Εδουάρδος Νέβερσον. Ο καλλιτέχνης αυτός είχε έρωτεύσει τη Φλώρα περισσότερο απ' όλους τους άλλους. Της έστελνε κάθε μέρα λουλούδια και άλλα δώρα και ζήτησε, τέλος, να τη γνωρίσει και να σουπάρει μαζί της. 'Η Φλώρα, μη μπορώντας να ανησυχί, σ' έναν καλλιτέχνη τέτοιου αξίας, έσπεινε την Γκαράστια να την αναπληρώσει.

Η πρώτην άσχημη καλλιτέχνης του καμπαρέ της Βουδαπέστης, στην αρχή βρήκε εύχρηστοί στη συντροφιά του Νέβερσον και τον ενέθαρυνε στις ερωτικές του εκδηλώσεις. Για κάμποσον καιρό τὰ πράγματα έπήγαιναν καλά και ή ζωγράφος έκα-νε ότι μπορούσε για να κερδίσει την καρδιά της γυναίκας, την όποια περνούσε για τὰ καλύτερα έπ' έργα της ζωγραφικής.

Υπερόχη σαν θα ή τις σπάνιες γοητείες του σώματός της, φορώντας πάντα τη μάσκα της, ή χορεύτρια προχώρησε ως το προσκήνιο και στάθηκε εκεί για μερικές στιγμές άκίνητη, κρατώντας μια άγκαλιά λουλούδιον. Έτοιμη ν' αρχίσει το χορό της.

Έβλεπε όμως, τη στιγμή αυτή, από κάποιο κήρυμα της διακεκριμένης σκηνοθέτις ένας θεατής κατάχλωμος, με τὰ μάτια και τὰ μάγουλα βαθυλωμένα. 'Ηταν ή 'Εδουάρδος Νέβερσον, που είχε γίνει αγνώριστος απ' την απελπισία του.

Κόιταζε για μια στιγμή τη Φλώρα και έπειτα σήκωσε το δεξί του χέρι, στο όποιο κρατούσε ένα πορτοφόιο... Οι διπλανοί του θεαταί ώρμησαν να τον συγκαταστήσουν και να τον έμποδίσουν. 'Αλλ' ήταν πολύ άρ-χά πειρά. 'Ενας πυροβολισμός αντίχρησε και ή Φλώρα Γκολντστάιν, ή πραγματική Φλώρα Γκολντστάιν, σιωπηλά χέριστα χέριστα στο δάπεδο της σκηνής.

Όλη ή αίθουσα άναστατώθηκε. Οι μισοί απ' τους θεαταί ώρμησαν προς τη σκηνή και οι άλλοι μισοί προς το δολοφόνο, τον όποιο με δυσκολία κατέβησαν τὰ άτυνομικά όργανα να τον γλυτώσουν από τη μανία του Κοινού.

Έν τώ μεταξύ μετέφεραν τη Φλώρα στο καμαρίνι της, την έξέπλωσαν σ' έναν καναπέ και της έβγαλαν τη μάσκα. Και τότε ή γυναίκα της έφανε με τους θαυμαστές που περιέμεναν, ενώ αυτή, μόνη κι' εγκαταλειμένη, περιέμενε ν' αποκαμυνθεί ή ψευτο-Φλώρα για να τρέξει νά χορεύει στην πόλη της. Με τον τρόπο αυτό γόρισε όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, όπου παντού θαύμαζαν.

Όταν ήθελε στο «Έντεν Πάλας», ή θεατρώνας την άνήγγιζε στις ρε-κλάμες του ως

παλιήλοι του θεάτρου δεν τον άρ-ναν. 'Ετσι, ή απελπισία του έφτασε στο άπορόκτημα. Όλοι οι θεαταί του «Έντεν Πάλας» ήξεραν την ιστορία του άτυχου έρωτός του και άλλοι τον λυπόπονσαν και άλλοι γε-λούσαν εις βάρος του.

Τέλος, τὰ έμαθε όλα και ή Φλώρα και άποφάσισε να φύγει από το Λον-δίνο για να δώσει ένα τέλος στην κα-τάστασι αυτή.

Και το τέλος εδόθηκε πράγματι, αλλά με πόσο διαφορετικό και πόσο τραγικό τρόπο.

Η Φλώρα έδινε εκείνο το βράδυ την άποκαρτιστήρια παράστασι της. Όλο το θέατρο ήταν ασφυκτικά γε-μάτο από θεαταί και ή σκηνή πλήρ-μυρισμένη από άμείωτητα μουσικά και κίνιστρα με λουλούδια. (Όταν ά-νοίξε ή αίσια κι' εμφανίστηκε ή Φλώρα, το Κοινόν έσπασε σε ζωηρά χειροκροτήματα, που κράτησαν επί πολλά λεπτά της ώρας.

Υπερόχη σαν θα ή τις σπάνιες γοητείες του σώματός της, φορώντας πάντα τη μάσκα της, ή χορεύτρια προχώρησε ως το προσκήνιο και στάθηκε εκεί για μερικές στιγμές άκί-νητη, κρατώντας μια άγκαλιά λου-λούδιον. Έτοιμη ν' αρχίσει το χο-ρό της.

Έβλεπε όμως, τη στιγμή αυτή, από κάποιο κήρυμα της διακεκριμένης σκηνοθέτις ένας θεατής κατάχλωμος, με τὰ μάτια και τὰ μάγουλα βαθυλωμένα. 'Ηταν ή 'Εδουάρδος Νέβερσον, που είχε γίνει αγνώριστος απ' την απελπισία του.

Κόιταζε για μια στιγμή τη Φλώρα και έπειτα σήκωσε το δεξί του χέρι, στο όποιο κρατούσε ένα πορ-τοφόιο... Οι διπλανοί του θεαταί ώρ-μησαν να τον συγκαταστήσουν και να τον έμποδίσουν. 'Αλλ' ήταν πολύ άρ-χά πειρά. 'Ενας πυροβολισμός αντί-χρησε και ή Φλώρα Γκολντστάιν, ή πραγματική Φλώρα Γκολντστάιν, σιω-πηλά χέριστα χέριστα στο δάπεδο της σκηνής.

Όλη ή αίθουσα άναστατώθηκε. Οι μισοί απ' τους θεαταί ώρμησαν προς τη σκηνή και οι άλλοι μισοί προς το δολοφόνο, τον όποιο με δυσκολία κατέβησαν τὰ άτυνομικά όργανα να τον γλυτώσουν από τη μανία του Κοινού.

Έν τώ μεταξύ μετέφεραν τη Φλώ-ρα στο καμαρίνι της, την έξέπλωσαν σ' έναν καναπέ και της έβγαλαν τη μάσκα. Και τότε ή γυναίκα της έφανε με τους θαυμαστές που περιέμεναν, ενώ αυτή, μόνη κι' εγκαταλειμένη, περιέμενε ν' αποκαμυνθεί ή ψευτο-Φλώρα για να τρέξει νά χορεύει στην πόλη της. Με τον τρόπο αυτό γόρισε όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, όπου παντού θαύμαζαν.

Όταν ήθελε στο «Έντεν Πάλας», ή θεατρώνας την άνήγγιζε στις ρε-κλάμες του ως

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ «ΣΥΝΤΡΙΒΙΤΣΟΥ»

Στη Σητεία, πρὸ πενήντα χρόνων. Ο Χατζηκωσταντζής από το Πισκοκέφαλο. Τὰ περίεργα κηρύγματά του. «Συντριέτωσαν!...». Το κηρύγμα μέσα στη θάλασσα. Η Είκοστή Πέμπτη Μαρτίου. Άπάνω στο έλληνικό καράβι. Με τη σημαία στα χέρια. Στε κοντάρι του πύ-γου. Οι τεμενάδες του Χαλήλ Αγά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θα είνε παραπάνω από πενήντα χρόνια από τότε που διαδραματίστη-κε στο λιμανάκι της Σητείας της Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Θα είνε παραπάνω από πενήντα χρόνια από τότε που διαδραματίστη-κε στο λιμανάκι της Σητείας της Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Θα είνε παραπάνω από πενήντα χρόνια από τότε που διαδραματίστη-κε στο λιμανάκι της Σητείας της Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Θα είνε παραπάνω από πενήντα χρόνια από τότε που διαδραματίστη-κε στο λιμανάκι της Σητείας της Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Το λιμανάκι της Σητείας άποτε-λείτο τότε από ένα καινοποιοχτισμέ-νο μικρό συνοικισμό. Είχε—και έχει—Κρήτης το περιστατικό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΟΙ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Οι γελωτοποιοί στην αρχαία Ρώμη. Στις αulές της Ρωσίας και της Γερμανίας. Οι γελωτοποιοί των Παπών. Ο Γαβριελέττο και η προσευχές του. Γυναικείες γελωτοποιοί! Το πνεύμα των γελωτοποιών. Ο Φρανσουά Βιγιόν ήταν γελωτοποιός. Ο περίφημος Τριβουλέτος. Η περιπετειώδης ζωή του Μπρισκέ. Ο Σικό της «Αρτέμιδος» ντε Μονσώρ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι γελωτοποιοί, οι οποίοι τόσο έδρασαν στις βασιλικές Αulές του μεσαιώνας, δεν ήταν άγνωστοι στην αρχαιότητα. Όλοι σκεδόν οι Ρωμαίοι άρχοντες είχαν στην υπηρεσία τους ανθρώπους των οποίων αποκλειστικό καθήκον ήταν να τους διασκεδάζουν με τ' αστεία τους, τις γκρομιάσσες τους και τα παιγνίδια τους. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ως επί το πλείστον νάνοι και χαμπαύρηδες.

Η συνήθεια αυτή των Ρωμαίων άρχοντων διατηρήθηκε και μετά την πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, στις Αulές των διαφόρων κρατών που την διεδεύονταν.

Έτσι, στη Γερμανία, ο πρώτος που εισήγαγε τους γελωτοποιούς ήταν ο πρίγκιψ Ροδόλφος των Αψβούργων. Αμέσως δέ όλοι οι άρχοντες και οι φεουδάρχες του τόπου έσπευσαν να μιμηθούν το παράδειγμά του. Οι γελωτοποιοί αυτοί λάβαιναν μέρος στις εορτές, στις συναισθήσεις και σ' αυτούς άκουα τους πολέμους, στους οποίους πολλοί απ' αυτούς διακρίθηκαν περισσότερο κι' από τους πιο λαμπρούς ιππότες.

Επίσης και στην Αulή της Ρωσίας υπήρχαν πολλοί γελωτοποιοί, οι οποίοι, κατά την περίοδο της αυτοκρατορίας της Αικατερίνης της Μεγάλης, απέλαμβαναν έντελως εξαιρουμένων ευνούχων. Τό ίδιο συνέβαινε και στην Αulή της Αγγλίας.

Επίσης και πολλοί Πάπαι άκουα είχαν τους γελωτοποιούς των. Έτσι ο Πάπας Αλέξανδρος Βοργίας είχε έναν γελωτοποιό, ονομαζόμενο Γαβριελέττο, ο οποίος ήταν ο κύριος του πήγαινε στην εκκλησία, έκανε πίσω του ένα σωρό εκκεντρικότητες και τρυμπελα, προσποιούμενος ότι προσεύχεται και εύλογεί τα πλήρη.

Επίσης και ο πολυεσχάρης Πάπας Ιούλιος Β', ο οποίος έλεγε περισσότερο βλαστήμιες παρά προσευχές, δεν έγελωσε παρά μόνον όταν ο γελωτοποιός του έκανε μπροστά του διάφορα αστεία.

Στη Γαλλία, οι γελωτοποιοί πρωτοπαρουσιάστηκαν κατά την περίοδο του Καρολογιάνου.

Έτσι, ο βασιλεύς Κάρολος Ε' είχε στην Αulή του τέσσερες γελωτοποιούς, ή δέ σύζυγός του βασίλισσα Ιωάννα είχε επίσης μία γυναίκα γελωτοποιό.

Ο γιός του, ο οποίος βασίλευσε με το όνομα Κάρολος ΣΤ', από παιδί άκουα είχε τους γελωτοποιούς του, από τους οποίους ο πιο περίφημος ήταν ο Ζεγάν ντε Σεκέ. Ο Ζεγάν ήταν εξυπνότερος και διασκεδάζε όλο το Παρίσι με τ' αστεία του.

Και επί της βασιλείας του Καρόλου Ζ' υπήρχαν στην Αulή της Γαλλίας γελωτοποιοί, μα δεν έπαιξαν πολύ σπουδαίο ρόλο. Δεν συνέδη όμως το ίδιο και επί της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ'. Ο σκοτεινός αυτός μονάρχης μονάχα με τους γελωτοποιούς του εύρισκε κάποια εθιμικά. Μερικοί κριτικοί μάλιστα θέλησαν να τοποθετήσουν και τον μεγάλο ποιητή και αληθή Φρανσουά Βιγιόν μεταξύ των γελωτοποιών του βασιλέως αυτού. Μα αυτό δεν είναι αληθινό. Ο Βιγιόν ήταν πολύ περήφανος και ποτέ δεν θα δεχόταν να γίνει γελωτοποιός.

Στην Αulή του Καρόλου Ε', όπου η βασίλισσα Άννα θέλησε να εισαγάγει νέα αίσθηση ήθη, οι γελωτοποιοί έρχαν τη σημασία τους.

Μα κατά την περίοδο της Ανα-

σε τρεις βασιλείς, τον Έρρίκο Β', τον Φραγκίσκο Β' και τον Κάρολο Θ'. Η ζωή του Μπρισκέ ήταν πολύ περιεργή. Κατά το 1536, κατά την επίδοσή του Καρόλου Ε' στην Προδηγία, πήγε στο Αθινόν όπου έκανε τή γιανρό κι' έτσι εξαπέστειλε στον άλλο κόσμο αρκετούς ανθρώπους. Στο τέλος όμως τον ανακάλυψε ο Κοντόσταυλος Μονμορανσύ, ο οποίος θέλησε να τον κρατήσει. Τότε όμως επανέβη υπέρ αυτού ο διάδοχος του θρόνου, ο οποίος, εκτιμώντας το τετραπέρατο μυαλό του χάρισε τη ζωή και τον προσέλαβε ως γελωτοποιό του... Διατήρησε τη θέση αυτή πολλά χρόνια... Δυστυχώς όμως στο τέλος των υποχρεώσεων ως Ουγενότο και κατά τη νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου λίγο έλειψε να τον ξεκάνουν. Όσοσο έκαψαν το

κόταν πίσω από την καρέκλα του βασιλέως και εξέστρεψε τα δηλητηριασμένα βέλη της γλώσσας του εναντίον όλων των συνδαιτηγμών.

Στο τέλος όμως, πολλοί αulικοί δυσχεραστημένοι εναντίον του, τον έβαλαν στο βασίλειο και κατόρθωσαν έτσι να τον διώκουν από το παλάτι. Αυτός ήταν ο τελευταίος γελωτοποιός της γαλλικής Αulής.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΕΚΤΡΙΑΣ

Πρό έτών ζούσε στο Παρίσι μία κόρη, η οποία είχε τη μανία να συλλέγει διάφορα αντικείμενα άνηκοντα στις πιο γνωστές προσωπικότητες της εποχής της.

Μεταξύ των περιήμων ζωγράφων του καιρού της συγκατελέγετο και ο Χέννερ, του οποίου όμως η κόρη δεν είχε κατ'εξοχή να προμηθευθή κανένα έργο. Γι' αυτό, αν και το έργο του και να του ζητήση κάτι για τη συλλογή της, με την ελπίδα ότι δεν θα της το άρνιόταν.

Ατυχώς όμως, όταν πήγε να τον επισκεφθή, ο ζωγράφος έτυχε να λείπη έξω. Η κόρη, τότε, επιθυμώντας με κάθε τρόπο να αποκτήσει το πολητό αντικείμενο, διηγήθηκε στον υπηρετή το γκοπό της επίσκεψής της και του πρόσθεσε ότι θα τον ε-πλήρωνε άρετά, άρκει να της δώσει οτιδήποτε πράγμα που να το είχε μεταχειριστεί ο επιφανής ζωγράφος.

Ο υπηρετής σκέφτηκε λιγάκι και της είπε:

— Κυρία μου, δεν μπορώ να σας δώσω τίποτε άλλο παρά... κουκούτσια κερασίου. Βρίσκονται άκουα στο τραπέζι, γιατί μόλις προόλιγο προγευμάτισε ο κύριός μου...

Η κόρη, όταν τον ευχαρίστησε για την προσφορά και έφυγε ευχαριστημένη, αφού το πλήρωσε ένα Λουδοβίκειο για κάθε κουκούτσι.

Άλλ' η χαρά της δεν διήρκεσε πολύ. Έσπερα από κάμποσον καιρό, έτυχε νάναι προκαλεσμένη σε κάποιο γεύμα, όπου παρευρίσκονταν και ο Χέννερ, στον οποίο επί τέλους τη σύστησαν. Άλλ' όταν οι οικοδεσπότες παρέθεσαν κατά τή επίδορπη καρέκλα, παρετήρησε ότι ο ζωγράφος δεν τή άγγιξε καθόλου.

Μα γιατί δεν παίρνετε κεράσια, αφού μάλιστα είναι και σπάνια αυτή την εποχή; ρώτησε εκπληκτική η κόρη.

— Ερωχριστώ, κυρία μου, απάντησε ο Χέννερ. Είναι το φρούτο που ά-νέκαθεν αποστρέφονται και που ποτέ δεν έβδωλα στο στόμα μου...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PAUL BOURGET

Δυό ώρες τώρα ο άδδās Ρενώ, καθεμένος μέσα στο εξομολογητήριο του, άκουγε τις διάφορες μικρές και μεγάλες αμαρτίες που του εξομολογούντο τόσο άντρες και τόσες γυναίκες, γονατίζοντας ένας-ένας μπροστά του.

Νόμιζε πειά πως είχε τελειώσει κι' έτοιμαζόταν να φύγει, όταν ξάφνα άκουσε κάποιον που στάθηκε μπρος στην πόρτα του εξομολογητηρίου και τή γτύπησε έλαφρά. Ο άδδās, απ' το φρού-φρού του φορέματος, κατάλαβε πως ήταν γυναίκα. Θύμωσε λίγο, γιατί συλλογίστηκε το δείπνο του που τον περιέμενε, μα έπειτα σταυροκοπήθηκε κι' άνοιξε την πόρτα.

Κύτταζε τότε από τη θυρίδα την έπισκέπτριά του κι' είδε μία γυναίκα που τή μύτια της φάνερωναν πως είχε πολλά και σπουδαία πράγματα να του εξομολογήθη. Γι' αυτό έσκυψε το κεφάλι του για να την άκούση καλύτερα.

— Πάτερ μου, του είπε τότε εκείνη, ήρθα εδώ, γιατί βρίσκομαι σε τρομερή θέσι. Είμαι αποφασισμένη να διαρρώξω έγκλημα. Μη με ρωτήσετε τί έγκλημα θα κάνω, γιατί δεν θά σάς το πώ... Ποέπει όμως να τή κά-νω! Είναι ανάγκη να τή κάνω! Όσοσο δεν είμαι κακή... Άν ήμουνα κα-σά, ούτε στο Θεό θά πίστευα, ούτε σε σάς θα ρώθουν. Εργάζομαι λοιπόν να σας παρακαλέσω να με συγχωρέ-τε προκαταβολικώς κι' αυτό που θά κάνω... Σας φαίνεται, βέβαια, παρά-κανω... Σας φαίνεται, βέβαια, και όμως, ξένο αυτό που σας ζητώ, θά αν μπορούσα να σας τή πώ όλα, θά ανιωθατε τή δυστυχία μου και θά με λυπόσαστε...

Στο σημείο αυτό, η άγνωστη στά-θηκε... Δεν μπορούσε να μιλήσει πε-ρισσότερο και έσπασε σε λυγμούς...

Ο άδδās, τριάντα χρόνια πριν πώ ήταν κληρικός, είχε άκουσει τις πιο παράδοξες εξομολογήσεις. Έν τούτοις τώρα τράμαζε πολύ, βλέποντας τή γυναίκα αυτή, η οποία, παρ' όλη την πίστη της πώ το Θεό, ήταν άποφα-σισμένη να διαρρώξει έγκλημα.

Τί έγκλημα όμως;

Ο άδδās Ρενώ σκέφτηκε λίγο και της είπε:

— Τέκνον μου, αυτό που μου ζή-τας είναι άδύνατον... Ποέπει να ζήσης, παιδί μου, ότι το κακό διπλασιάζεται, όταν το πολεμάς πολύ, βλέποντας τή γυναίκα αυτή, η οποία, παρ' όλη την πίστη της πώ το Θεό, ήταν άποφα-σισμένη να διαρρώξει έγκλημα.

Τί έγκλημα όμως;

Ο άδδās Ρενώ σκέφτηκε λίγο και της είπε:

— Ερωχριστώ, κυρία μου, απάντησε ο Χέννερ. Είναι το φρούτο που ά-νέκαθεν αποστρέφονται και που ποτέ δεν έβδωλα στο στόμα μου...

στημα που θά μεσολογήσει, ίσως να επικρατήσουν μέσα σας αγαθότερες σκέψεις, της είπε ο άδδās.

— Κι' αν δεν μπορούσα να ξανα-ρωτή; τον ρώτησε η άγνωστη. Άδδās... Συγγενή μου, απήψε όλες μου τις δυνάμεις και σύσπρηξα ώς έδω για να κάνω το κακό που μελε-τάω, πών πάρω τή συγχώρεσί σας... Ά! είμαι χαμένη! Βλέπω ότι κι' ο Θεός με διώχνει όπως κι' οι άνθρω-ποι. Πού να βρω μία βοήθεια... Ό! πόσο είμαι δυστυχισμένη!

Ο άδδās Ρενώ έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός, βυθισμένος σε σκέ-ψεις. Έπειτα ξανακτύπησε την έπι-σκέπτριά του και είδε το γλωσσάκι και κουρασμένο της πρόσωπο που η' έλα ταύτα ήταν ωραίο. Έξαφνα τότε μία μυρωδιά που έβγαζε απ' το φούρα της και πρόβιθε την κομψή γυναίκα, τον έκανε να καταλάβει...

Τά είχε καταλάβει όλα... Σήκωσε

πλησίαζε αυτό τον άνθρωπο που ή-ξερε το μυστικό της. Έβγινξε έξω περπατώντας με δυσκολία. Ο άδδās δεν είχε γελαστεί... Θά γνώταν σε λίγο μητέρα...

Η δυστυχισμένη αυτή νέα όνομα-ζόταν Ιουλιέττα Μπαίλ. Ήταν κό-ρη ενός φτωχού καθηγητού και γι' αυτό είχε πάει ως παιδαγωγός σε δυό κοριτσάκια μιάς άριστοκρατικής οικογενείας. Μα εκεί, νέα και ωραία καθώς ήταν, ο βαρώνος ντε Κέρ, φί-λος των οικοδεσποτών, την είχε μπλέξει στα δίχτυα του και την είχε απατήσει... Ούτε η ίδια δεν ήξερε πώς είχε συμβεί αυτό... Σάν το θυ-μόταν μόνο, της έρχόταν να τρελά-νεται... Ο βαρώνος της είχε υποσχε-θεί πώ, θά την παντρεύονταν, μα δεν πέραςσε πολλά καιρός και την έγκα-τέλειψε στην τύχη της...

Και σάν να μην της έφτανε η

ήταν έγκλημα, της είχε πεί ο παπής, αυτό που σκόπευε να κάνει. Ήταν λοιπόν έγκλημα να γλυτώσει το παιδί της απ' αυτή τή δυστυχι-σμένη ζωή; Όχι! Χίλιες φορές όχι!

Ύστερα από φοιτητούς πόνους και απείρησπη άγωνία το παιδί ήρθε τέλος στον κόσμο... Η Ιουλιέττα το τοποθέτησε κοντά της... Αισθάνονταν την άνάσα του, μα δεν τολμούσε να άπλώσει το χέρι της πώ αυτό...

Τό άπαίσιο σχέδιό της της ήρθε πάλι τότε στο μυαλό... Έσπερε να τή πνίξη άμέσως... Μα τώρα έννοιω-δε πώ της έλειπε η δύναμις, πώς της έλειπε το θάρρος...

Έκτοτε έπει ώρα πολλή, βυθισμέ-νη στις σκέψεις της... Μεγάλη σιω-πή απλωνόταν στο ξενοδοχείο... Έ-ξαφνα όμως το κλάψα του νεογεν-νήτου την έκανε να συνέλθει...

Ποέπει να άνεργήσω άμέσως! είπε αποφασιστικά.

Μα πών πνίξη το παιδί της, θέλη-σε να τή κυττάει για τελευταία φο-ρά... Άναψε λοιπόν ένα κερί και τή είδε...

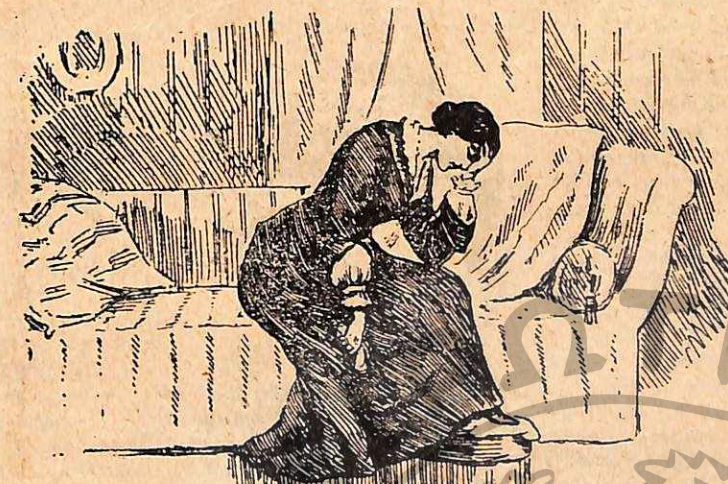
Ήταν κοριτσάκι... Τό άθωο πλά-σμα κουνούσε τα ποδαράκια του και άναγνώριζε τα ματιά του και τή γελία του. Η Ιουλιέττα θυμήθηκε τότε τί της είχε υποσχεθεί ο άδδās...

Πήρε λοιπόν το παιδί της στην άγκ-καλιά της και άρχισε να τή θηλάζει. Έξαφνα όμως, καθώς τή έννοιωθε να σουσά τή γάλα της, αναλόθηκε σε άκατάκτη άκρυα... Και, κλαίγοντας, ρίχισε το παιδί της, φωνάζοντας σάν πεισμένη:

— Ό! παιδί μου! παιδί μου!...

— Όχι! Όχι!... Δεν θά σου κάνω κακό, δεν θά σε σκοτώσω! Θέλω να σου ζήσης, παιδί μου...

Και, λέγοντας αυτά, άρχισε να τή κυττάει με λατρεία...

Κάθισε σ' έναν καναπέ κι' άκουμπώντας το κεφάλι της στο χέρι της παραδόθηκε στις όδυνές της σκέψεις...

άμέσως τή χέρι του πώ τον οδυ-νό και παρακάλεσε το Θεό να τή φωτίσει στην κρίση αυτή περ-ισσότερο και έσπασε σε λυγμούς...

Ο άδδās, τριάντα χρόνια πριν πώ ήταν κληρικός, είχε άκουσει τις πιο παράδοξες εξομολογήσεις. Έν τούτοις τώρα τράμαζε πολύ, βλέποντας τή γυναίκα αυτή, η οποία, παρ' όλη την πίστη της πώ το Θεό, ήταν άποφα-σισμένη να διαρρώξει έγκλημα.

Τί έγκλημα όμως;

Ο άδδās Ρενώ σκέφτηκε λίγο και της είπε:

— Τέκνον μου, αυτό που μου ζή-τας είναι άδύνατον... Ποέπει να ζήσης, παιδί μου, ότι το κακό διπλασιάζεται, όταν το πολεμάς πολύ, βλέποντας τή γυναίκα αυτή, η οποία, παρ' όλη την πίστη της πώ το Θεό, ήταν άποφα-σισμένη να διαρρώξει έγκλημα.

Τί έγκλημα όμως;

Ο άδδās Ρενώ σκέφτηκε λίγο και της είπε:

— Ερωχριστώ, κυρία μου, απάντησε ο Χέννερ. Είναι το φρούτο που ά-νέκαθεν αποστρέφονται και που ποτέ δεν έβδωλα στο στόμα μου...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ - ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ - ΤΑ ΔΩΡΑ

Την Τρίτην, 11ην τρέχοντος, έγινε στα γραφεία μας η κλήρωση για την απονομή των δώρων του διαγωνισμού του μικρού Εύζωνου στους τυχερούς λίτας, παριστάμενης της διεύθυνσης, των συντακτών και των συνεργατών της «Οικογενείας».

Ως εξελεγκτική επιτροπή παρίσταντο οι κ. κ. Στέφ. Λάκης, ποιητής και τιμητάχης της «Εθν. Βιβλιοθήκης», ο λόγιος και υπάλληλος της «Εθν. Τραπέζης» κ. Ν. Μπουφίδης, ο έμπορος κ. Χαρ. Συνοδινός, ο παρεπιδημὸν ἐνταύθα έμπορος ἐν Νέας Υόρκης κ. Κλεάνθης Δουρίδης και πλείστοι ἐκ των λυτών του διαγωνισμού.

Τὰ δώρα του διαγωνισμού, αγορασθέντα από ημερών, εἶχαν ἐντεθεῖ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λογιστηρίου τῆς «Οικογενείας».

Τὰ δελτία των λύσεων του διαγωνισμού, ἀνερχόμενα εἰς, χιλιάδας, ἐτέθησαν ἐντὸς κληρωτίδος, παρουσία τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις καὶ ἐσφράγισε αὐτήν.

Ἀμέσως κατόπιν ἄρχισε τὸ τράβηγμα των κλήρων ὑπὸ νεαρῆς δεσποινίδος, τοῦ κ. Μεσσάρη καλυπθέντος τὰ παρὰσθῆ.

Ἐν τῇ μέσῃ καταφανοῦς συγκινήσεως, ἡ νεαρά δεσποινὶς ἄρτισε ν' ἀνασπῇ τοὺς κλήρους.

Πρῶτον ἀνεσπύθη τὸ δελτίον τῆς δίδος Σταυρούλας Νοταρά, ἐκ Θεσσαλονίκης, ὁδὸς Λέοντος 54Α.Μ., ἡ ὁποία κερδίζει ἓΝΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ τοῦ Οἴκου «Στάρ» τελευταῖον μοντέλου, ἡ ἑξὶς τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν.

Δεύτερον ἀνεσπύθη τὸ δελτίον τοῦ κ. Εὐαγγέλου Κάλου, ἐξ Ἀθηνῶν, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 58', ὁ ὁποῖος κερδίζει ΜΙΑΝ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΜΗΧΑΝΗΝ «Τ σ ά ι ε», ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Τρίτον ἀνεσπύθη τὸ δελτίον τοῦ κ. Παύλου Ν. Τουντούρη, ἐξ Ἀγινῆς, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ.

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν κατὰ σειράν τὰ δελτία των κ. κ. Ἀνδρέα Βασιλειοπούλου, Λαγκάδια-Γορτυνίας, Γεωργίου Κ. Μισυρλή, Ἐδεσσα, Μεταξουργεῖον Δ. Ἰατροπούλου, Ἀδωνίης Μυλωνά, Κολωνοῦ 66-Ἀθῆναι, Κωνσταντίνου Γ. Κωνσταντίνου, Μυτιλήνης, συνοικία Κυπαρισσία, Θωμά Ἀλ. Μανιάτη, Ἀθῆναι—Ἡλίου 29, Χρυσοστόμου Κ. Λαζαρίδου, Θεσσαλονίκης—ὁδὸς Συγγροῦ 43, Διονυσίου Καμυλέρη, Πειραιεύς—Ἰάσονος 8, Γεωργίου Τσιουκλή, Ἐλευσίης, ὁδὸς Στρατηγῶν Κοντοῦλη, Ζηροβίας Γκουλέα, Πειραιεύς, Κρεμμυδιόρου 35, Γλυκερίας Βαχαρίδου, Ἀθῆναι—Γ' Σ'βρίου 146, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν

ἀπὸ μίαν ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ των 100 δραχμῶν.

Ἀκολούθως ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κωνστ. Ν. Πιλαῖου, Ἀθῆναι—Ἀριστείδου 11, Ἀλεξάνδρου Γ. Ζαχαρίου, Μυτιλήνης, Σπύρου Ἀ. Ποστολάτου, Μεταξάτα—Κεφαλληνίας, Σπυρίδωνος Καμπίτη, Ἀθῆναι—Σοφοκλέους, Στοῦ Πάππου 9, Μάνιας Νταλάκου, Ἀθῆναι—Σμολένσκου 26, Μιχαήλ Βουώνη, Πειραιεύς—Ἀλκιβιάδου 253, Ἰωάννου Δοξαρά, Ἀθῆναι—Πατριάρχου Σεργίου 30, Ἀντίστας Κ. Παπακυριαζή, Τρίκαλα—Θεσσαλίας,

Ὁρφέως Δ. Μυριντσόγλου, Θεσσαλονίκης—Μητροπόλεως 50, Κωνσταντ. Γ. Κωνσταντίνου, Μυτιλήνης—συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

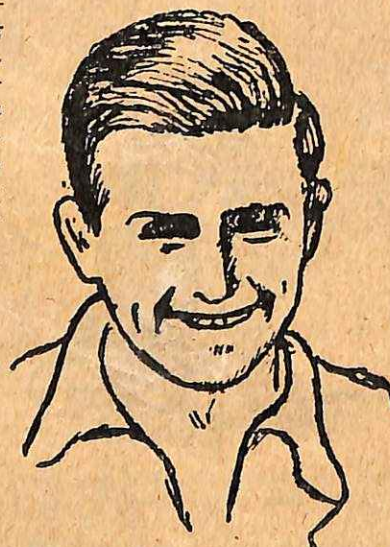
Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

Κατόπιν ἀνεσπύθησαν τὰ δελτία των κ. κ. Κίμωνος Ἀνδρικοπούλου, Ἀθῆναι—Φερρών 35, Μάκη Η. Γεωργίου, Ἀθῆναι—Ἀκομινάτου 22, Γεωργίου Βαρούχα, Πειραιεύς—Συνοικία Κυπαρισσία, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεδάλ ('Ἐκδοσις «Μτωκέτου»), Ὁ «Κατεστάν Φάντασμα».

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ὁ κ. Ἀγγελος Μεσσάρης

Πειραιεύς—Νεωρίων 129, Ἀντωνίου Μαργαρίτη, Φλώρινα—Ἀξέρωφ 27, Ντόλυ Διλιγάντη, Κέρκυρα—ὁδὸς Σεβότων, Ρήγα Ἀθ. Γαλαργά, Ἀθῆναι—Ματρώου 12, Δέσπω Διαμαντίδου, Ἀθῆναι—Ἡροδότου 23, Γεωργίου Καθούνη, Φλώρινα—Βενιζέλου 2, Πίτσας Κεχαγιόγλου, Ἀθῆναι—Αἰγίνης 36, Κυρέλη, Εἰρήνης Σταναρακάκη, Πειραιεύς—Θεάτρου 92, Ἐμμανουήλ Τσάκουρη, Θεολογική—Μακεδονίας 71, Ἀθανασίου Β. Τσίτου, Βόλος—Μεταμορφώσεως 29, Μαρίας Παπαδοπούλου, Τζιτζιφιές, Πέτρου Καμπίτη, Ἀθῆναι—Λένκα 29, Ζωῆς Δορά ν δ ο ν, Ἀθῆναι—Χαλκηδόνος 2α, Ἀμπελόκηποι, Τάκη Βαρούχα, Ἅγιος Νικόλαος—Κρήτης, συνοικία Βούλας, Μιλιτάδου Θ. Λυμπερή, Πειραιεύς—Καραίσκου 195, Κ. Μιστράκη, Ἀθῆναι—Δραγατσάνη 1 ο ν 1, κατάστημα κ. Βλαστοῦ, Πάνου Ἐμμ. Μεροτήκη, Ἀθῆναι—Ἡροδότου 21, Ἀλεξάνδρου Ι. Ἰατροῦ, Κόρινθ ο 5, Ἀνδρέα Α. Καμπανία, Θεολογική—Δάμωνος 13, Ἐλένης Νικολοπούλου, Θεσσαλονίκης—Ἀθηνῶν 2, Ἀναστασίου Καραθανάση, Εὐαγγελίου, Νεοκλέους Χαλαμπίδου, Συνοικισμὸς Καλλιθέας 466, Κωνσταντίνου Τερεζή, Πειραιεύς—ὁδὸς Νεωρίων 116, Ἡρακλέους Σεφεριάδου, Δράμα—Ἡλεκτ. Ἑταιρεία Μ. Ἀμαλγῆ, Ἄννας Κ. Μπουκούρα, Ἀθῆναι—Γ' Σ'βρίου 46, Χαρ. Νικητάκη, Ἀθῆναι—Ζωσιμαδῶν 14, Νίτσας Δαβελόπουλου, Θεολογική—Αἰντα 12, Μάνιας Χηλῆ, Ἀθῆναι—Βουλῆς 17β, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα 25δραχμῶν λαχείον τοῦ Ἐθνικοῦ Στάβου των 25 δραχμῶν.

Ἀνεσπύθησαν τέλος τὰ δελτία των κ. κ. Γεωργ. Παπακωνσταντινοπούλου, Ἀθῆναι—Γρηγορίου Θεολόγου 15, Ἐμμανουήλ Δ. Μπακοῦνη, Ἀθῆναι—Δοξαπατῆ 24, Κ. Μανρονά, Πειραιεύς—Κανιγγόπουλου, Ρένιας Καραβέλα, Ἀθῆναι—Κυδωνίων 16, Μαρίας Π. Δημητροπούλου, Βόλος—Πηλῆος 74, Κ. Ι. Ἀρεμιάδου, Ἀθῆναι—Πλατ. Κανιναρέας 8, Εὐαγγέλου Κ. Γουλοπούλου, Βαλαμῆ, Ἀθῆναι—Ἀγ. Κωνσταν-

τίνου 32, Π. Ι. Λουζιῆ, Ἀθῆναι—Πατησίων 174, Γεωργίου Βαρούχα, Συνοικισμὸς Ν. Καλλιπόλεως—Πειραιεύς, Γ. Δ. Καλύδα, Ἀράχωβα—Βοιωτίας, Ἀναστασίου Παναγιωτοπούλου, Ἀθῆναι—Χωματιανοῦ 14, Μηνῆ Ἐμ. Ἐμίρη, Ἀθῆναι—Ἀγ. Μελετίου 12, καὶ Πέτρου Βελίκη, Κιλκίς—Ἀγ. Δημητρίου 2, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀπὸ ἓνα φιλολογικὸ Ἡμερολόγιο τοῦ «Μτωκέτου».

Τὰ δώρα εὐρίσκονται, ὅπως γράφουμε παραπάνω, στὰ γραφεῖα μας. Οἱ ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Φλώρινας κερδισάντες λῦται παρακαλοῦνται συνεπῶς ὅπως προσέλθουν καὶ τὰ παραλαμβάνουν, ἐπιδεικνύοντες ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ πιστοποιητικὸν ταυτότητος.

Εἰς τοὺς κερδισάντας λίστας των Ἐπαρχιών τὰ δώρα θὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, συστημένα εἰς τὴν διεύθυνσίν των.

Τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς θὰ τὰ ἀναλάβῃ ἡ Διεύθυνσις τῆς «Οικογενείας» καὶ τοῦτο γὰρ μὴν ἐπαβαρυνθοῦν καθόλου οἱ φίλοι τῆς.

Εἰς τὴν νεαρὰν δεσποινίδα, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τοὺς κλήρους, ἡ Διεύθυνσις τῆς «Οικογενείας» προσέφερε ὡς δῶρον δέκα δεκάδραχμα λαχεῖα τοῦ Στάβου.

Οἱ κερδισάντες ἐκωσπευμένταδραχμα λαχεῖα τοῦ Στάβου, θὰ τὰ λάβουν εὐθὺς ὡς κυκλοφορήσουν, διότι ὡς γνωστὸν κυκλοφοροῦν ἤδη λαχεῖα δεκάδραχμα.

Καὶ τὸ πλέον ἐνδιαφέρον : Τὸ Ἐβδελόγιο τοῦ διαγωνισμοῦ μας ἦτο ὁ κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΣΣΑΡΗΣ, εἰς μικρὰν ἡλικίαν.

Πολλοὶ ἐν τούτοις—χιλιάδες ὁλόκληρες—μᾶς ἀπέστειλαν ἐσφαλιμένην λύσιν. Ἄλλοι ἔγραψαν ὅτι τὸ Εὐζωνάκι εἶνε ὁ κ. Γ. Ἀθωνοπούλου, ἄλλοι ὅτι εἶνε ὁ κ. Γαλιάνης καὶ κάποιοι—ὁ ἀθεόφοβος!—ὅτι εἶνε ὁ... κ. Ἐ. Λευθερίος Βενιζέλος!...

Παρακαλοῦμεν ὁσάτως τοὺς τρεῖς πρώτους τυχεροὺς λίτας, καὶ ὅσους ἄλλους ἐκ των κερδισάντων ἐπαθμοῦν νὰ μᾶς ἀποστείλουν πρὸς δημοσίευσιν τὴν φωτογραφίαν των.

Στὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν φυσικὰ καὶ τὰ δελτία των λυτών ποὺ ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 10ης τοῦ μηνός. Ἄς μὴν ἀνησυχούν λοιπὸν ὅσοι δὲν εἶδαν τὸ δυνάμει τὸν στήλη των λυτών. Νέο διαγωνισμὸς θὰ προκηρύξουμε κατὰ τὰς ἐστίδας, ὅποτε ἡ «Οικογένεια» θὰ κυκλοφορήσῃ πανηγυρικῶς.

Ἐλπίζετε λοιπὸν καὶ ἀναμένετε...
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

—Καθὼς προαναγγέλλουν τὰ καλύτερα Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, ἐφέτος τὸν χειμῶνα θὰ φορέσουμε, ὅχι μόνο ἀπλὰ βελούδινα φορέματα, ἀλλὰ καὶ φορέματα ἀπὸ βελούδου φαντασί, καθὼς καὶ ἀπὸ βελούδου σκωτ'ζικο, μεταξοῦ, με χρῶματα ἀνάμικτα—πράσινο, μπλε, κόκκινο, κίτρινο καφέ—καὶ με ἑλαφρὲς γραμμὲς θαμπόχρυσες.

—Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ γαρνίζονται με κουμπιὰ ἄσπρη, ἢ ἓνα ἢ δύο ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ ὑφάσματος.

—Τὰ φορέματα ὅπως τὰ χειμῶνα ἀπὸ σκωτ'ζικο βελούδου πηγαίνουν μόνο σὲ πολὺ νέβρως κυρίες, ὅπως ἐπίσης πηγαίνουν καὶ σὲ μικρὰ κορίτσια.

—Ἐφέτος θὰ φορέσουμε καὶ φαρμακία ἀπὸ λαϊνὰ γαρνιρισμένα με ζωρζέτ, ὅχι μόνο στὸ γιᾶκα καὶ στὰ μανίκια, ἀλλὰ καὶ ἀνάμεσα στὸ φόρεμα, ὡς ἐνkrυστασίον, πρὸ πάντων πλίσσῃ.

—Μολοντὶ κατὰ τὸν χειμῶνα θὰ φορέσουμε πολλὰ φορέματα ἀπὸ ἀνοιχτὰ καὶ ζωρζέτ χρώματα, ἐν τούτοις θὰ ὀννεύουμε καὶ τὰ ὁλόκληρα.

—Ἐπειθὶ θὰ ἴδουμε πολλὰ ἀντάμπλ» μαῦρα, εἴτε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα, εἴτε ἀπὸ δύο διαφορετικὰ ὑφάσματα.

—Ἄντάμπλ» ἀπογευματινὰ, γιὰ ἐπισκέψεις, θὰ γίνονται ἀπὸ μαῦρο παν γιὰ τὸ ἐπαινετό, καὶ ἀπὸ μουσελίνα μαῦρη γιὰ τὸ φόρεμα.

—Τὸ ἐπαινετό ἀπὸ παν μὴν πορεθῇ καὶ τὸ βράδυ με φορέματα χρῶ. Γίνεται μακρὸ, ἴσο ὡς ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, καὶ κατόπιν φερδαίνει μ' ἓνα βολὰν ἀν-φόρμ. Εἶνε σταυρωτὸ ἐμπρός, καὶ κλείνει στὴν ἀρχὴ τοῦ βολὰν πλάι, μ' ἓνα μεγάλον κουμπὶ μαῦρο. Τὸ μανίκι φερδαίνει κατὰ μ' ἓνα βολὰν ἐπίσης ἀν-φόρμ, καὶ γαρνίζονται στὸν ἀγκῶνα μ' ἓνα μαῦρον κουμπὶ. Ὁ γιᾶκας γαρνίζεται πλούσια με γιᾶκα γούνα ἀλεπούς.

—Τὸ ἐπαινετό αὐτὸ, δίνει πολλὴ χάρι στὴ σιλουέττα. Ἄν τὰ οικονομικὰ μὴ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τὰ κατασκευάσουμε ἀπὸ παν, μπορούμε νὰ ἔχουμε ἓνα ὁμοῖο ἐπαινετό ἀπὸ ὑφασμα φθινοτόρο, ὅχι μεταξοῦ, ὅπως π. χ. ἀπὸ ντρά μαλακὸ.

—Τὰ μαῦρα ἐπαινετὰ ἐφέτος θὰ ἔχουν μαῦρη ντομπλὴ, καὶ ὅχι ἐμπροσθὲς ὅπως πρὶν.

—Τὰ φορέματα ἀπὸ μαῦρη μουσελίνα, θὰ γαρνίζονται ἀπὸ τὸ ἴδιο

1) Ἐπαινετό ἀπὸ μαῦρο βελούδου ἢ ντρά με ἄσπρη γούνα. 2) Ἐπαινετό ἀπὸ βελούδου ἢ ντρά με μικρὰ κάπα πίσω, γαρνιρισμένο με κίτρινη γούνα. 3) Ἐπαινετό σταυρωτὸ, ἴσο ἐμπρός καὶ πίσω. Γίνεται ἀπὸ ντρά γιᾶκα καὶ γαρνίζεται με καφέ γούνα. 4) Ἐπαινετό ἀπὸ ὑφασμα ἀγγλικὸ με βούλες, γαρνιρισμένο με γούνα ἀνοιχτόχρουν. 5) Ἐπαινετό ἀπὸ ντρά με κουφάκια πίσω καὶ μικρὰ κάπα στὸν ὤμο. 6) Ἐπαινετό ἀπὸ ντρά, ἀπλό, με μικρὸ γιᾶκα καὶ με κουφάκια πίσω. 7) Ἐπαινετό ἀπὸ λαϊνὰ, με γιᾶκα γούνο.

ὑφασμα, με διάφορες ἐνkrυστασίον, μπάντες, ἀνkrυτὲ κύκλους κλπ.

—Ἡ ἐνkrυστασίον αὐτὴ θὰ γίνονται με διπλὸ ὑφασμα, ἐπειθὶ ἡ μουσελίνα εἶνε λεπτή.

—Τὰ μαῦρα φορέματα θὰ ἔχουν

ἰδίως πολὺ γαρνιρισμένα τὰ μανίκια.

—Θὰ ἴδουμε φορέματα μαῦρα με μανίκια γαρνιρισμένα με πολύχρωμα κεντήματα, καὶ μανίκια μαῦρα, ἐργαζόμενα με σειρές ἀπὸ ἄξου, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ κάτω.

καὶ με φουστες πλίσσῃ.

—Θὰ ἴδουμε φορέματα ἀπογευματινὰ, καὶ ἀπὸ βελούδου μαῦρο, με υπολερὸ ἀνεξάρτητο, ἀνοιχτὸ πίσω, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ἄσπρη ἢ ὀκρὸ μπλοῦζα, ἀπὸ κρέπ-ντ-σὲν, ἢ ἀπὸ δαντέλλα.

—Πολλὰ φορέματα καὶ ἐπαινετὰ θὰ συμπληρώνονται καὶ ἐφέτος με μικρὰς κάπες, γαρνιρισμένες κάποτε ὁλόκληρα με γούνα.

—Μερικὰ ἀντάμπλ, με φουστες πλίσσῃ, θὰ ἔχουν ἐπαινετὰ πρὸς—κά, με πλίσσῃ μπορντούρα, ὥστε νὰ κάνουν τὴν ἐντύπωσιν τουνίκα.

—Τὰ πλίσσῃ θὰ εἶνε καὶ ἐφέτος πολὺ τῆς ἀόδας σὲ ὅλων των εἰδῶν τῆς τουαλέτης.

—Θὰ ἴδουμε φουστες ὁλόκληρες πλίσσῃ, ἢ με μόνο ἐνkrυστὲ πλίσσῃ παννὸ, στὰ πλάγια. Πάντως τὰ πλίσσῃ εἶνε ἀριστοκρατικὴ γαρνιτούρα, καὶ λεπτὰντων τῇ σιλουέττα.

—Θὰ ἴδουμε καὶ μπλοῦζες γαρνιρισμένες με πλίσσῃ, στὰ πλάγια καὶ με γιᾶκατες μακρὰς, πλίσσῃ. Ἀπὸς μπλοῦζες, ἀπὸ ζωρζέτ ἡ μουσελίνα θὰ γαρνίζονται με ἐνkrυστασίον τούφανες ἢ στρουγγυλές, ἢ μακρὰς ὡς ἀνkrυτὲν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα καὶ πλίσσῃ. Θὰ ἴδουμε καὶ ἴσα φορέματα με γιᾶκατες πλίσσῃ.

—Τὸ βράδυ θὰ ἴδουμε ὁμοῖα φορέματα με τὴν ἀντίθετὴ βελούδου καὶ ζωρζέτ, γαρνιρισμένα ἀπὸ ἡ λαμὲ.

—Τὰ ἄλλα ἐφέτος στὰ βράδια φορέματα, ἀλλὰ θὰ θεωρητὰ πολὺ πρὸς σὺν, ἀντὶ γιὰ τοιοῦτο. ἓνα ὥραϊο κόσμημα ἀπὸ στράς, στὸν ὤμο.

—Ὅραϊο βράδυνο φορέμα ἀπὸ βελούδου, γιὰ ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ κυρία, γίνεται με κορσάκο ἐλαφρὰς κυκλωτὴν με ὑψηλὴν λίγη ντομπλὴ στὸν γοφόν, καὶ με φουστὰ μακρὰ καὶ ἀν-φόρμ μόνο στὰ πλάγια.

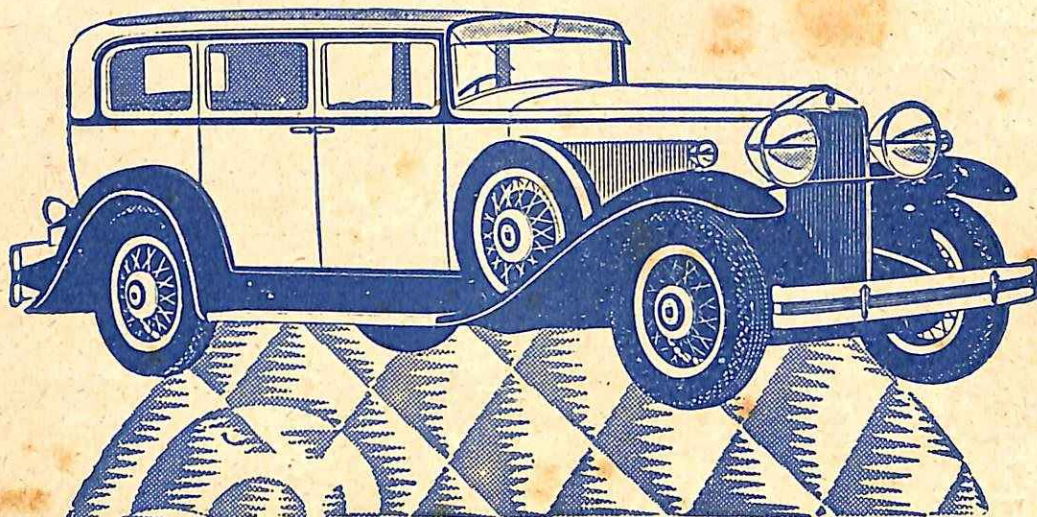
—Ὅραϊο βράδυνο φορέμα ἀπὸ βελούδου, γιὰ ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ κυρία, γίνεται με κορσάκο ἐλαφρὰς κυκλωτὴν με ὑψηλὴν λίγη ντομπλὴ στὸν γοφόν, καὶ με φουστὰ μακρὰ καὶ ἀν-φόρμ μόνο στὰ πλάγια.

—Ὅραϊο βράδυνο φορέμα ἀπὸ βελούδου, γιὰ ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ κυρία, γίνεται με κορσάκο ἐλαφρὰς κυκλωτὴν με ὑψηλὴν λίγη ντομπλὴ στὸν γοφόν, καὶ με φουστὰ μακρὰ καὶ ἀν-φόρμ μόνο στὰ πλάγια.

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διακοῦς παρακαταθήκης : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήνα, Λέκα 21α.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΑΙ

Προσεχῶς φθάνουν
τὰ νέα μoδέλα

1931

ΧΑΠΜΟΜΠΙΑ

EINE

Ὅτι πραγματικῶς ἀναμενате νὰ σᾶς πα-
ρουσιασούν τὰ Ἐργαστήρια ΧΑΠΜΟΜΠΙΑ.
Μεγαλειτέρα, εὐρυχωροτέρα, ἀναπαυτικωτέρα,
κομψότερα ἀπὸ τὰ προηγούμενα μoδέλα. Ἡ
στερεότης των, ἡ ἀντοχή των, ἡ δύναμις τῆς

μηχανῆς των, ἔχει φθάσει εἰς τὸ ὑπερτέλειον.

Τὰ μoδέλα 1931 εἶνε ὅ,τι ἀκριβῶς ἀνέμε-
νεν χιλιάδες χιλιάδων κόσμου νὰ κατασκευά-
σουν τὰ Ἐργαστήρια ΧΑΠΜΟΜΠΙΑ.

Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα
Ἀνών. Ἑλλην. Ἐταιρεία Αὐτοκινήτων «Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ»
Πατησίων 49β Ἀθήναι. Τηλέφ. 70-18.

HUPMOBILE